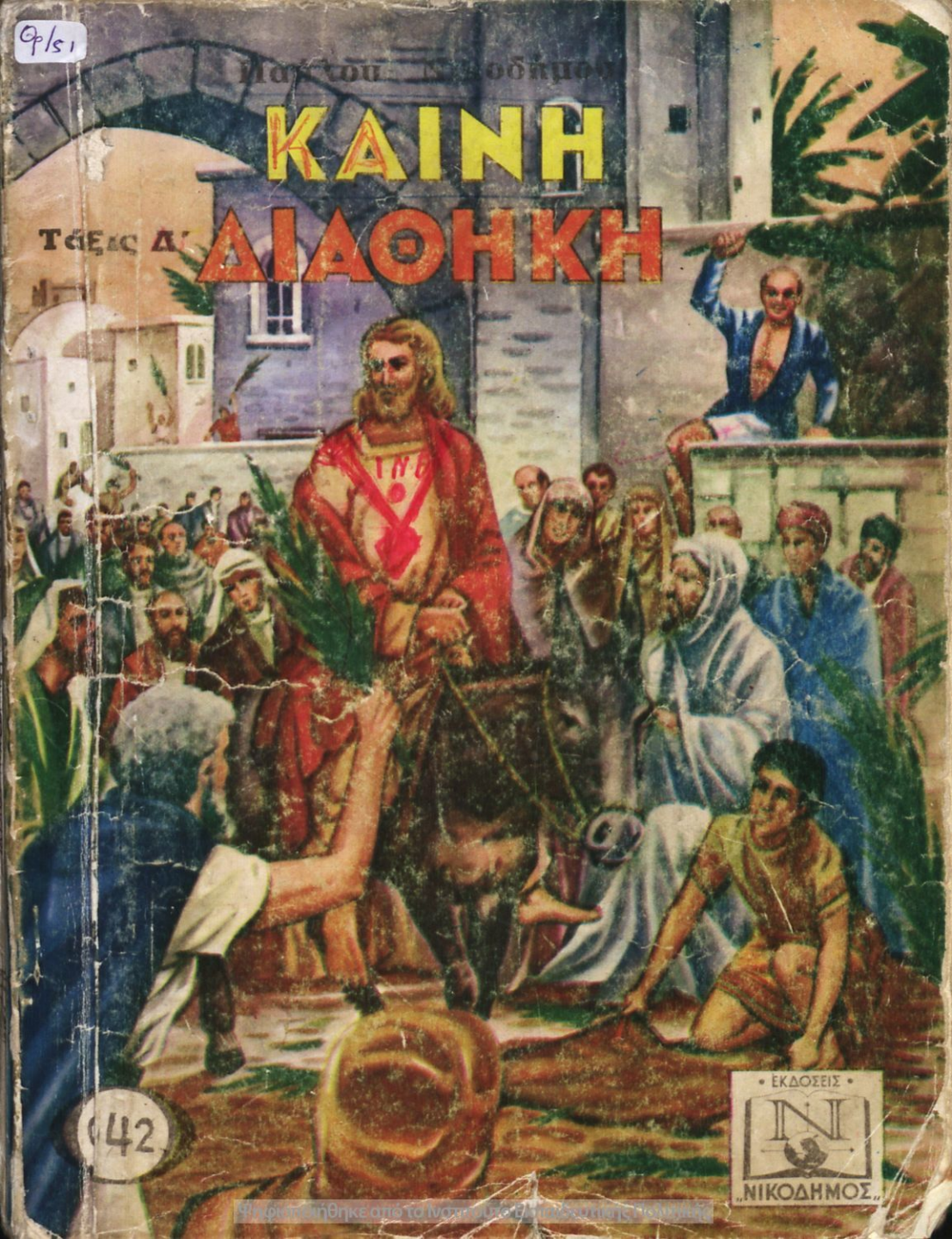

9/51

ΠΟΛΙΤΕΥΣΤΗΡ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΡΕΙΣ ΔΙ

42

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
NI
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Εκδόθηκε από το Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών

9/51

9

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΑΞΙ Δ'

και Β έτος συνδιδασκαλίας

Σωκρ. Τσουκνίδα

Συνεργασία:

Κων/νον Μακρή

Ε Κ Δ Ο Σ Ε Ι Σ

"Ν. Ι Κ Ο Δ Η Μ Ο Σ,,

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 57 - ΑΘΗΝΑΙ Τ. Τ. 143

Η ΠΑΠΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ, Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

1. Ἡ Γέννηση τῆς Θεοτόκου

Πρὶν ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια, περίπου, ζοῦσε στὴ μικρὴ πόλη, Ν α ρ ε τ τῆς Γαλιλαίας ἓνα ἀνδρόγυνο : ὁ Ἰ ω α κ ε ἰ μ καὶ ἡ Ἄ ν ν α. Κι οἱ δυὸ τους ἦταν ἄνθρωποι δίκαιοι κι εὐσεβεῖς. Γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ναζαρετ τοὺς ἐκτιμοῦσαν καὶ τοὺς ἀγαποῦσαν.

Τὸ καλὸ αὐτὸ ἀνδρόγυνο εἶχε ἓνα μεγάλο καημό. Δὲν ἀποχτοῦσε παιδιά. Ὡστόσο ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα δὲν ἔπαψαν νὰ παρακαλοῦν τὸ Θεὸ γὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδάκι.

Ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα εἶχαν γεράσει πιά. Ἀλλὰ ἡ πίστη κ' ἡ εὐσέβεια στὸν Παντοδύναμο Θεό, δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν καρδιά τους. Ὁ καλὸς Θεὸς λυπήθηκε τὸ εὐσεβέστατο αὐτὸ ἀνδρόγυνο καὶ τοῦ ἔδωκε ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι. Ἡ χαρὰ του, ὅπως κι ἡ χαρὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων του ἦταν μεγάλη.

Τὸ νεογέννητο τ' ὀνόμασαν Μ α ρ ί α. Ἀργότερα, ποῦ ἔγινε μητέρα τοῦ Κυρίου ἡ μ ῶ ν Ἰ η σ ο ῦ Χ ρ ι σ τ ο ῦ, ὀνομάσθηκε Θε ο τ ό κ ο ς, δηλαδὴ μητέρα τοῦ Θεοῦ. Λέγεται, ὅμως, καὶ Π α ν α γ ί α, γιατί ἦταν ἡ πιὸ Ἄ γ ί α γυναίκα στὸν Κόσμο ὁλόκληρο.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὰ γενέθλια τῆς Θεοτόκου στὶς 8 τοῦ μήνα Σεπτέμβρη.

2. Τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου

Ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα, ἀπὸ εὐλάβεια πρὸς Θεό, καὶ σύμφωνα μὲ ὑπόσχεσίν τοις σ' Αὐτόν, ἀφιερῶσανε τῇ Μαρίᾳ πρὸς τὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντα, σὲ ἡλικία 3 ἐτῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιερέας, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸ Ἄ γ ι ο Π ν ε ὕ μ α, πῆρε τὴν Μαρίαν καὶ τὴν ἔβαλε στὰ Ἄ γ ι α τ ὶ ν Ἀ γ ί ω ν. Κι ἡ Ἐκκλησία μας, σήμερα, ὀνομάζει τὴν ἡμέρα αὐτή, πού γιὰ πρώτη φορά πῆγε πρὸς τὸ Ν α ὸ, ἡ Παρθένος Μαρία, Εἰ σ ὶ ὁ ὁ ι α τ ῆ ς Θ ε ο τ ὸ κ ο υ. Καὶ τὴν γιορτάζει στὶς 21 τοῦ μηνὸς Νοέμβρη. Πολλὰ χωρὶς μάλιστα, τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὴν ἔχουν γιὰ τοπικὴ τους γιορτή.

Ἡ Μαρία ἔμεινε πρὸς τὸ Ναὸ δ ὦ δ ε κ α περίπου χρόνια. Μὲ μεγάλη προθυμία ὑπηρετοῦσε τοὺς ἱερεῖς, κι ἐκτελοῦσε πιστὰ τὰ καθήκοντά της. Ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν πολὺ, γιατί ἦταν ταπεινὴ, εὐσεβὴς καὶ πρόθυμη.

Ὅμως, πρὸς μετὰ ξύ, οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας πέθαναν καὶ οἱ ἱερεῖς ἀνέλαβαν νὰ τὴν προστατέψουν. Γι' αὐτό, ὅταν συμπλήρωσε τὰ 15 χρόνια της τὴν ἀρραβώνισαν μὲ τὸν Ἰ ω σ ῆ φ, πού ἦταν κι αὐτὸς εὐσεβὴς καὶ καλός. Ὁ Ἰωσήφ ἦταν ταπεινὸς ξυλουργὸς καὶ καταγόταν ἀπ' τὴ Β η θ λ ε έ μ, ἀλλὰ ἦταν ἀπὸ τὴν γενεὰ τοῦ βασιλιᾶ Δ α β ῖ δ.

3. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Ἡ Μαρία, πού ἦταν ἡ πιὸ ἀγαπημένη κόρη τῆς Ναζαρέτ, λατρευόταν γιὰ τὴν μεγάλη καλωσύνη καὶ τὰ χαρίσματά της. Παρθένος διαλεχτὴ καὶ αἰώνια, ἔμενε μὲ τὸν Ἰωσήφ πρὸς τὸ φτωχικὸ τοῦ σπιτάκι, καὶ μαζί του λάτρευε καὶ δόξαζε τὸ Θεό. Καὶ προσεύχονταν κάθε μέρα..

Ἐτσι, μιὰν ἀνοιξιὰτικὴ ἡλιόλουστη μέρα, τὴν ὥρα πού ἡ Μαρία προσευχόταν, παρουσιάστηκε μπροστὰ της ὁ Ἀ ρ χ ἄ γ γ ε λ ο ς Γ α β ρ ῖ ῆ λ. Ἦταν ὀλόλευκα ντυμένος καὶ κρατοῦσε ἓνα κρίνο λευκὸ. Ἡ Θεοτόκος φοβήθηκε, ὅπως τὸν εἶδε, καὶ πιὸ πολὺ, ὅταν ἄκουσε τὴν ἴδια τὴν φωνὴ τοῦ Ἀγγέλου, νὰ λέη : Χ α ῖ ρ ε κ ε χ α ρ ι τ ω μ ῆ ν η Μ α ρ ῖ α, ὁ Κ ὺ ρ ι ο ς μ ε τ ἄ σ ο ὕ. Εὐ λ ο γ η μ ῆ ν η σὺ ἔ ν γ υ ν α ι ξ ῖ καὶ εὐ λ ο γ η μ ῆ ν ο ς ὁ κ α ρ π ὸ ς τ ῆ ς κ ο ι λ ῖ α ς Σ ο ὕ !... Καὶ νὰ συνεχίζη : «Μὴ φοβᾶσαι, Μαρία. Ὁ Θεὸς

του δίνει τη μεγαλύτερη χάρη. Θα γεννήσης παιδί, πού θα τ' ονομάσης Ἰησοῦ !... Αὐτός θα εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Θα σώση τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, καὶ ἡ βασιλεία Του στὸν Κόσμο δὲν θὰ ἔχῃ τέλος».

Ἡ Μαρία, μόλις συνῆλθε ἀπὸ τοῦ φόβου τὴν ταραχή, ρώτησε τὸν Ἀγγελο : «Καὶ πῶς θὰ γίνουιν ὅλα αὐτά;» «Μὲ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ», ἀποκρίθηκε ὁ Ἀγγελος. «Γιὰ τὸ Θεὸ τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατο».

Τότε, ἡ Μαρία, σταύρωσε τὰ χέρια στὸ στήθος, χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε: «Ἄς γίνῃ τὸ θελημα τοῦ Κυρίου».

Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, παίρνοντας τὴ μορφή τοῦ περιστεριοῦ, κατέβηκε στὴν Παρθένο τῆς Ναζαρέτ, καὶ τῆς ἔδωσε

τὴν ἱκανότητα, τὴ δύναμη καὶ τὴ χάρι νὰ γίνῃ μητέρα τοῦ γιου τοῦ Θεοῦ, μένοντας ὥστόσο, γιὰ πάντα, Ἀγνή καὶ Παρθένος.

Ἡ χαρμόσυνη ἀγγελία τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, στὴν Παρθένο Μαρία, λέγεται «Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου». Καὶ τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός τὸ γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία στὶς 25 Μαρτίου. Τότε, γιορτάζεται καὶ ἡ Ἑθνικὴ Ἑορτὴ μας.

4. Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

Ἡ Θεοτόκος, ὅπως θὰ δοῦμε, γέννησε τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, Τὸν ἀνάνδρεψε, ἄκουσε τὴ διδασκαλία Του καὶ εἶδε τὰ θαύματά Του· λαχτάρησε μὲ τὰ Πάθη Του, σπαράχτηκε μὲ τὴ Σταύρωσή Του, καὶ ἀναγαλλίασε μὲ τὴν Ἀνάστασις καὶ τὴν Ἀνάληψή Του στοὺς Οὐρανούς.

Μετὰ τὴ Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, ἡ Θεοτόκος ἔζησε στὸ σπίτι τοῦ πιὸ ἀγαπητοῦ μαθητῆ Του Ἰωάννη. Ἔτσι τῆς εἶχε παραγγεῖλει ὁ Χριστός, ὅταν ἦταν πάνω στὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου του. Ἐκεῖ ἔμεινε ὡς τὴν «Κοίμησή» της.

Τὸ σπίτι τοῦ Ἰωάννη ἦταν στὴ Γεθσημανή, κοντὰ στὸ βουνὸ τῶν Ἐλαιῶν. Ἐπειτα ἡ Παναγία πῆρε μήνυμα τοῦ Θεοῦ, ὅτι θὰ τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὴν πρόσκαιρὴ ζωή, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ — στοὺς Οὐρανούς — τὴ ζωὴ τὴν Αἰώνια. Κι ὅταν προαισθάνθηκε τὸ θάνατό της κάλεσε τοὺς Ἀποστόλους, ποὺ ἦσαν σκορπισμένοι σὲ διάφορες χῶρες, συνεχίζοντας τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ποὺ θριάμβευε παρὰ τοὺς τόσους πολλοὺς καὶ μεγάλους διωγμούς. Τοὺς εὐλόγησε καὶ τοὺς ἔδωσε θάρρος στὸ τόσο δύσκολο ἔργο τους. Κι ἔπειτα, ἀφοῦ εὐχέθηκε ἀγάπη καὶ εἰρήνη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἔπεσε στὸ κρεβάτι της, ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἀποκοιμήθηκε, παραδίδοντας τὴν Ἁγία ψυχὴ της, στὸν Ὑψιστο.

Στὴ σεμνὴ κηδεῖα τῆς Παναγίας, ὅπου πρωτοστάτησαν οἱ Ἀπόστολοι, ἀγγελικὲς μελωδίες καὶ ὕμνοι ἀκούγονταν ἀπ' τοὺς Οὐρανούς, ποὺ ὑποδέχονταν τὴν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, τὴν : «τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ». Τὴν τρίτῃ μέρα ἀπὸ τὴν ταφὴ της, οἱ Ἀπόστολοι πῆγαν στὸν τάφο της γιὰ νὰ προσκυνήσουν. Ὅμως ἦταν ἀδειανός. Γιατὶ εἶχε ἀναληφθῇ

στοὺς Οὐρανοὺς καὶ αὐτὴ, ὅπως κι ὁ Σωτήρας μας Ἰησοῦς. Ἡ Ἐκκλησία μας ὀνομάζει τὸ θάνατο τῆς Παναγίας «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου». Γιατὶ ἡ Θεοτόκος δὲν πέθανε, ἀλλ' ἀποκοιμήθηκε καὶ ζῇ μέσα στὴν ψυχὴ ὅλων τῶν πιστῶν χριστιανῶν. Ζῇ καὶ στοὺς Οὐρανοὺς, γιὰ νὰ μεσιτεύη στὸ Θεό, γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ἄς τῆς ζητοῦμε, λοιπόν, καθαροὶ καὶ ἀγνοί, μὲ τίς πράξεις μας καὶ τίς καθημερινές προσευχές μας, ὅ,τι λογικὸ καὶ σωστό. Θὰ κάνη πάντα ὅ,τι μπορέση καὶ πρέπει γιὰ μᾶς.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴν Κοίμησις τῆς Θεοτόκου τὴν 15ῃ Αὐγούστου. Καὶ πιὸ ἐπίσημα, στὴ Μεγαλόχαρη τῆς Τήνου, ποὺ τὴ στολίζει καὶ ἡ θαυματουργή της εἰκόνα.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

1. Ο Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἑλισάβετ

Στὴν πόλιν Χερών, κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα, ζοῦσε ὁ ἱερέας Ζαχαρίας μετὰ τὴ σύζυγό του Ἑλισάβετ. Κι οἱ δυὸ ἦσαν δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς καὶ ζοῦσαν ἡσυχὰ καὶ εἰρηνικά. Δὲν εἶχαν ὅμως παιδιά, κι ἡ λύπη τους, γι' αὐτὸ ἦταν μεγάλη. Κάθε μέρα παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδί.

Μία μέρα, καθὼς λειτουργοῦσε ὁ Ζαχαρίας στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα, φανερώθηκε μπροστὰ του ἓνας ἄγγελος. Ὁ Ζαχαρίας μόλις εἶδε τὸν ἄγγελο, φοβήθηκε. Ὁ ἄγγελος, ὅμως, τὸν καθυσήχασε καὶ τοῦ εἶπε : «Μὴ φοβᾶσαι Ζαχαρία. Ὁ Θεὸς ἀκούσε τὶς παρακλήσεις σου κι ἡ Ἑλισάβετ θ' ἀποκτήσῃ παιδί, ποῦ θὰ τ' ὀνομάσῃς Ἰωάννη». Ὁ Ζαχαρίας δὲν πίστευε τὰ λόγια τοῦ ἀγγέλου κι ἀπάντησε :

«Μά, εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ αὐτό; ἄφοῦ κι ἐγὼ κι ἡ γυναίκα μου εἴμαστε πιά γέροι;»

Ὁ ἄγγελος τοῦ ἀπάντησε :

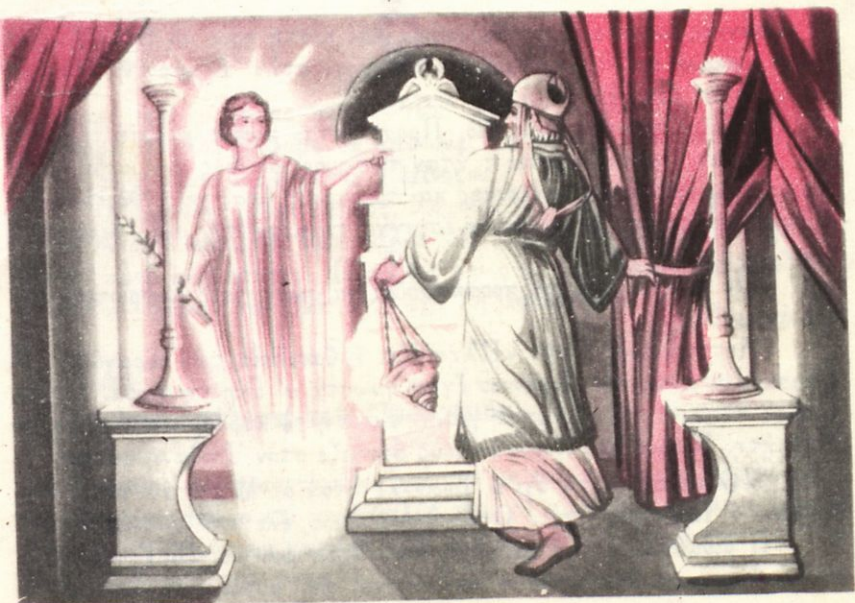
«Κι ὅμως αὐτὸ θὰ γίνῃ. Ὁ Θεὸς μ' ἔστειλε νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω αὐτὴ τὴν εὐχάριστὴ εἶδηση. Ἐπειδὴ, ὅμως, ἐσὺ δὲν πίστεψες, ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, θὰ μένῃς κουφὸς κι ἄφωνος, ὥσπου νὰ γεννηθῇ ὁ υἱός σου». Αὐτὰ εἶπε κι ἐξαφανίστηκε.

Ταραγμένος ὁ Ζαχαρίας βγήκε ἀπὸ τὸ ἱερό καὶ ἄφωνος, ὅπως ἦταν, δὲν μπορούσε νὰ συνεχίσῃ τὴ λειτουργία. Ὅταν ἐπέστρεψε στὴ Χεβρών, μὲ νοήματα ἔδωσε στὴν Ἑλισάβετ νὰ καταλάβῃ τί τοῦ εἶχε συμβῇ στὸ Ναό. Μ

2. Ἡ Γέννηση τοῦ Ἰωάννη Μ

Ἡ Ἑλισάβετ, πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ ἐννέα μῆνες γέννησε ἓνα ἀγοράκι. Ἡ χαρὰ τῶν γονέων, τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων ἦταν μεγάλη.

Ὅταν πέρασαν ὀκτὼ μέρες, ἀπ' τὴ γέννηση τοῦ παιδιοῦ, μαζεύτηκαν στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία οἱ συγγενεῖς νὰ δώσουν ὄνομα στὸ μωρό. Ὅλοι ἤθελαν νὰ δοῦν τὸ παιδί, τ' ὄνομα τοῦ πατέρα του. Ἡ Ἑλισάβετ ὅμως δὲν συμφωνοῦσε. Ἦθελε τὸ παιδί νὰ ὀνομαστῇ Ἰωάννης. Οἱ συγγενεῖς διαμαρτυρήθηκαν, πὼς τέτοιο ὄνομα δὲν ἔχει κανένας στὴν οἰκογένειά του.

Τότε ζήτησαν με νοήματα καὶ τὴ γνώμη τοῦ Ζαχαρία. Αὐτός, ἐπειδὴ ἦταν κουφός κι ἄφωνος, ζήτησε μιὰ πινακίδα κι ἔγραψε τὸ ὄνομα «Ἰωάννης».

Τὴν ἴδια στιγμή λύθηκε ἡ γλώσσα του κι ἄρχισε νὰ μιλάει καὶ νὰ λέγει προφητικά λόγια γιὰ τὸ παιδί. Εἶπε, ὅτι θὰ γίνη μέγας προφήτης καὶ θὰ ἐτοιμάσῃ τὸ δρόμο γιὰ νὰ ἔλθῃ ὁ Χριστός. "Ὅσοι βρίσκονταν στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία ἐκείνη τὴ στιγμή ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὸ θαῦμα.

Χρόνο με τὸ χρόνο τὸ παιδί μεγάλωνε κοντὰ στοὺς γονεῖς του. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰωάννης ξεπερνοῦσε στὰ ἔργα καὶ στὴ σκέψη ὅλα τὰ παιδιά τῆς Χεβρών κι ὅλης τῆς περιοχῆς.

Τὴ γέννηση τοῦ Προδρόμου τὴ γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν 24ην Ἰουνίου.

M

M

3. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη

Ὁ Ἰωάννης μεγάλωσε με θεοσέβεια καὶ πίστη πρὸς τὸ Θεό. Ἐνωρὶς ἔφυγε μακριὰ ἀπ' τὰ Ἱεροσόλυμα κι ἐπῆγε στὴν Ἔρημο τῆς Ἰουδαίας, πέρα ἀπ' τὸν Ἰορδάνη ποταμό.

Ἐκεῖ ἔζησε ἀσκητικὸ βίο. Προσευχόταν κι ἐμελετοῦσε τὶς Γραφές. Ἦταν γεμάτος ἀρετές : ἦταν ταπεινός, δίκαιος κι εὐσεβής. Ἐτρωγε μέλι ἀπὸ ἄγριες μέλισσες καὶ τρυφεροὺς βλαστούς. Φοροῦσε ἓνα ἐνδυμα ἀπὸ τρίχες καμήλας κι ἔσφιγγε τὴ μέση του μιὰ δερμάτινη ζώνη.

Μὲ τὸ κήρυμά του προσπαθοῦσε νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' τὶς ἁμαρτίες.

«Μετανοεῖτε», ἔλεγε «Πλησιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ἡ διδασκαλία αὐτὴ τοῦ Ἰωάννου ἔγινε γνωστὴ σ' ὅλη τὴ χώρα. Πολὺς κόσμος πῆγαινε στὴν Ἔρημο γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ κήρυγμα τοῦ μεγάλου Προφήτη. Ὅσους μετανοοῦσαν τοὺς βάπτιζε στὸν Ἰορδάνη ποταμό.

Πολλοὶ πίστευαν, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦταν ὁ Μεσσίας, πού περίμενε ὁ Ἰουδαϊκὸς λαός. Ὁ Ἰωάννης ὅμως, ἔλεγε σ' αὐτοὺς :

Ἡ διδασκαλία τοῦ προφήτη διαδόθηκε παντοῦ. Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἀνησύχησαν καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς πῆγαν νὰ τὸν

ἀκούσουν. «Ποιοί εἰστε σεῖς»; τοὺς ρώτησε. «Εἴμαστε Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι καὶ ἤλθαμε νὰ μάθωμε, ἂν εἶσαι ὁ Μεσσίας». «Ὁχι!» τοὺς εἶπε. «Πίσω μου ἔρχεται Ἐκεῖνος».

Ὁ Ἰωάννης εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος προετοίμασε τὸ δρόμο νὰ δεχτοῦν οἱ ἄνθρωποι τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ γι' αὐτὸ ὀνομάστηκε Π ρ ό δ ρ ο ς. Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὸν Ἰωάννη τὸν Βαπτιστὴ τὴν 7ῃ Ἰανουαρίου.

Μ

Μ

4. Ἡ ἀποκεφάλιση τοῦ Προδρόμου

Ὁ Ἰωάννης συνέχισε τὸ κήρυγμά του μὲ θάρρος. Μὲ αὐστηρὰ λόγια κατηγοροῦσε ἀκόμη καὶ τὸν βασιλέα τῆς Ἰουδαίας τὸν Ἡρώδη καὶ τὴ γυναῖκα του τὴν Ἡρωδιάδα, γιὰ τὴν ἀνήδικη ζωὴ τους.

Ὁ Ἡρώδης μάθαινε τὰ κηρύγματα τοῦ Προδρόμου καὶ δύμω-
νε πολὺ. Δέν τολμοῦσε, ὅμως, νὰ τὸν τιμωρήσῃ, γιατί φοβόταν τὸ Λαό,
ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Ἰωάννη. Πολὺ περισσότερο μισοῦσε τὸν Πρό-
δρομο ἢ Ἡρωδιάδα. Γι' αὐτὸ καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τρόπο νὰ τὸν
θανατώσῃ.

Μὲ τὴν ἐπιμονή της κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Ἡρώδη νὰ τὸν
φυλακίσῃ. Καὶ στὴ φυλακὴ ἀκόμη ὁ Ἰωάννης ἐξακολουθοῦσε νὰ κα-
τηγορῇ τοὺς κακοὺς βασιλεῖς. Αὐτὸ ἐξαγρίωσε ἀκόμη περισσότερο τὴ
φόβερή Ἡρωδιάδα. Καὶ τὴν ἡμέρα, ποὺ γιόρταζε τὰ γενέθλιά του ὁ Ἡ-
ρώδης, βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἰωάννη.

Στὴν ἐορτὴ αὐτὴ εἶχαν συγκεντρωθῇ ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῆς Ἰ-
ουδαίας. Ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδας, ἡ Σ α λ ῶ μ η, χόρευε πολὺ
ὥραϊα. Ὁ Ἡρώδης ἐνθουσιάστηκε τόσο ἀπὸ τὸ χορὸ τῆς, ποὺ ὀρκίστη-
κε νὰ τῆς χαρίσῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσῃ. Ἡ Ἡρωδιάδα τότε συμβούλεψε τὴν
κόρη της νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα της τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννη μέσα
σ' ἓνα πιάτο.

Ὁ Ἡρώδης στενοχωρήθηκε πολὺ, ὅταν ἄκουσε τὴν ἐπιθυμία
τῆς κόρης του, ἀλλὰ γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸν ὄρκο του διέταξε νὰ ἀποκε-

φαλίσουν τὸν Ἰωάννη. Ἔτσι κι ἔγινε. Ὁ Ἡρώδης παρέδωσε στὴ Σαλώμη τὸ κεφάλι τοῦ Προδρόμου «ἐντὸς πιναχίου».

Ἡ θλίψη τῶν πιστῶν τοῦ Ἰωάννη ἦταν μεγάλη. Κλαίγοντας πῆραν τὸ σῶμα του καὶ τὸν ἔθαψαν.

Ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ μεγαλύτερος καὶ ὁ τελευταῖος προφήτης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ Προδρόμου τὴν 29ην Αὐγούστου.

4

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ

Μ Πλησίαζε ὁ καιρὸς, ποὺ ἡ Θεοτόκος θὰ γεννοῦσε τὸ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, τὸ Χριστό μας.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης **Ὁ κ τ α β ι α ν ὀ ς Α ὕ γ ο υ σ τ ο ς** διέταξε νὰ γίνη ἀπογραφὴ τοῦ πληθυσμοῦ ὅλου τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους.

Ἡ διαταγὴ ἔλεγε, ὅτι κάθε πολίτης ἔπρεπε ν' ἀπογραφῇ στὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του. Τὴν ἐπομένη ἡμερομηνία, ὅλοι φρόντισαν νὰ εἶναι στὸν τόπο τους. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ὁ Ἰωσήφ. Πῆρε τὴ Μαρία καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴ Βηθλεέμ, ποὺ ἦταν ὁ τόπος τῆς καταγωγῆς τους.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἔφθασαν νύχτα στὴ Βηθλεέμ. Ἦταν χειμώνας καὶ εἶχε κρύο φοβερό. Τὰ ξενοδοχεῖα τῆς μικρῆς πόλης εἶχαν γεμίσει ἀπὸ ξένους, καὶ ὅπου κι ἂν χτύπησαν, κανένας δὲν τοὺς ἄνοιξε. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰωσήφ μὲ τὴ Μαρία ἀναγκάσθηκαν νὰ περάσουν τὴ νύχτα τους ἔξω ἀπ' τὴν πόλη μέσα σ' ἓνα σπήλαιο, ποὺ χρησίμευε, γιὰ σταῦλος ζώων.

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σταύλου, κοντὰ στὴ **φά τ ν η**, ἔστρωσαν νὰ κοιμηθοῦν. Ἡ μόνη συντροφιά τους ἦταν βῶδια, ἄλογα καὶ ἄλλα ζῶα.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ Θεοτόκος ἔφερε στὴ ζωὴ τὸ Χριστούλη μας. Τὸν σπαργάνωσε, πρόχειρα, καὶ Τὸν τοποθέτησε στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη οὐράνιο φῶς ἔλαμψε καὶ ἐφώτισε τὸ σταῦλο. Ἀλλὰ καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ἡ σκοτεινὴ χειμωνιάτικη νύχτα ἄλλαξε ὄψη. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ φωτεινὴ λάμψη ἐφάνε ὡς τὴ γῆ καὶ φώτιζε πέρα ὡς πέρα τὴ φύση.

Τὰ οὐράνια εἶχαν ἀνοίξει καὶ ἄγγελοι ἀνεβοκατέβαιναν ὡς τὴ σπηλιά, ψάλλοντας μὲ τὴ γλυκεῖα φωνή τους : « Δ Ὁ Ξ Α ἔ ν Ὑ Ψ ἱ - σ τ ο ι ς Θ ε ῶ καὶ ἐ π ῖ γ ῆ ς εἰ ρ ῆ ν η ἔ ν ἄ ν θ ρ ῶ - π ο ι ς εὐ δ ο χ ῖ α ».

Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ὄραμα παρακολουθοῦσαν, μὲ βαθειὰ κατάνυξη καὶ φόβον, οἱ βοσκοὶ, ποὺ φύλαγαν τὰ κοπάδια τοὺς γύρω στὴ Βηθλεέμ. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἓνας ἄγγελος πλησίασε τοὺς βοσκούς καὶ τοὺς εἶπε : « Μ ἢ φο β ᾶ σ τ ε . Σ ῆ μ ε ρ α γ ε ν ν ῆ θ η κ ε ὁ Σ ω - τ ῆ ρ α ς τ οῦ χ ὁ σ μ ο υ . Μ π ο ρ εῖ τ ε καὶ σ εῖ ς ν ᾶ τ ὸ ν ὁ ῥ ῆ τ ε , εἶ ν α ι σ ἐ κ εῖ ν ο κ εῖ τ ὸ σ π ῆ λ α ι ο ».

Οἱ βοσκοὶ μπῆκαν στὴ φωτισμένη σπηλιὰ καὶ εἶδαν τὸ θεῖο ἄνθρωπο νὰ χαμογελάει μέσα στὴ φάτνη τῶν ζώων. Μὲ φόβο καὶ θαυμασμό γονάτισαν καὶ προσκύνησαν τὸ Χριστό. Ἀργότερα διέδωσαν τὸ θαῦμα σ' ὅλη τὴ Βηθλεέμ.

Τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ τὰ Χ ρ ι σ τ ο ῦ γ ε ν ν α, τὴ γιορτάζουμε τὴν 25 Δεκεμβρίου. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη γιορτὴ τῆς Χριστιανοσύνης. Τὰ χριστούγεννα ψάλλονται τὰ παρακάτω :

2. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ

Σαράντα μέρες μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία πῆγαν τὸ Θεῖο βρέφος στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἦταν συνήθεια τῶν Ἰουδαίων, τὸ πρῶτο ἀρσενικὸ παιδί, στὶς σαράντα μέρες, νὰ τὸ παρουσιά-ζουν στὸ Ναό.

Γιὰ τὴν τελετὴ αὐτὴ, ὅσοι γονεῖς ἦσαν πλούσιοι προσέφεραν ἕνα ἄρνι κι ἕνα μικρὸ περιστέρι ἢ τρυγόνι. Ὅσοι γονεῖς ἦσαν φτωχοί, ἔδιναν μόνο ἕνα ζευγάρι περιστέρια ἢ ἕνα ζευγάρι τρυγόνια.

Ὅταν ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ, στὸ Ναὸ ἱερεὺς ἦταν ὁ γέρος Σ υ - μ ε ῶ ν. Σ' αὐτόν, τὸ Ἁ γ ι ο Π ν ε ὡ μ α, εἶχε φανερώσει, ὅτι πρὶν πεθάνει θὰ ἔβλεπε τὸ Χριστό. Ὁ Συμεὼν, μόλις εἶδε τὸ παιδί, κατάλαβε, ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Χριστός.

Πῆρε, λοιπόν, τὸ βρέφος στὴν ἀγκαλιά του κι ἐφώνηξε: «Ν ὡ ν ἀ π ο λ ῡ ε ῖ ς τὸ ν δ ο ὕ λ ὸ ν σ ο ὗ Δ έ σ π ο τ α». Δηλαδή, τώρα πὺ εἶδαν τὰ μάτια μου τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἃς πεθάνω. Εἶπε κι ἄλλα προσφητικὰ λόγια κι εὐλόγησε τὸ παιδί καὶ τοὺς γονεῖς Του.

Μετά τὴν τελετὴ οἱ γονεῖς μὲ τὸ Χριστὸ ἐπέστρεψαν στὴ Βη-
θλεέμ. Ἡ παρουσίαση τοῦ Ἰησοῦ στὸ Ναὸ ὀνομάζεται Ὑπαπαν-
τὴ τοῦ Κυρίου, διότι ὁ Συμεὼν ὑπήντησε, δηλαδὴ δέ-
χτηκε στὴν ἀγκαλιά του τὸν Κύριον.

Ἡ Ὑπαπαντὴ γιορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν 2αν Φε-
βρουαρίου.

Μ

Μ

3. Ἡ προσκύνηση τῶν Μάγων

Τὴ θεία νύχτα, ποὺ γεννῆθηκε ὁ Χριστός, τρεῖς σοφοὶ ἄνδρες, ποὺ
τοὺς ὀνόμαζαν Μάγους, στὶς μακρινὲς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς
εἶδαν ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ἓνα φωτεινὸ ἀστέρι. Αὐτὸ τοὺς ἔκανε μεγάλη
ἐντύπωση καὶ κατάλαβαν, ὅτι κάπου γεννῆθηκε ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου.

Ξεκίνησαν, τότε, καὶ μὲ ὁδηγὸ τοὺς τὸ λαμπερὸ αὐτὸ ἀστέρι
ἔφθασαν στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ἀρχισαν νὰ ρωτοῦν,
ποῦ γεννῆθηκε ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων Ἡρώδης, ὅταν ἔμαθε, ὅτι τρεῖς Μάγοι ζητοῦν κάποιο νέο Βασιλιά, κατατρόμαξε, γιατί φοβήθηκε μήπως χάσῃ τὸ θρόνο του.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, κάλεσε στὸ Παλάτι του τοὺς Ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ ζήτησε νὰ τοῦ ποῦν, ποῦ λέγουν οἱ Γραφεῖς, ὅτι γεννήθηκε ὁ Χριστός.

Οἱ ἱερεῖς ἀπάντησαν, ὅτι ὁ Μεσσίας θὰ γεννηθῇ στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Αὐτὸ λέγει ἡ Ἁγία Γραφή. Ὅταν ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἡρώδης, κάλεσε τοὺς τρεῖς Μάγους καὶ τοὺς εἶπε :

«Ὁ βασιλεὺς γεννήθηκε στὴ Βηθλεὲμ. Πηγαίνετε νὰ τὸν προσκυνήσετε. Ἐπειτα, σὰς παρακαλῶ, νὰ ἐπιστρέψετε γιὰ νὰ μοῦ πῆτε, ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται, γιὰ νὰ πάω κι ἐγὼ νὰ τὸν προσκυνήσω».

Οἱ Μάγοι μόλις βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἶδαν πάλι τὸ ἄστρο στὸν οὐρανό. Ἀκολουθώντας το ἔφτασαν στὴ Βηθλεὲμ. Τὸ ἀστὲρὶ στάθηκε ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὸ σπίτι ὅπου βρισκόταν ὁ Χριστός.

Μπῆκαν στὸ σπίτι, γονάτισαν, προσκύνησαν τὸ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ προσέφεραν στὸ βρέφος δῶρα : Χρυσὸ καὶ λίβανον καὶ σμύρνα.

Ὅστερα ἐτοιμάστηκαν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν πατρίδα τους. Στὸν ὕπνο τους, ὅμως παρουσιάσθηκε ὁ ἄγγελος ὁ ὁποῖος τοὺς εἶπε :

«Μὴν περάσετε ἀπὸ τὸν Ἡρώδη. Ἐχει σκοπὸ νὰ σκοτώσῃ τὸ νεογέννητο Ἰησοῦ. Ἀλλὰ νὰ γυρίσετε στὴν πατρίδα σας ἀπὸ ἄλλο δρόμο».

Οἱ Μάγοι ἔκαμαν ὅπως τοὺς εἶπε ὁ ἄγγελος. Ἐγύρισαν στὴν πατρίδα τους, χωρὶς νὰ συναντήσουν τὸν Ἡρώδη. Κι ἔτσι δὲν ἔμαθεν ὁ κακὸς Ἡρώδης, ποῦ βρίσκεται ὁ Χριστός.

3

4. Ἡ φυγή στήν Αἴγυπτο

η

Μετά τήν ἀναχώρηση τῶν Μάγων, ἄγγελος Κυρίου παρουσιάσθηκε στόν Ἰωσήφ καί τοῦ εἶπε :

«Ἰωσήφ, νά πάρης τὸ παιδί μέ τή μητέρα του καί νά πᾶτε στήν Αἴγυπτο, γιατί ὁ Ἡρώδης ἔχει σκοπὸ νά τὸ θανατώσῃ. Θά μείνης ἐκεῖ, ὥσπου νά σέ εἰδοποιήσω».

Ὁ Ἰωσήφ σύμφωνα μέ τήν παραγγελία τοῦ Ἀγγέλου, πῆρε τή Μαρία μέ τὸ Θεῖο Βρέφος κι ἔφυγαν κρυφά γιά τήν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ δὲν ἔφθανε ἡ ἐξουσία τοῦ Ἡρώδης. Στὸ μεταξύ ὁ Ἡρώδης, μάταια, περίμενε στὰ Ἱεροσόλυμα νά ἐπιστρέψουν οἱ Μάγοι, γιά νά τοῦ δώσουν πληροφορίες.

Ὅταν ἔμαθε, ὅτι οἱ Μάγοι ἔφυγαν γιά τήν πατρίδα τους ἀπὸ ἄλλο δρόμο, θυμώσε πολύ. Κι ἐπειδὴ δὲ μπορούσε νά βρῇ τὸ Χριστό, ἔδωσε διαταγὴ νά θανατώσουν ὅλα τὰ παιδιά, ποὺ κατοικοῦσαν στὴ Βηθλεὲμ καί στὰ περίχωρα, ἀπὸ δύο χρονῶν καί κάτω.

Οἱ στρατιῶτες, ποὺ πῆραν τὴ διαταγή, ἔσφαξαν δέκα τέσσερες

χιλιάδες μικρά παιδιά. Τὸ κακό, πὺ ἔγινε δὲν περιγράφεται.

Ὁ φοβερός Ἡρώδης, μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἡσύχασε· δὲν ἤξερε βέβαια, ὅτι ὁ Χριστὸς θρυσκόταν τότε στὴν Αἴγυπτο.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ τύραννος Ἡρώδης πέθανε μέσα σὲ φοβεροὺς πόνους. Μετὰ τὸ θάνατό του, παρουσιάσθηκε ὁ Ἀγγέλως στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἐπιστρέψῃ μὲ τὴν οἰκογένειά του στὴ Ναζαρέτ. Ἔτσι κι ἔγινε.

Ἡ ἱερὴ οἰκογένεια ἐγκαταστάθηκε στὴ Ναζαρέτ. Γι' αὐτὸ κι ὁ Χριστὸς ὀνομάσθηκε Ν α ζ ω ρ α ῖ ο ς. *M*

M 5. Ὁ Χριστὸς στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος

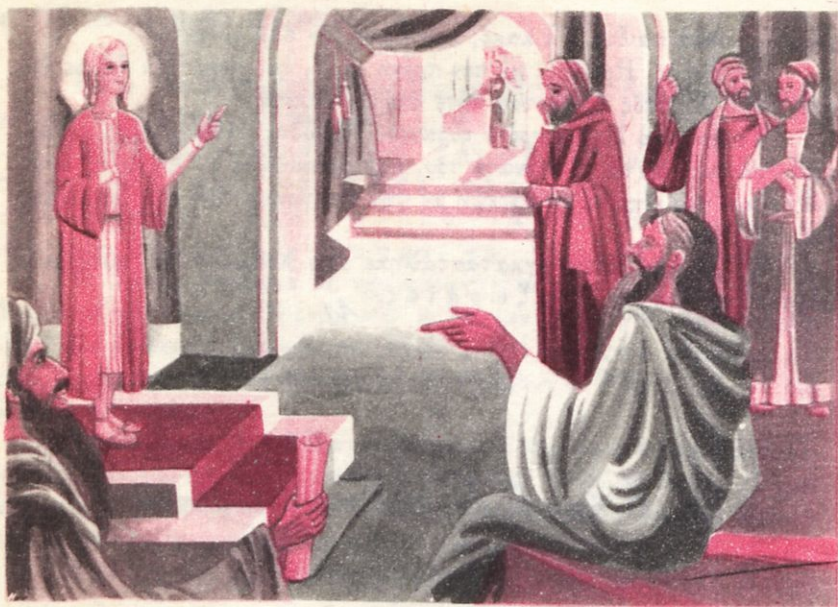
Ὁ Ἰησοῦς μεγάλωνε κοντὰ στοὺς γονεῖς Του καὶ βοηθοῦσε τὸν Ἰωσήφ στὶς ἐργασίες τοῦ ξυλουργεοῦ. Ὅπως ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ναζαρέτ, ἔτσι κι ὁ Ἰησοῦς ζοῦσε λιτὰ κι ἀπλὰ στὸ φτωχικὸ σπίτι τοῦ Ἰωσήφ, χωρὶς πλυτέλειες καὶ ἰδιαίτερες φροντίδες. Ξεχώριζε, ὅμως, ἀνάμεσα στοὺς συνομήλικούς Του στὴ σοφία, τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἀγάπὴ πρὸς τοὺς φτωχοὺς.

Ὅταν ἔγινε δώδεκα ἐτῶν πῆγε μὲ τοὺς γονεῖς Του στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ γιορτάσουν τὸ Πάσχα. Γιὰ τοὺς Ἰουδαίους τὸ Πάσχα ἦταν ἡ μεγαλύτερη γιορτὴ.

Ἀφοῦ τελείωσε ἡ μεγάλη αὐτὴ γιορτὴ, ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία μαζί μὲ ἄλλους συμπατριῶτες τοὺς ἐπέστρεψαν στὴ Ναζαρέτ. Δὲν πρόσεξαν, ὅμως, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν μαζί τους. Ἐνόμιζαν ὅτι προχωροῦσε μὲ ἄλλα παιδιά μπροστά.

Τὸ βράδυ, πὺ ἤλθει ἡ ὥρα νὰ φᾶνε, νὰ κοιμηθοῦν καὶ νὰ ξεκουραστοῦν, κατάλαβαν, ὅτι τὸ παιδὶ εἶχε μείνει στὰ Ἱεροσόλυμα. Στενοχωρημένοι οἱ γονεῖς ἐπέστρεψαν στὴν ἱερὴ πόλη γιὰ νὰ βροῦν τὸν Ἰησοῦ. Τρεῖς μέρες ἔψαχναν νὰ Τὸν βροῦν. Τέλος Τὸν βρῆκαν στὸ Ναό, νὰ κάθεται ἀνάμεσα στοὺς ἱερεῖς καὶ νὰ συζητᾷ, σὰ μεγάλως σοφός.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἀπόρησαν βλέποντας νὰ συζητᾷ μὲ τοὺς

ιερείς τοῦ Ναοῦ. «Παιδί μου, γιατί τὸ ἔκανες αὐτό; Μᾶς κατατρόμαξες, τρεῖς μέρες σὲ ἀναζητοῦμε». Τοῦ εἶπε ἡ Μαρία. Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀποκρίθηκε: «Γιατί με ζήτησατε; Δὲν ξέρετε, ὅτι ἐγὼ πρέπει νὰ μένω στὸν οἶκον τοῦ πατρός μου»; Κατόπιν ἐγύρισαν στὴ Ναζαρέτ, ὅπου ὁ Ἰησοῦς χρόνο με χρόνο πρόκοβε στὶς χάρες καὶ στὴ σοφία.

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες :

* Ἡ Περιτομή ἦταν ἰδιαίτερη θρησκευτικὴ τελετὴ τῶν Ἑβραίων γιὰ τὰ ἀγόρια, κατὰ τὴν ὁποία δινόταν τὸ ὄνομα στὰ παιδιά.

* Ἡ Ἑβραϊκὴ λέξη «Ἰησοῦς» σημαίνει «σωτὴρ». Ὁ Κύριος λέγεται καὶ Χριστὸς ἐπειδὴ χρίσθηκε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

* Στὸ σπήλαιο, πού γεννήθηκε ὁ Χριστός, ἔχτισε ἀργότερα ἡ Ἁγία Ἑλένη ναό, ὁ ὁποῖος ἐπισκευάσθηκε ἀργότερα καὶ σώζεται μέχρι σήμερα.

* Μὲ τὰ δῶρα, πού πρόσφεραν στὸν νεογέννητο Χριστὸ οἱ μάγοι, ἔδειχναν ὅτι τὸν ἀνεγνώριζαν ὡς Βασιλέα (χρυσός), ὡς Θεὸ (λίβανος) καὶ ὡς ἄνθρωπο (σμύρνα).

* Γιὰ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ στὴ Βηθλεέμ, γιὰ τὸ ἀστέρι πού θὰ ὡδηγοῦσε τοὺς Μάγους, γιὰ τὴ φυγὴ στὴν Αἴγυπτο, γιὰ τὴ σφαγὴ τῶν νηπίων στὴ Βηθλεέμ, γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τῆς Ἁγίας Οἰκογενεῖας στὴ Ναζαρέτ καὶ γιὰ ὅλο γενικὰ τὸ βίο, τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου εἶχαν προφητεύσει ὅλοι οἱ Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Περίληψη : Ο 'Ιωσήφ και η Μαρία έπηγαν ν' άπογραφούν στη Βηθλεέμ, η πολυκοσμία δέ τούς άνάγκασε νά μείνουν σ' ένα σπήλαιο. Έκεί μέσα ή Θεοτόκος γέννησε τόν Χριστό καί τόν έβαλε στη φάτνη τών άλόγων.

Όκτώ ήμέρες μετά τη γέννηση έγινε ή περιτομή τού Κυρίου καί τού δόθηκε τó όνομα 'Ιησούς. Έπάνω δέ στις 40 ήμέρες έγινε ή 'Υπαπαντή Αύτου από τόν Συμεών.

Μέ τη γέννηση τού Χριστού ένα λαμπρό άστέρι φάνηκε στόν ούρανό. Τρείς σοφοί Μάγοι όδηγήθηκαν από αυτό καί ήλθαν από τά βάθη τής 'Ανατολής νά τόν προσκυνησουν.

Ο 'Ηρώδης όταν έμαθε γιά τη γέννηση τού Χριστού ταραχθηκε. Καί άφού τόν γέλασαν οί Μάγοι διέταξε καί θανάτωσαν όλα τά παιδιά στη Βηθλεέμ από δυό χρονών καί κάτω. Η 'Αγία όμως Οικογένεια είχε φύγει γιά τήν Αίγυπτο. Από εκεί γύρισε μετά τó θάνατο τού 'Ηρώδη καί έγκαταστάθηκε στη Ναζαρέτ.

Όταν ό 'Ιησούς έγινε 12 χρονών πήγε μαζί μέ τούς γονείς του στην 'Ιερουσαλήμ γιά νά εορτάσουν τó Πάσχα. Μετά τήν εορτή οί γονείς του άνεχώρησαν καί τόν άναζητούσαν παντού. Τέλος τόν βρήκαν τήν τρίτη ήμέρα μέσα στό Ναό νά έξηγγή τó Νόμο τού Θεού στους σοφούς διδασκάλους;

Ερωτήσεις : Γιατί ό 'Ιωσήφ μέ τη Μαρία πήγαν στη Βηθλεέμ; Πού έμειναν εκεί; Ποιό μεγάλο γεγονός συνέβη στό ταπεινό Σπήλαιο; Τί είδαν καί τί έκαναν οί βοσκοί; Τί σημαίνει τó όνομα «'Ιησούς»; Πώς έγινε ή 'Υπαπαντή τού Χριστού; Γιατί ό Συμεών είπε «νύν άπολύεις...»; Τί ήσαν οί Μάγοι; Πώς έμαθαν τη γέννηση τού Χριστού; Τί δώρα προσέφεραν στό Θείο Βρέφος καί τί σημαίνει τó καθένα; Γιατί ό 'Ηρώδης διέταξε τη σφαγή τών παιδιών; Πώς σώθηκε ό μικρός Χριστός; Πότε γύρισε ή 'Αγία Οικογένεια από τήν Αίγυπτο; Γιατί ό Χριστός όνομάστηκε «Ναζωραίος»; Πόσων χρονών έπήγε στό Ναό ό Χριστός; Τί έκανε εκεί; Πώς τόν άναζητούσε ή μητέρα του; Τί τής άπάντησε;

ΕΡΓΑΣΙΕΣ : Νά μάθετε άπ' έξω καί νά γράφετε μέ καλλιγραφικά γράμματα τά ραία τροπάρια τών Χριστουγέννων :

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστόν έξ ούρανόν άπαντήσατε, Χριστός έπί γής ύψώθηκε. Άσate τώ Κυρίω πάσα ή γή καί έν εύφροσύνη άνυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

«Η Παρθένος σήμεραν τόν ύπερούσιον τίκει καί ή γή τó σπήλαιον τώ άπροσίτω προσάγει. Άγγελοι μετά ποιμένον δοξολογούσι, μάγοι δέ μετά άστέρος όδοιποροῦσι δι' ήμάς γάρ έγεννήθη παιδίον νέον, ό πρό αιώνων Θεός».

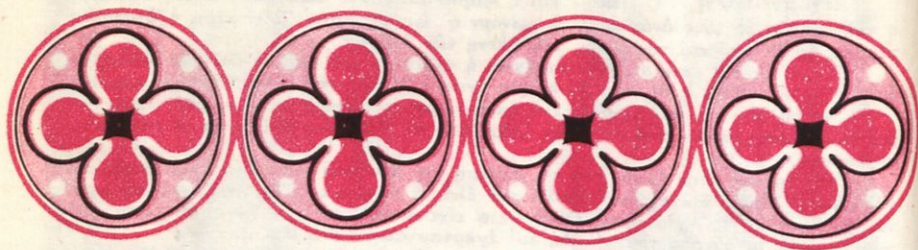
«Η γέννησίς σου, Χριστέ ό Θεός ήμών, άνέτειλε τώ κόσμω τó φώς τó της γνώσεως. έν αύτē γάρ οί τοίς άστροις λατρεύοντες ύπό άστέρος έδιδάσκοντο. Σε προσκυνείν τόν ήλιον τής δικαιοσύνης καί Σε γινώσκειν έξ ύψους άνατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Διδάγματα :

Πρέπει νά είμαστε ταπεινοί, όπως ήταν ταπεινός ό Χριστός μας από τη γέννησή του άκόμη.

Πρέπει νά εύγνωμονούμε τόν καλό Θεό, πού καταδέχθηκε νά γίνη άνθρωπος γιά νά μάς σώση.

Δέν πρέπει στην ψυχή μας νά κυριαρχή τó μίσος καί ή κακία, όπως κυριαρχούσε στην ψυχή τού 'Ηρώδη.

ΟΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ἡ Βάφτιση τοῦ Χριστοῦ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σὲ ἡλικία τριάντα ἐτῶν ἔφυγε ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ καὶ ἦλθε στὸν Ἰορδάνη ποταμό, γιὰ νὰ βαπτισθῇ ἀπ' τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο. Μόλις ὁ Ἰωάννης Τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται ἐξεπλάγη. Προχώρησε νὰ Τὸν ὑποδεχθῇ καὶ Τοῦ εἶπε :

« Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ Σένα καὶ Σὺ ἔρχεσαι σὲ μένα »;

« Πρέπει νὰ μὲ βαπτίσῃς Ἰωάννη », ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς, « γιὰτὶ αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ».

Ὁ Ἰωάννης, χωρὶς ἄλλη ἀντίρρηση, βάπτισε τὸν Ἰησοῦ στὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ οἱ οὐρανοὶ ἄνοιξαν. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατέβηκε « ἐν εἰδῇ περιστερᾶς » πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Ἰησοῦ καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπ' τὸν οὐρανό: **Ὁ Ὑιὸς ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἡ δόξα ἐστίν.**

Μὲ τὸ βάπτισμα φανερώθηκε, πῶς, πραγματικά, ὁ Ἰησοῦς ἦταν Υἱὸς Τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Βάπτισις εἶναι μεγάλη γιορτὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐορτά-
ζεται τὴν 6ῃ Ἰανουαρίου. Ἡ γιορτὴ αὐτὴ λέγεται «τὰ Θεοφά-
νεϊα», γιατί φανερώθηκε ὁ Θεὸς τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ στὰ τρία
πρόσωπα, (Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα). Λέ-
γεται ἀκόμα καὶ ἐορτὴ τῶν Φώτων, γιατί κατὰ τὰ πρῶτα Χρι-
στιανικὰ χρόνια, οἱ πιστοί, πὺν βαπτίζονταν τὴν ἡμέρᾳ αὐτὴ φωτί-
ζονταν.

Τὰ Θεοφάνεια ψάλλεται τὸ παρακάτω ἀπολυτίκιο :

«Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις. Τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει Σοι, ἀγαπήτὸν Σε Υἱὸν ὀνομάζουσα. Καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἵδει περιστερᾶς ἐβεβαίοντο τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανείς, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας, δόξα Σοι».

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες : Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ βάπτιζε ὁ Ἰωάννης, ἐξωμολογοῦντο τὶς ἁμαρτίες τους κατὰ τὸ βάπτισμα, χωρὶς νὰ θγαίνουν ἀπὸ τὸ ποτάμι. Ὁ Χριστὸς ὁμῶς θῆκε ἀμέσως μετὰ τὸ βάπτισμα, γιατί ἦταν ἀναμάρτητος.

Περίληψη : Στὰ τριάντα τοῦ χρόνια ὁ Χριστὸς ἔρχεται στὸν Ἰωάννη νὰ βαπτισθῇ γιὰ νὰ φανῇ ὁ θεὸς τοῦ προορισμός. Ὁ Πρόδρομος τὸν βαπτίζει στὸν Ἰορδάνη ποταμό, ἐνῶ κατέρχεται πρὸ Ἁγιο Πνεῦμα ὁμοιο μὲ περιστέρι καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἀναγνωρίζει ὡς υἱὸ τοῦ.

Ἑρωτήσεις : Γιατί ζήτησε νὰ βαπτισθῇ ὁ Χριστὸς, ἀφοῦ δὲν ἦταν ἁμαρτωλός; Γιατί ὁ Πρόδρομος δίστασε νὰ τὸν βαπτίσῃ; Πῶς πείσθηκε; Τί θαῦμα ἐγίνε κατὰ τὴν βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ; Γιατί ἡ ἐορτὴ αὐτὴ λέγεται καὶ Θεοφάνεια καὶ Φῶτα;

Ἑργασίες : Νὰ μάθετε ἀπ' ἐξω καὶ νὰ γράφετε μὲ καλλιγραφικὰ γράμματα τὸ ἀπολυτίκιο :

Διδάγματα :

Πρέπει νὰ εἴμαστε ταπεινοὶ καὶ νὰ ἐκτελοῦμε τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ.

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες : Οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι ἀκολουθοῦσαν παντοῦ τὸν Χριστό. Οἱ ἄλλοι μαθητὲς τοῦ δὲν τὸν ἀκολουθοῦσαν τακτικὰ καὶ δὲν φανερώνονταν ἐπίσημα. Αὐτοὶ ἦσαν ὁ Νικόδημος, ὁ Ἰωσήφ καὶ ἄλλοι, περὶ τοὺς ἐβδόμηνα. Εἶχε ἐπίσης καὶ γυναῖκες μαθήτριες ὁ Χριστὸς, ὅπως τὴ Μαρία συγγενὴ τῆς Θεοτόκου, τὴ Μαρία Μαγδαληνὴ, τὴ Σαλώμη, τὶς ἀδελφές τοῦ Λαζάρου Μαρία καὶ Μάρθα καὶ ἄλλες.

* Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἰούδα, οἱ ἄλλοι μαθητὲς ἐξέλεξαν ὡς δωδέκατο Ἀπόστολο τὸν Ματθαῖο. Ὁ Χριστὸς δὲ μετὰ τὴν Ἀνάληψή του κάλεσε ὡς Ἀπόστολο καὶ τὸν Παῦλο.

* Ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος ὀνομάσθηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας Πρωτόθρονοι, γιατί ἐργάσθηκαν περισσότερο γιὰ τὴ διάδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Ἀνδρέας ὀνομάσθηκε Πρωτόκλητος, ἐπειδὴ πρῶτον αὐτὸν κάλεσε ὁ Χριστὸς. Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ματθαῖος λέγονται Εὐαγγελιστές, γιατί ἐγραψαν Εὐαγγέλιο.

2. (Ἡ ἐκλογή τῶν δώδεκα Ἀποστόλων)

Μετὰ τὸ βάπτισμά Του ὁ Ἰησοῦς ἔφυγε στὴν Ἐρημο. Ἐκεῖ ἔμεινε σαράντα μέρες νηστεύοντας καὶ προσευχόμενος. Μὲ τὴ νηστεία καὶ τὴν προσευχὴ ἑτοιμαζόταν γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο τῆς Θείας διδασκαλίας Του.

Ἀπὸ τὴν ἔρημο ὁ Ἰησοῦς γύρισε στὸν Ἰρδάνη ποταμὸ καὶ συνάντησε γιὰ δεύτερη φορὰ τὸν Πρόδρομο. Τὸν βρῆκε ἐκεῖ νὰ διδάσκη τοὺς μαθητές του.

Μόλις ὁ Ἰωάννης εἶδε τὸ Χριστὸ νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ εἶπε στοὺς μαθητές του : « Ἰ δ ε ὁ ἄ μ ν ὸ ς τ ο ὕ Θ ε ο ὕ , ὁ α ἱ ρ ω ν π ἄ ς ἁ μ α ρ τ ί α ς τ ο ὕ κ ὸ σ μ ο υ ».

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἰωάννη ἔκαμαν μεγάλη ἐντύπωση στοὺς μαθητές. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπ' τὰ προφητικά αὐτὰ λόγια, ἄφησαν τὸν Ἰωάννη καὶ ἀκολούθησαν τὸ Χριστό. Οἱ δύο αὐτοὶ μαθητές ἦσαν : Ὁ Ἰ ω ἄ ν ν η ς , ὁ γιὸς τοῦ Ζ ε β ε δ α ἱ ο υ καὶ ὁ Ἀ ν δ ρ έ α ς , ὁ γιὸς τοῦ Ἰ ω ν ᾱ . . . Ἐπειδὴ ἦσαν οἱ πρῶτοι μαθητές Του ὀνομάσθηκαν Π ρ ω τ ὸ κ λ η τ ο ι .

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀνδρέας κάλεσε τὸν ἀδελφό του τὸν Σ ῑ μ ω ν α , ποὺ ἦταν ψαῶς ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ἰησοῦ. Μόλις εἶδε τὸν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς κατάλαβε τίς σκέψεις του καὶ εἶπε : « Ἐ σ ὺ ε ἰ σ α ι ὁ Σ ῑ μ ω ν , ὁ γιὸς τοῦ Ἰ ω ν ᾱ ! » Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ λέγεσαι Σίμων, ἀλλὰ Κ η ρ ᾱ ς , δηλ. Π έ τ ρ ο ς ».

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητές Του προχώρησαν στὴ Γαλιλαία. Περνώντας ἀπ' τὴν παραλία τῆς λίμνης Τ ι β ε ρ ι ᾶ δ ὸ ς συνάντησαν τὸ Φ ῑ λ ι π π ο ποὺ ψάρευε.

« Ἐ λ α μ α ζ ῖ μ ο υ ! », τοῦ εἶπε ὁ Χριστός. Ὁ Φίλιππος χωρὶς ν' ἀχάσῃ καιρὸ μαγεμένος κι αὐτὸς ἀπὸ τῆ θεϊκῆς χάρις τοῦ Ἰησοῦ, ἀμέσως ἐγκατέλειψε τὰ δίχτυά του καὶ τὸν ἀκολούθησε. Ἦταν κι αὐτὸς Γαλιλαῖος. Καταγόταν ἀπ' τὴ Β η θ σ α ἰ δ ᾱ .

Τὸ ὄνομα Φίλιππος εἶναι Ἑλληνικό, γιατί στὴ Βηθσαϊδᾶ, ζοῦσαν ἀγαπημένα μὲ τοὺς Ἑβραίους καὶ πολλοὶ Ἕλληνες.

Ὁ Φίλιππος εἶχε ἓνα πολὺ καλὸ φίλο, τὸ Ναθαναήλ, ποὺ τὸν ἔλεγαν καὶ Βαρθολομαῖο. Ἐτρεξε, λοιπόν, νὰ βρῇ τὸ φίλο του τὸν Ναθαναήλ. Τὸν συνάντησε κάτω ἀπὸ μιὰ συκιά ποὺ διάβαζε καὶ τοῦ εἶπε : « Ἐλ α, Ναθαναήλ, νὰ γνωρίσης τὸν Μεσσία τὸν Ναζωραῖο, ἐγὼ εἶμαι μαζὶ Του».

Ὁ Ναθαναήλ δὲν πολυπίστεψε στὸν Φίλιππο καὶ τοῦ εἶπε :

«Μὰ εἶναι δυνατὸν νὰ βγῇ κάτι καλὸ ἀπὸ τῇ Ναζαρέτ;

«Ἐλ α καὶ θάδῃς», τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος.

Ὅταν τοὺς εἶδε ὁ Χριστὸς νὰ πηγαίνουν, ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ Ναθαναήλ, τοῦ χαμογέλασε καὶ εἶπε μὲ καλωσύνη.

«Νὰ ἓνας Ἰσραηλίτης, ποὺ δὲν ἔχει πονηριὰ μέσα του».

«Ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις, Κύριε; ρώτησε ὁ Ναθαναήλ.

«Σὲ εἶδα νὰ κάθесαι κάτω ἀπὸ τῇ συκιά, πρὶν σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος», ἀπάντησε ὁ Κύριος.

Ὁ Ναθαναήλ ταραχθῆκε. Ἐνα ρίγος πέρασε τὸ σῶμα του καὶ μὲ θαυμασμὸ φώναξε : «Κατ'άλλαβα Κύριε, εἶσαι ἀληθινὰ ὁ Μεσσίας· εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ», καὶ ἔσκυψε μὲ σεβασμὸ τὸ κεφάλι του.

Δὲν πέρασαν πολλὲς ἡμέρες καὶ οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ ἔγιναν πολλοί. Οἱ σπουδαιότεροι μαθητὲς ἦσαν δώδεκα :

Ἀνδρέας καὶ Πέτρος, τὰ παιδιά τοῦ Ἰωῆ.

Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, τὰ παιδιά τοῦ Ζεβεδαίου.

Φίλιππος καὶ Ναθαναήλ, οἱ δύο φίλοι.

Ἰάκωβος τοῦ Ἀλφαίου καὶ Λεβθαῖος ἡ Θαδδαῖος

Θωμᾶς ὁ Δίδυμος καὶ Ματθαῖος ὁ τελώνης.

Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

M

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τὸ θαῦμα στὴν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας

Ἰησοῦς μὲ τὴ μητέρα του καὶ τοὺς πρῶτους μαθητάς του προσεκλήθη σ' ἓνα γάμο, στὴν πόλη Κανὰ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου γινόταν τὴ νύχτα καὶ ἡ διασκέδαση κρατοῦσε πολὺ. Τὸ γλέντι ἐφθασε στὸ κορύφωμά του. Ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ ἦταν στενοχωρημένος γιατί τοῦ ἦλθαν περισσότεροὶ καλεσμένοι καὶ τελείωνε τὸ κρασί. Ἡ Παναγία πλησίασε τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε πῶς τὸ κρασί τελειώνει.

Ὁ Χριστὸς πῆγε στὸ πίσω μέρος τοῦ δωματίου, ὅπου εὗρε ἕξι στάμνες. Τέτοιες στάμνες εἶχαν τότε ὅλα τὰ πλούσια σπιτία. Μὲ τὸ νερὸ των ἔπλυναν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια των οἱ καλεσμένοι, πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό.

Ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε νόημα στοὺς ὑπηρέτες νὰ γεμίσουν τὰ στάμνες αὐτὲς μὲ νερὸ καὶ ἔπειτα νὰ πάρουν λίγο καὶ νὰ τὸ δώσουν στοὺς τραπεζοκόμους νὰ τὸ δοκιμάσουν. Ἐκεῖνοι εἶδαν πῶς τὸ χρώμα του ἦταν κόκκινο καὶ ἡ γεῦση του ἔδειχνε πῶς εἶναι κρασί.

Ὁ ἀρχηγὸς τους τὸ βρῆκε ἐξαίρετο καὶ κάλεσε τὸ γαμπρὸν νὰ τοῦ πῇ :

— Οἱ ἄνθρωποι προσφέρουν πρῶτα τὸ καλὸ κρασί. Ἐσὺ τὸ κράτησες γιὰ τελευταῖο.

Ὁ γαμπρὸς ἀποροῦσε πῶς βρέθηκε τὸ κρασί. Οἱ ὑπηρέτες τότε ἔκαμαν γνωστὸ σὲ ὅλους τὸ θαῦμα καὶ ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ αὐτό. Ὁ Χριστὸς ὅμως μὲ τοὺς μαθητὰς του ἔφυγε γιὰ τὴ Ναζαρέτ.

Δίδαγμα : ● Νὰ προσφέρουμε τὴ βοήθειά μας ὅπου μπορούμε, χωρὶς νὰ ζητοῦμε ἐπαίνους γιὰ κάθε μας καλὴ πράξη.

2. Ἡ ἀνάσταση τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας στὴ Ναὶν

Ὁ Κύριος πῆγαινε μὲ τοὺς μαθητὰς του καὶ πολὺ λαὸ σὲ μιὰ πόλη, τὴ Ναὶν. Ἀλλὰ στὴν πύλη τῆς πόλεως συνάντησαν μιὰ κηδεῖα. Ὁ μοναχογιὸς μιᾶς δυστυχισμένης χήρας κηδεύονταν μὲ σπαρακτικές φωνὲς τῆς ἁμοιρῆς μητέρας καὶ βαθειὰ λύπη τῶν συγγενῶν καὶ φίλων.

Ἡ τρυφερὴ καὶ ἁγία καρδιὰ τοῦ Σωτῆρος συγκινήθηκε. Αἰσθάνθηκε πιὸ βαθειὰ τὸν πόνο τῆς μάνας. Καὶ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασή του : Νὰ ξαναδώσῃ ζωντανὸ τὸ μονάκριβο παιδί στὴν μητέρα του. Πλησίασε λοιπὸν τὴν ἀπαρηγόρητη μητέρα καὶ τῆς λέγει :

— Μὴν κλαῖς !

Ἐπειτα σταμάτησε τὴν κηδεῖα, πλησίασε τὸ νεκρὸ παιδάκι καὶ τοῦ λέγει :

— Παιδί μου, σὲ σένα μιλω. Σήκω.

Με τὴν θεία αὐτὴ προσταγὴ τὸ νεκρὸ παιδί σηκώθηκε. Ὁ Ἰησοῦς τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ παρέδωσε στὴ μητέρα. Ὅλοι τότε δόξαζαν τὸ Θεό.

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες : Ἡ Ναὶν ἦταν μιὰ μικρὴ πόλις κοντὰ στὸ ὄρος Θαβάρ. Ὅπως ὅλες οἱ πόλεις τότε, εἶχε καὶ αὐτὴ τείχος ὀλόγυρα μὲ πόρτες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Τὸ νεκροταφεῖο τότε ἦταν ἐξω ἀπὸ τὴν πόλι, γιατί τὰ σώματα τῶν πεθαμένων ἐθεωροῦντο ἀκάθαρτα καὶ ἦταν ἀπαγορευμένο νὰ τὰ ἐγγίξη κανεὶς.

Ἑρωτήσεις : Τί συνήντησε ὁ Χριστὸς καθὼς ἔμπαινε στὴ Ναὶν; Τί εἶπε στὴν πονεμένη μητέρα; Τί εἶπε στὸ νεκρὸ παιδάκι; Τί θαῦμα ἐγίνε τότε; Τί ἔκαμε ὁ κόσμος;

Δίδαγμα : Ἐχομε ὑποχρέωση νὰ βοηθοῦμε κάθε δυστυχισμένο, ἔστω καὶ ἂν δὲν μᾶς τὸ ζητήσῃ.

2

2. Ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας στὴ Ναὶν

Ὁ Χριστὸς πῆγαινε συχνὰ στὴν ὁμορφὴ πόλιν Καπερναούμ. Σὲ μιὰ τέτοια ἐπίσκεψή του φιλοξενήθηκε μαζί με τοὺς ἄλλους μαθητάς του ἀπὸ τὸ Ματθαῖο, ποὺ ἦταν πρῶτο τελώνης.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δεῖπνου ἔφθασε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Συνάγωγῆς Ἰαείρος. Ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάῃ ἀμέσως στὸ σπίτι του γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἐτοιμὸν θάνατι κορούλα του.

Ὁ Χριστὸς λυπήθηκε τὸ δυστυχισμένο πατέρα καὶ ξεκίνησε με τοὺς μαθητάς του καὶ πολὺν κόσμον γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου.

Στὸ δρόμο ὅμως ἔφθασαν οἱ ὑπηρετὲς τοῦ Ἰαείρου καὶ ἔφεραν τὴ θλιβερὴ εἶδησι πὼς ἡ κόρη πέθανε καὶ ἦταν περιττὸ νὰ ἐνσυχλοῦν τὸ Διδάσκαλο.

Ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος. Ὁ Ἰησοὺς ὅμως τοῦ ψιθύρισε:

— Μὴ φοβᾶσαι. Πίστεψε καὶ θὰ σωθῇ!
Ἔπειτα βάδισαν ὅλοι μαζί πρὸς τὸ σπίτι.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ σπίτι εὗρηκαν ὅλους νὰ κλαῖνε καὶ νὰ δαύρωνται.

— Μὴν κλαῖτε! Δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται! τοὺς εἶπε ὁ Χριστός.

Ὅλοι ὅμως γέλασαν εἰρωνικά, γιατί ἤξεραν ὅτι πέθανε. Κατόπιν ὁ Χριστὸς ὡδήγησε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῆς κόρης ὡς τὸ σκοτεινὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς. Τὸν ἀκολούθησαν ὁ Πέτρος, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰάκωβος. Ὁ Ἰησοῦς σήκωσε τὸ χέρι καὶ ψιθύρισε:

— Κόρη μου, σήκω ἐπάνω!

Ἀμέσως ἡ κόρη σηκώθηκε καὶ ἐπήδησε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς, γεμάτη ζωὴ. Οἱ γονεῖς τῆς ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν προσκυνοῦσαν σὰν εὐεργέτη καὶ σωτῆρα. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε νὰ δώσουν στὴν κόρη φαγητὸ καὶ παρεκάλεσε νὰ μὴν εἰποῦν τίποτε γιὰ τὸ θαῦμα. Τὸ γεγονὸς ὅμως μαθεύθηκε καὶ ἡ φήμη τοῦ ἀπλώθηκε σὰν τὸν ἥλιο ποὺ ἀνατέλλει...

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες: Οἱ προϊστάμενοι τῶν Συναγωγῶν ἐλέγοντο ἀρχηγοὶ τῆς Συναγωγῆς ἢ Ἀρχισυναγωγοί.

Περίληψη: Μία ἡμέρα ἦλθε στὸν Χριστὸ ὁ Ἰάειρος καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἔλθῃ στὸ σπίτι αὐτοῦ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἐτοιμοθάνατη κόρη του. Καθὼς ἐπήγαιναν πρὸς τὸ σπίτι ἔμαθαν ὅτι ἡ κόρη ἐπέθανε. Ὁ Χριστὸς ἦλθε στὸ σπίτι καὶ τὴν ἀνέστησε.

Ἑρωτήσεις. Γιατί ὁ Ἰάειρος ἦλθε καὶ παρεκάλεσε τὸν Χριστό; Τί ἔκανε ὁ Χριστός; Τί ἔμαθαν καθὼς ἐπήγαιναν στὸ δρόμο; Τί εἶπε ὁ Χριστὸς στὸν Ἰάειρο; Τί ἔκανε στὸ σπίτι; Πῶς ἐδέχθησαν τὸ θαῦμα οἱ ἄνθρωποι;

Δίδαγμα. Πρέπει νὰ ἔχομε ἀκλόνητη πίστι στὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ.

κατ' ἐξο

Χάποτε ὁ Χριστὸς πήγαινε στὴν Ἱερουσαλὴμ. Στὸ πρόθυρα μιᾶς κωμοπόλεως βρῆκε δέκα λεπρούς. Οἱ λεπροὶ, μόλις εἶδαν τὸν Χριστό, στάθηκαν μακριὰ καὶ φώναζαν δυνατὰ γιὰ νὰ τοὺς ἀκούσῃ :

— Κύριε Ἰησοῦ, κάνε ἔλεος σ' ἐμᾶς !
 'Ο Κύριος λυπήθηκε τοὺς λεπρούς καὶ τοὺς εἶπε :
 — Πηγαίνετε νὰ δείξετε τὸν ἑαυτὸ σας στοὺς ἱερεῖς.

Οἱ δέκα λεπροὶ ἔτρεξαν πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ ὥσπου νὰ φθάσουν ἐκεῖ, εἶχαν θεραπευθῇ τελείως. Πῆραν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά καὶ ἔτρεξαν μὲ χαρὰ στοὺς δικούς τους. Μόνον ἓνας σκέφθηκε νὰ τρέξῃ πρῶτα στὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Καὶ αὐτὸς ἦταν Σαμαρεῖτης.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :
 — Μὰ δὲν θεραπεύθηκαν καὶ οἱ δέκα ; Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἐννέα ;
 Δὲνμποροῦσαν νὰ γυρίσουν πίσω καὶ νὰ δοξάσουν τὸ Θεό ;
 Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ λεπρὸ ποὺ θεραπεύθηκε καὶ ἦτο ἀκόμα γονατισμένος μπροστά του, τοῦ λέγει :
 — Σήκω καὶ πήγαινε. Ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε.

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες : Ὁ Νόμος τῶν Ἑβραίων ἐλεῖται ὅτι ἂν κάποιος ἀρρώστησῃ ἀπὸ μιᾶς κολλητικῆς ἀρρώστειας καὶ θεραπευθῇ, πρέπει νὰ πάρῃ πιστοποιητικὸ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ὅτι ἐθεραπεύθη. Γιατὶ δὲν ὑπῆρχαν τότε γιατροί, ὅπως ὑπάρχουν σήμερα.

Ποῦ συνάντησε τοὺς δέκα λεπρούς ὁ Χριστός; Γιατὶ ἦσαν ἔτσι ἀπομονωμένοι ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους; Γιατὶ ἐφώναζαν ἀπὸ μακριὰ; Ἐκείνη ὁ Ἰησοῦς γιὰ νὰ τοὺς θεραπεύσῃ; Γιατὶ τοὺς ἔστειλε στοὺς ἱερεῖς; Ποιὸς ἔδειξε εὐγνωμοσύνη στὸν εὐεργέτη του; Τί ἔδειξαν οἱ ἄλλοι;

Δίδαγμα : Πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμε καὶ νὰ εὐγνωμονοῦμε ὅσους μὴ κάνουν καλὸ καὶ νὰ μὴν εἶμαστε ἀγνώμονες.

Μ 5. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Καπερναοῦμ

Ὁ Χριστὸς εὗρέθηκε καὶ πάλι στὴν Καπερναοῦμ. Ἐπῆγε νὰ μείνῃ σ' ἓνα σπίτι, ἀλλὰ δὲν τὸν ἄφησαν ἡσυχῶ. Πλῆθος πολὺ εἶχε συναχθῆ νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ἐνῶ δὲ ἐκήρυττε, ἄκουσε κάποιο θόρυβο στὴ στέγῃ τοῦ σπιτιοῦ. Μερικοὶ ἄνθρωποι εἶχαν ἀνοίξει μιὰ μεγάλη ὀπή. Ἀπὸ αὐτὴ κατέβασαν ἓνα ἄρρωστο στὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

Ἦταν ἓνας παράλυτος, ποὺ κανένας δὲν μπόρεσε νὰ θεραπεύσῃ. Οἱ συγγενεῖς του τὸν ἔφεραν στὸν Χριστό, ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν πλησιάσουν ἀπὸ τὸν συνωστισμό. Ἐσκέφθησαν λοιπὸν νὰ τὸν κατεβάσουν ἀπὸ τὴ στέγῃ.

Ὁ Χριστὸς ᾤψε μιὰ τὸν ἀκίνητο ἄρρωστο καὶ μιὰ τοὺς δικούς του, ποὺ ἀκολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα. Ἐσκυψε τότε στὸν ἀσθενῆ καὶ τοῦ εἶπε:

— Παιδί μου, οί ἁμαρτίες σου εἶναι συγχωρημένες.

Ἕνας στενόχωρος ψίθυρος ἀκούσθηκε ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους. Ὁ Χριστὸς ἐνόησε τὶς σκέψεις των καὶ τοὺς εἶπε:

— Γιατὶ ἔχετε πονηρὲς σκέψεις στὴν ψυχὴ σας; Διαμαρτύρεσθε τάχα, ποὺ εἶπα στὸν παραλυτικό ὅτι εἶναι συγχωρημένες ἁμαρτίες του, ἐπειδὴ τὸ δικαίωμα αὐτὸ τὸ ἔχει μόνον ὁ Θεός. Ἀλλὰ τί εἶναι εὐκολώτερο νὰ εἰπῶ: «Ἐχουν συγχωρηθῇ οἱ ἁμαρτίες σου ἢ σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπάτει»; Γιὰ νὰ μάθετε δὲ πὼς ἔχω δικαίωμα νὰ συγχωρῶ τὶς ἁμαρτίες, τοῦ λέγω:

— Σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πῆγαινε στὸ σπίτι σου.

Γιὰ μιὰ στιγμή ὅλοι κράτησαν τὴν ἀναπνοή τους. Ὁ παράλυτος ἄρχισε νὰ κινῆται. Πηδᾷ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, τὸ παίρνει καὶ φεύγει ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, ποὺ δόξαζε τὸν Θεό. M

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες: Γραμματεῖς ἦσαν ἐπίσημοι Ἰσραεῖς, ποὺ ἐδιάβαζαν καὶ ἐξηγοῦσαν τὶς Γραφές. Ἦσαν καὶ αὐτοὶ προσκολλημένοι στοὺς τύπους καὶ ὑποκριταί, ὥπως ἦσαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι.

Περίληψη: Μιὰ ἡμέρα ποὺ ἐδίδασκε ὁ Χριστὸς σ' ἕνα σπίτι τῆς Καπερναοῦμ, ἐκατέβασαν ἀπὸ τῆς ἀπέναντι ἕνα παραλυτικό. Ὁ Χριστὸς τοῦ ἐσυγχώρησε τὰς ἁμαρτίες καὶ τὸν ἐθεράπευσε.

Ερωτήσεις: Τί ἔκαμε ὁ λαὸς τῆς Καπερναοῦμ, ὅταν ἔμαθε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Χριστοῦ; Τί συνέβη τὴν ὥρα ποὺ ὁ Κύριος ἐδίδασκε; Τί εἶπε ὁ Κύριος στὸν παραλυτικό; Ποιοὺς ἐστεναχώρησαν τὰ λόγια αὐτά; Τί εἶπε ὕστερα στὸν παραλυτικό; Τί θαῦμα ἐγίνε τότε; Τί ἔκαμε ὁ κόσμος ποὺ τὸ εἶδε;

Δίδαγμα: Οἱ ἁμαρτίες φέρνουν μεγάλο κακὸ στοὺς ἀνθρώπους.

M 6. Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἐκατόνταρχου

Ὁ ἐκατόνταρχος τῆς Καπερναοῦμ εἶχε ἕναν πιστὸ ὑπηρέτη ποὺ ἦταν παράλυτος καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνη. Ὅταν ἔμαθε τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἰησοῦ, ἔστειλε μερικοὺς προεστούς τῶν Ἰουδαίων καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ θεραπεύσῃ τὸν

δούλου τοῦ Ῥωμαίου διοίκητοῦ.

— Εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, ἔλεγαν, καὶ ἔκτισε καὶ τὴ συνάγωγή μὲ δικά του χρήματα.

Ὁ Χριστὸς ξεκίνησε νὰ πάη μαζί τους στὸ σπίτι τοῦ ἐκατόνταρχου. Ὁ ἐκατόνταρχος ὁμως βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ εἶπε στὸν Χριστό:

— Κύριε. δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σὲ δεχθῶ στὸ σπίτι μου. Πῆς ἓνα λόγο καὶ ὁ δοῦλος μου θὰ θεραπευθῇ. Τὸ πιστεύω αὐτὸ γιατί ὅπως ἐγὼ διατάζω τοὺς στρατιῶτες μου καὶ μὲ ὑπακούουν, ἔτσι καὶ σὺ ἔχεις ἐξουσία νὰ διατάξης ὅ,τι θέλεις καὶ νὰ γίνεται.

Ὁ Χριστὸς θαύμασε τὴν πίστη τοῦ ἑκατόνταρχου καὶ εἶπε πρὸς τὸ πλῆθος :

— Τέτοια πίστη δὲν βρῆκα οὔτε στὸν ἐκλεκτὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, τοὺς Ἰσραηλίτες.

Ἐπειτα εἶπε στὸν ἑκατόνταρχο :

— Πήγαινε καὶ θὰ γίνῃ ὅπως ἐπίστεψες !

Καὶ ἀλήθεια ὁ δοῦλος του θεραπεύθηκε τὴν στιγμή ἐκείνη !

Περίληψη : Ὁ Χριστὸς στὴν Καπερναοὺμ ἐπῆγαινε νὰ θεραπεύσῃ τὸν δούλο τοῦ ἑκατόνταρχου. Ὁ ἑκατόνταρχος, ἐπειδὴ ἦταν ἁμαρτωλὸς καὶ δὲν ἦταν ἄξιος νὰ δεχθῇ στὸ σπίτι του τὸν Χριστό, τὸν παρεκάλεσε νὰ εἰπῇ ἓνα λόγο καὶ θὰ θεραπευθῇ ὁ δούλος του. Ἐτσι καὶ ἔγινε.

Ερωτήσεις : Τί ἦταν ὁ ἐκατόνταρχος; Γιατί κατέφυγε στὸν Χριστό; Τί ἔκαμε, ὅταν ὁ Χριστὸς ἐπλησίαζε στὸ σπίτι του; Τί ἐθαύμασε ὁ Χριστός; Πῶς ἐθεράπευθηκε ὁ δοῦλος;

Δίδαγμα : Ὅ,τι ζητοῦμε ἀπὸ τὸ Θεὸ μὲ βαθειὰ πίστι, μᾶς γίνεται.

Μ 7. Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ στὴν Ἱεριχὼ

Μία ἡμέρα ὁ Χριστὸς ἔμπαινε στὴν Ἱεριχὼ καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε κόσμος πολὺς. Τὸν θόρυβο τοῦ πλήθους τὸν ἄκουσε ἓνας τυφλός, ποὺ ζητιάνευε σ' ἓνα δρόμο. Ἐρώτησε τί συμβαίνει καὶ ὅταν ἔμαθε πῶς περνοῦσιν ὁ Ἰησοῦς, ἄρχισε ἀμέσως νὰ φωνάζει δυνατά :

— Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με!

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἦσαν κοντά του, τοῦ ἔλεγαν νὰ μὴ φωνάζει, ἀλλὰ ἐκεῖνος φώναζε ἀκόμη δυνατώτερα :

— Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με!

Ὁ Χριστὸς ἑσταμάτησε καὶ εἶπε νὰ τὸν φέρουν κοντά του. Τότε οἱ ἄνθρωποι εἶπαν στὸν τυφλό :

— Ἐχε θάρρος! Σήκω, σὲ φωνάζει νὰ πᾶς ἐκεῖ!

Ὁ τυφλὸς πέταξε τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ ἔνδυμα, γιὰ νὰ μὴ τὸ ἐμποδίῃ στὸ τρέξιμο, καὶ ἔφθασε στὸν Ἰησοῦ.

— Τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω; τοῦ λέγει ὁ Χριστός.

— Διδάσκαλε, θέλω ν' ἀποκτήσω τὸ φῶς μου!

— Καλά. Πήγαινε καὶ ἡ πίστις ποὺ ἔχεις, ὅτι ἐγὼ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω τὸ φῶς τῶν ματιῶν σου, σὲ ἔσωσε ἀπὸ τὴν ἀθεράπευτη τύφλωσή σου.

Ὁ τυφλὸς ἀπέκτησε πάλι τὸ φῶς του καὶ γεμάτος εὐγνωμοσύνη ἀκολουθοῦσε τὸν Κύριο.

Περίληψη : Μία ἡμέρα ἔμπαινε ὁ Ἰησοῦς στὴν Ἱεριχὼ καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε κόσμος πολὺς. Ἐνας τυφλός, ποὺ ἐζητιάνευε, ἄκουσε τὸν θόρυβο καὶ ἐφώναξε στὸν Χριστὸ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ὁ Χριστὸς τὸν ἐθεράπευσε μὲ ἓνα λόγο τοῦ μόνον.

Ερωτήσεις : Σὲ ποιά πόλι εὕρισκόταν ὁ τυφλός; Πῶς ἐνόησε ὅτι περνᾷ ὁ Χριστός; Γιατί ἐφώναζε δυνατά; Πῶς ἀπέκτησε τὸ φῶς του; Τί ἔκαμε κατόπιν;

Δίδαγμα : Μὲ τὴν πίστιν στὸ Θεό, τὴ σταθερὴ καὶ ἀκλόνητη, περιττοῦμε κάθε συνδρομὴ καὶ βοήθειά του.

8. Ὁ χορτασμός πέντε χιλιάδων ἀνθρώπων

Μία μέρα μεγάλο πλήθος ἀνθρώπων ἀκολουθοῦσε τὸ Θεῖο Διδάσκαλο ὡς τὶς ὄχθες τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Στὸν ἐρημικὸ ἐκεῖνο τόπο τὰ λόγια ἀνθίζαν ἀπλὰ στὰ χεῖλη του σὰν τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, ποὺ ἀνθίζουν στὴ Γαλιλαία. Καὶ ἦταν βάλσαμο γιὰ τοὺς πονεμένους, παρηγοριὰ γιὰ τοὺς ταπεινοὺς.

Ἔτσι πλησίαζε τὸ βράδυ καὶ ὁ Κύριος δὲν ἔπαυε νὰ διδάσκη. Τότε οἱ μαθηταὶ τῷ τοῦ εἶπαν :

— Κύριε, ἡ ὥρα πέρασε, ὁ κόσμος πεινᾷ καὶ κανεῖς τοὺς δὲν ἔχει τρόφιμα. Ἀφσέ τοὺς νὰ πᾶνε στὰ χωριά τοὺς.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀποκρίθηκε :

— Γιατί νὰ φύγουν; Δώσετέ τοὺς ἑσεῖς νὰ φᾶνε!

— Ἐχομε μόνο πέντε κριθαρένια ψωμιὰ, ἀπάντησαν οἱ μαθηταί, καὶ δυὸ μικρὰ ψάρια. Ἀλλὰ τί νὰ κάμουν αὐτὰ σὲ τόσο πλῆ-

θος; Αὐτοὶ εἶναι περισσότεροι ἀπὸ πέντε χιλιάδες, χωρὶς τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ.

Ὁ Κύριος ὁμως ἐκάλεσε ἡρεμα τὰ πλήθη νὰ καθίσουν στὴ καταπράσινη πλαγιά. Ἐπειτα πῆρε τοὺς πέντε ἄρτους καὶ ἀφοῦ τοὺς εὐλόγησε καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεό, τοὺς ἔδωσε στοὺς μαθητάς του νὰ τοὺς μοιράσουν στὸν κόσμον. Καὶ ἔφθασαν νὰ φάωσι καὶ νὰ χορτάσουν καλὰ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι!

Ἀφοῦ ὁ Κύριος τοὺς ἔδειξε τὴν ἀφθονία ποὺ φέρνει ἡ πίστις ἔδωσε ἐντολὴ νὰ μαζέψουν τὰ κομμάτια ποὺ περισσεύσαν, γιὰ νὰ μὴν πάη τίποτε χαμένο. Ἐγέμισαν τότε δώδεκα κοφίνια μὲ τὰ περισσεύματα τῶν πέντε ἄρτων!

Τὰ πλήθη ποὺ εἶδαν τὸ θαῦμα ἄρχισαν νὰ λέγουν μεταξύ των·

— Πραγματικά, αὐτὸς εἶναι ὁ προφήτης, ποὺ γράφουν τὰ ἱερὰ βιβλία μας, ὅτι θὰ ἔλθῃ στὸν κόσμον.

Περίληψη : Σὲ ἓνα ἐρημικὸ τόπο ὁ Χριστὸς ἐδίδασκε καὶ εἶχαν μαζεθεῖ περισσότεροι ἀπὸ πέντε χιλιάδες ἄνδρες, χωριστὰ οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ. Ἦν ὥρᾳ ἑσπέρας καὶ ὅλοι ἐπεινούσαν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔφενε, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὰ θεῖα ἄρτια. Τότε ὁ Χριστὸς εὐλόγησε πέντε ἄρτους καὶ δύο ψάρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅλοι ἔφαγαν καὶ ἐπερίσσεψαν καὶ δώδεκα κοφίνια.

Ερωτήσεις : Μέχρι ποῦ ἀκολούθησαν τὰ πλήθη τὸν Χριστό γιὰ ν' ἀκούσουν τὴ διδασκαλίαν αὐτοῦ; Γιατί δὲν ἐνοιώσαν κόπο καὶ πείνα; Τί ἔπρεπε νὰ κάμουν μόλις ἄρχισε νὰ βραδεύῃ; Τί εἶπε ὁ Ἰησοῦς νὰ κάμουν; Τί ἔκανε στὰ πέντε ψάρια καὶ στὰ δύο ψάρια πρὶν τὰ μοιράσῃ; Τί θαῦμα ἐγίνε τότε;

Δίδαγμα : Ἡ πνευματικὴ τροφή εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ὕλική.

W

M

9. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Βηθεσδᾶ

Μαθία γιορτὴ ὁ Ἰησοῦς πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα. Τὴν ἑπομένη ἐκεῖνη ἡ πόλις εἶχε τείχη γύρω - γύρω. Μία ἀπὸ τὶς πύλες τῶν τειχῶν, ποὺ ἦταν κοντὰ στὴ βορεινὴ πλευρὰ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος, λεγόταν προβατική, γιὰτὶ ἀπὸ αὐτὴ ἔμπαιναν τὰ πρόβατα, τὰ προωρισμένα γιὰ θυσία. Κοντὰ στὴν πύλη αὐτὴ ὑπῆρχε μιὰ δεξαμενὴ, ποὺ λεγόταν Βηθεσδᾶ. Σ' αὐτὴ κατέβαινε ἄγγελος σὲ ἡμέρα καὶ ὥρα ἀγνωστὴ καὶ τάρασσε τὰ νερά. Ὅποιος ἀσθενὴς τότε πρόφθανε νὰ μπῇ πρῶτος, γινόταν καλὰ.

Γι' αὐτὸ κοντὰ στὴ δεξαμενὴ ὑπῆρχε ὑπόστεγο, οἱ «πέντε στοές», ὅπου ἐκοίτετο μεγάλο πλῆθος ἀπὸ ἀσθενεῖς, ποὺ ἐπερίμεναν τὴν κίνησιν τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸν ἄγγελο.

Στὴ Βηθεσδα· σταμάτησε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἰ παρατηροῦσε τὸ πλῆθος τῶν ἀρρώστων. Ἕνας ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ ἔκαμε ἰδιαιτέρη ἐντύπωση. Ἦταν ἓνας παραλυτικός, ποὺ ἐπὶ 38 ὁλόκληρα χρόνια ἔμενε ἀκίνητος στὸ κρεβάτι. Ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ γίνῃ καλά.

— Κύριε, δὲν ἔχω ἄνθρωπο νὰ μὲ βάλῃ μέσα στὰ νερὰ μόλις ταραχοῦν. Ὡσπου νὰ προφθάσω ἐγώ, ἄλλος προλαβαίνει καὶ μπαίνει ἐνωρίτερα! εἶπε μὲ παράπονο ὁ παράλυτος.

— Σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπάτει! λέγει ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ παράλυτος αἰσθάνεται δύναμιν στὰ παράλυτα μέλη του, σηκώνεται, ἀρπάζει τὸ κρεβάτι του καὶ φεύγει γιὰ τὸ σπίτι του.

Ἡ ἡμέρα αὕτὴ τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου ἦταν Σάββατο καὶ ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος ἀπαγορεύει κάθε ἐργασία τὴν ἡμέρα αὕτὴ.

Μόλις λοιπόν οί ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων εἶδαν τὸν παραλυτικὸν νὰ σηκῶνῃ τὸ φορεῖο του, τοῦ φώναξαν :

— Τί κάνεις ἐκεῖ, ἄνθρωπε! Εἶναι Σάββατο καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φορτῶνῃσαι τὸ φορεῖο σου.

— Ἐκεῖνος ποῦ μὲ ἐθεράπευσε μοῦ εἶπε νὰ τὸ πάρω καὶ νὰ φύγω.

— Καὶ ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε αὐτό;

Ὁ παραλυτικὸς ὅμως δὲν ἤξερε ν' ἀπαντήσῃ, γιατί δὲν ἐγνώριζε τὸν Ἰησοῦ. Ἐκοίταξε νὰ τὸν ἰδῇ γιὰ νὰ τὸν δείξῃ στοὺς ἄρχοντας, ἐκεῖνος ὅμως εἶχε ἀπομακρυνθῇ μέσα στὸ πλῆθος.

Ὑστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ εἶδε ὁ Ἰησοῦς στὸν Ναὸ τὸν παραλυτικὸν ποῦ ἐθεραπεύθη καὶ τοῦ εἶπε :

— Νά, ποῦ ἔγινες καλά. Πρόσεξε τώρα νὰ μὴν κάνῃς ἄμαρτίες καὶ πάθῃς τὰ χειρότερα!

Ὁ παραλυτικὸς τότε ἐγνώρισε τὸν Χριστὸ καὶ πῆγε καὶ εἶπε στοὺς Ἰουδαίους ποιὸς τὸν ἐθεράπευσε. Ἐκεῖνοι ἀφορμῇ ζητοῦσαν. Ἄρχισαν νὰ κατηγοροῦν τὸν Ἰησοῦ ὡς παραβάτῃ τοῦ Νόμου. Τὸν ἐκατηγοροῦσαν ἀκόμη καὶ γιατί ἔλεγε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐσκέφθησαν λοιπὸν νὰ εὑροῦν τρόπο νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν θανατώσουν. *Λ*

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες : Οἱ Ἰουδαῖοι ἐξηγοῦσαν κατὰ γράμμα τὴν Ἁγία Γραφή καὶ σύμφωνα μὲ τὴν τετάρτη ἐντολὴ ἐθεωροῦσαν κάθε ἐργασία τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ὡς ἁμαρτία. Ὁ Χριστὸς διδάσκει πὼς ὁ Θεὸς θέλει καλὰς πράξεις καὶ ὄχι ὑποκρισίας.

Ἐρωτήσεις : Ἀπὸ ποιά πύλῃ ἐμπήκε στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς; Γιατί τὴν ἔλεγον «προβατική»; Τί περίεργο ὑπῆρχε ἐκεῖ; Γιατί εὐρίσκοντο ἐκεῖ πολλοὶ ἄρρωστοι; Ποιὸ ἄρρωστο συμπάθησε περισσότερο ὁ Χριστός; Ποιὸ θαῦμα ἔκαμε; Τί εἶπαν οἱ Ἰουδαῖοι στὸ θεραπευμένο παράλυτο; Ποῦ συνάντησε ἔπειτα τὸν Κύριον καὶ τί συμβουλὴ ἐπῆρε;

Δίδαγμα : Νὰ ὑποφέρουμε τίς ἀσθένειες μὲ ὑπομονή. Μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστι μας.

10. Ἡ κατάπαυσις τῆς τρικυμίας

Ήταν ἀπόγευμα. Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ ταξίδευαν μὲ ἓνα πλοιάριο μέσα στὴ λίμνη τῆς Γενησαρέτ. Ἐπλεαν πρὸς τὴν ἀνατολικὴ ὄχθη.

Ὁ Χριστὸς ἦταν κουρασμένος καὶ βυθίστηκε σὲ εἰρηνικὸ καὶ βαθὺ ὕπνο. Ἀλλὰ ἡ λίμνη αὐτὴ ἦταν ἀνέκαθεν ἐπικίνδυνη. Πότε ἦταν γαλήνια καὶ πότε ἄφριζε ἀπὸ τὴ μανία τῶν κυμάτων της.

Καὶ τώρα ἓνας ἄνεμος μανιασμένος ἄρχισε νὰ φυσᾷ καὶ μεγάλη τρικυμία ξέσπασε. Τὸ πλοῖο κινδύνευε ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη νὰ βυθισθῇ.

Οἱ μαθηταὶ ἐτρόμαξαν καὶ ἔτρεξαν νὰ ξυπνήσουν τὸν Χριστό.
— Διδάσκαλε, πνιγόμαστε!

— Γιατί εἴστε τόσο ὀλιγόπιστοι; τοὺς ἀπάντησε ὁ Χριστός.

Ὑστερα σηκώθηκε ὀρθίος στὸ κλυδωνιζόμενο πλοῖο, ἄπλωσε τὰ χέρια του καὶ διέταξε τὴν τρικυμία νὰ κοπάσῃ.

Ἀμέσως ὁ ἄνεμος σταμάτησε, τὰ κύματα ὑπεχώρησαν, ὁ οὐρανὸς ἐκαθάρισε καὶ τὸ πλοiάριο ἐπροχώρησε ἡσυχο ἐπάνω στὸ ἤρεμα νερά.

Ὅσοι εἶδαν ἢ ἀκουσαν τὸ θαῦμα αὐτὸ ἀποροῦσαν.

— Μὰ ποιὸς εἶναι αὐτός, ποὺ καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα τὸν ὑπακούουν; Φαίνεται πὼς εἶναι πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅτι τὸν θεωρούσαμε ὡς τώρα.

Περίληψη : Ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς του ἐταξίδευαν μὲ ἓνα πλοiάριον ἐπὶ τὴν λίμνην τῆς Γεννησαρέτ. Ἐξαφνα ἐπιασε τρικυμία καὶ οἱ μαθηταὶ του ἐφοβήθησαν. Ἐκεῖνος διέταξε τὴν τρικυμία νὰ σταματήσει ἀμέσως.

Ερωτήσεις : Πὼς εὐρέθηκε στὸ πλοiάριο ὁ Ἰησοῦς; Γιατί ἀποκοιμήθηκε; Τί συνέβη ἐπὶ τὴν λίμνην; Τί ἔκαναν οἱ μαθηταὶ; Πὼς ὁ Κύριος κατέπαυσε τὴν τρικυμίαν; Γιατί ἀποροῦσαν οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶδαν ἢ ἀκουσαν γιὰ τὸ θαῦμα αὐτό;

Δίδαγμα : Καὶ τὰ ἄψυχα ἀκόμη ὑπακούουν στὸ μεγάλο Δημιουργό. Πολὺ περισσότερο πρέπει νὰ ὑπακούωμε ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε ἄνθρωποι.

11. Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ

Ἐνὰ Σάββατο ὁ Χριστὸς βγῆκε ἀπὸ τὸν Ναὸ καὶ προχώρησε μὲ τοὺς μαθητὰς του πρὸς τὴν πόλιν. Σὲ λίγο συνάντησαν ἓναν τυφλὸ ἐκ γενετῆς. Οἱ Ἀπόστολοι, σὰν Ἰουδαῖοι ποὺ ἦσαν, πίστευαν πὼς κάθε σωματικὸ ἐλάττωμα εἶναι μιὰ τιμωρία τοῦ Θεοῦ γιὰ τὶς ἁμαρτίες ποὺ ἔκαμε αὐτὸς ἢ εἶχαν οἱ γονεῖς του. Γι' αὐτὸ ρώτησαν τὸν Χριστό :

— Διδάσκαλε, ποιὸς ἁμάρτησε καὶ ἐγεννήθηκε τυφλὸς ὁ δυστυχισμένος αὐτός; Ὁ ἴδιος ἢ οἱ γονεῖς του;

Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπάντησε :

— Οὔτε αὐτὸς ἁμάρτησε, οὔτε οἱ γονεῖς του. Ἐγεννήθηκε τυφλὸς γιὰ νὰ φανερωθοῦν σ' αὐτὸν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειτα ἔφτυσε στὸ χῶμα καὶ ἔκανε πηλό. Μὲ αὐτὸν ἄλειψε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

— Πήγαινε τώρα στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωὰμ καὶ πλύσου.

Ἔτσι καὶ ἐγινε. Σὲ λίγο γύρισε ὁ τυφλός, ἀλλὰ τώρα ἐβλεπε τὸν κόσμον, τὸ γαλανὸ οὐρανό, τὸ χρυσὸ ἥλιο...

Τὸ θαῦμα τὸ ἔμαθε ὁλόκληρη ἡ Ἱερουσαλήμ. "Ολοι ἤξεραν τὸν τυφλό καὶ ὅλοι θαύμαζαν καὶ ἀποροῦσαν :

— Μὰ αὐτός δὲν εἶναι ὁ τυφλός, ποὺ ζητιάνευε ;

Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι! βεβαίῳνε ὁ τυφλός. Τώρα ἔγινε καλὰ, γιατίι μὲ θεράπευσε ὁ Ἰησοῦς.

Οἱ Φαρισαῖοι τότε κάλεσαν αὐτὸν καὶ τοὺς γονεῖς του, γιὰ νὰ διαπιστώσουν ἂν πραγματικὰ ἔγινε τὸ θαῦμα. Ὁ τυφλὸς τοὺς διηγήθηκε τὰ συμβάντα καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν :

— Νὰ δοξάξης τὸν Θεό, ποὺ σ' ἐγιάτρεψε, καὶ νὰ μὴ τὸν βλασφημᾷς λέγοντας πὼς σ' ἐγιάτρεψε ὁ Ἰησοῦς. Αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἔκαμε ἐργασία ἡμέρα Σάββατο.

— Ποτὲ δὲν ἀκούσθηκε ὡς τώρα ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος ν' ἀνοίξη τὰ μάτια τυφλοῦ ἐκ γενετῆς! τόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ τυφλός.

Οἱ Φαρισαῖοι τότε ἐξαγριώθηκαν.

— Σὺ, ἓνας ἄθλιος καὶ βουτηγμένος στὴν ἁμαρτία θέλεις νὰ διδάξης ἐμᾶς; τοῦ ἀπάντησαν καὶ τοὶ πέταξαν ἔξω ἀπὸ τὸν Ναό.

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες : Ἡ κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ ἦταν μιὰ δεξαμενὴ, ποὺ ἐσχηματιζόταν ἀπὸ πηγὴ στοὺς νότιο μέρος τοῦ Ναοῦ.

Περίληψη : Ὁ Χριστὸς συνάντησε στὴν Ἱερουσαλήμ ἓναν τυφλὸ ἐκ γενετῆς. Ἐκανε πηλό, τοῦ ἔλειψε τὰ μάτια καὶ ὅταν αὐτὸς ἐπλῆθηκε στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ ἐθεραπεύθηκε.

Τὸ θαῦμα ἔγινε γρήγορα γνωστὸ καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπίστεψαν στὸν Χριστό. Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως, ἂν καὶ διεπίστωσαν ὅτι ἔγινε θαῦμα, ἐκατηγοροῦσαν τὸν Χριστό, γιατίι ἐθεράπευσε ἡμέρα Σάββατο.

Ἑρωτήσεις : Τί ἐπίστεψαν οἱ Ἑβραῖοι γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε κάποιο σωματικὸ ἐλάττωμα; Τί ἐξήγησέ ὁ Κύριος; Τί ἔκαμε κατόπιν; Τί ἔλεγε ὁ κόσμος; Τί ἔκαναν οἱ Φαρισαῖοι; Τί ἐζήτησε νὰ μάθῃ ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸν τυφλό; Τί εἶπε καὶ τί ἔκαμε ὁ τυφλός;

Δίδαγμα : Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ μοναδικὸ φῶς, ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθοῦμε πιστά, γιὰ νὰ γεμίση ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

12. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου

 Κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα ἦταν ἡ Βηθανία, ὅπου ζοῦσε ὁ Λάζαρος μὲ τὶς ἀδελφές του, τὴ Μάρθα καὶ τὴ Μαρία. Ἀποτελοῦσαν μιὰ ἁγία οἰκογένεια, στὴν ὁποία πολλὲς φορὲς φιλοξενήθηκε ὁ Κύριος.

Κάποτε ὁ Λάζαρος ἀρρώστησε βαρειά καὶ οἱ ἀδελφές του ἔστειλαν μήνυμα στὸν Ἰησοῦ, ποὺ δίδασκε στὰ περίγυρα τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ. Ὁ Κύριος τότε εἶπε.

— Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ δὲν εἶναι γιὰ θάνατο, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Στὸ μεταξὺ πέρασαν δυὸ ἡμέρες καὶ τὴν τρίτη εἶπε ὁ Ἰησοῦς στοὺς μαθητάς του:

— Ὁ φίλος μας ὁ Λάζαρος κοιμᾶται. Ἄς πᾶμε νὰ τὸν ξυπνήσωμε!

Οἱ μαθηταὶ του δὲν κατάλαβαν καὶ ἀπάντησαν:

— Κύριε, ἀφοῦ κοιμᾶται, θὰ ξυπνήσῃ!

Τότε ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε καθαρά:

— Ὁ Λάζαρος πέθανε καὶ ἄς πᾶμε ὥς τὴ Βηθανία.

Ἡ Μάρθα, μόλις ἔμαθε πῶς ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἔτρεξε νὰ τὸν προὔπαντήσῃ καὶ τοῦ εἶπε μὲ πίστη.

— Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ, δὲν θὰ πέθαινε ὁ ἀδελφός μου. Ἀλλὰ καὶ τώρα ξέρω πῶς ὅ,τι ζητήσης ἀπὸ τὸ Θεό, θὰ σοῦ τὸ δώσῃ!

— Μὴν στενοχωρῆσαι Μάρθα. Ὁ ἀδελφός σου θὰ ἀναστηθῇ! τῆς εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ καὶ ὅποιος πιστεύει σὲ μένα, καὶ νὰ πεθάνῃ ἀκόμη, θὰ ζήσῃ αἰωνίως. Ἐσὺ τὸ πιστεύεις αὐτό;

— Ναί, Κύριε! ἀποκρίθηκε ἡ Μάρθα. Πιστεύω, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

Ἐπειτα πῆγε νὰ φωνάξῃ τὴ Μαρία, ἡ ὁποία ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸν Θεῖο Διδάσκαλο καὶ τὴν ἀκολούθησαν ὅλοι οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς, οἱ ὁποῖοι τὴν παρηγοροῦσαν.

Ἡ Μαρία ὑποδέχθηκε τὸν Κύριον μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μαζί της ἔκλαιαν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἡ πένθιμη αὐτὴ σκηνὴ συν-εκίνησε βαθεῖν τὴν καρδιὰ τοῦ Κυρίου καὶ ρώτησε:

— Ποῦ τὸν ἔχετε βάλει;

— Ἔλα νὰ ἰδῆς, τοῦ ἀπάντησαν οἱ θλιμμένοι συγγενεῖς καὶ μαζί ξεκίνησαν γιὰ τὸν τάφο τοῦ Λαζάρου.

Ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἀδύνατο πιά νὰ συγκρατήσῃ τὴ θλίψι του καὶ τὰ δάκρυα ἀρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ θεῖκά του μάτια.

Ἔτσι ἔφθασαν στὸν τάφο τοῦ Λαζάρου, ποῦ ἦταν ἓνα σπήλαιο σκαμμένο στὴν πλαγιά ἑνὸς πετρώδους λόφου. Ἐνας ὀγκόλιθος ἐκάλυπτε τὴν εἴσοδο τοῦ τάφου.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε:

— Σηκώσετέ αὐτὸν τὸν λίθο!

Ἡ Μάρθα εἶπε τότε ὅτι εἶναι ἡ τετάρτη πιά ἡμέρα ποῦ ἔχει ταφῇ τὸ σῶμα καὶ ὅπως δὴποτε θὰ μυρίζῃ.

Ὡστόσο οἱ συγγενεῖς μετακίνησαν μὲ κόπο τὴν πέτρα καὶ ὁ Ἰησοῦς προχώρησε, ἔκαμε θερμὴ προσευχή στὸν Οὐράνιο Πατέρα του καὶ εἶπε δυνατά:

— Λάζαρε, ἔλα ἔξω!

Ὅλοι σταμάτησαν καὶ τὴν ἀναπνοή τους ἀκόμη γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ τὸ θαῦμα ἐγίνε! Ὁ νεκρὸς Λάζαρος βγῆκε ἔξω μόνος του, παρ' ὅλο ποῦ ἦταν δεμένος μὲ ἄσπρο σάβανο. Τὸν ἔλυσαν ἀμέσως καὶ οἱ ἀδελφές του ἔπесαν στὴν ἀγκαλιά του.

Ὅσοι εἶδαν τὸ θαῦμα πίστεψαν ἀμέσως στὴ θεία δύναμι τοῦ Κυρίου. Μόνον οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν τὸ ἔμαθαν, ἔκαναν ἀμέσως συμβούλιο καὶ ἀπεφάσισαν νὰ συλλάβουν καὶ νὰ θανατώσουν ὅπως δὴποτε τὸν Ἰησοῦ. Ἔτσι, εἶπαν, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὸν πιστέψῃ ὁ λαὸς ὡς Μεσσία καὶ νὰ γίνῃ ἐπανάσταση ἐναντίον τῶν Ρωμαίων, ὁπότε θὰ καταστραφῇ τὸ ἔθνος!

Καὶ οἱ ἄνομοι σὲ λίγες ἡμέρες ἐξετέλεσαν τὴν ἀπόφασή τους.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου τὸ Σάββατο πρὶν ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων.

Περίληψη : Ὅταν ἐπέθανε ὁ Λάζαρος, ὁ Χριστὸς ἦταν μακριά. Εἶδε ὁμως τὸν θάνατό του καὶ ἐξεκίνησε μὲ τοὺς μαθητάς του νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἀναστήσῃ. Ὡσπου νὰ φθάσῃ στὴ Βηθανία ἐπέρασαν τέσσερες ἡμέρες. Καὶ ὁμως οἱ ἀδελφές τοῦ Λαζάρου ἐπίστευαν ὅτι ἡμπορεῖ νὰ τὸν ἀναστήσῃ. Καὶ πράγματι ὁ Χριστὸς ἀνέστησε τὸν Λάζαρο μὲ ἓνα μόνο λόγο του.

Ἐρωτήσεις : Ποιά φιλικὴ οἰκογένεια εἶχε ὁ Ἰησοῦς στὴ Βηθανία; Ποῦ εὐρισκόταν ὅταν ἐπέθανε ὁ Λάζαρος; Πότε ἀπεφάσισε νὰ πάῃ; Πῶς τὸν υποδέχθηκαν οἱ ἀδελφές του Λαζάρου; Ποῦ ἦταν ὁ τάφος τοῦ Λαζάρου; Τί διέταξε ὁ Ἰησοῦς; Ποιὸ ἀπίστευτο θαῦμα ἐγίνε;

Ἐργασίες : Γράψτε μὲ καλλιγραφικὰ γράμματα τὸ ἀπολυτίκιο:

«Τὴν κοινὴν ἐνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες τὰ τῆς

νίκης σύμβολα φέροντες, Σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν: Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Δίδαγμα : Ὁ Χριστὸς εἶναι Κύριος καὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Εἶναι παντοδύναμος Θεός.

13. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος

Ἐπερνοῦσε κάποτε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Ἱεριχῶ καὶ πολλοὶ τὸν ἀνεγνώρισαν καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Στὴν Ἱεριχῶ ἔμενε καὶ ἓνας πλούσιος τελώνης, ποὺ ὠνομάζετο Ζακχαῖος. Αὐτὸς εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία, νὰ ἰδῇ τὸν Χριστό, ἀλλὰ ἦταν κοντὸς στὸ ἀνάστημα καὶ ἐμποδιζόταν ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἔτρεξε λοιπὸν ἐμπρὸς καὶ ἀνέβη σὲ μιὰ μουριά, ποὺ ἦταν στὸ δρόμο ἀπὸ ὅπου θὰ περνοῦσε ὁ Χριστός.

Πράγματι σὲ λίγο ἔφθασε ὁ Κύριος. Ἐσήκωσε τότε τὰ μάτια του πρὸς τὸν Ζακχαῖο καὶ χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ ἀπὸ παλαιότερα, τὸν φώναξε μὲ τὸ ὄνομά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ζακχαῖε, ἔλα κάτω! Σήμερα θὰ μείνω στὸ σπίτι σου.

Ὁ Ζακχαῖος πέταξε ἀπὸ τὴ χαρά του. Ἔτρεξε γρήγορα στὸ σπίτι του νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ὑποδοχή. Ὁ κόσμος ὅμως ἔμεινε κατὰπληκτος μὲ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ.

Ὅλοι τὸ ἤξεραν πὼς ὁ Ζακχαῖος, σὰν τελώνης ποὺ ἦταν καὶ εἰσέπραττε τοὺς φόρους, ἔπαιρνε πάντοτε περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔπρεπε, γιὰ νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς πολὺ κέρδος. Ἦταν λοιπὸν γιὰ ὅλους ἀμαρτωλός.

Ἡ ἀπόφαση ὅμως αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ ἔφερε ἀμέσως ἀποτέλεσμα. Ὁ Ζακχαῖος μετανόησε γιὰ τὰ ἀμαρτήματά του καὶ ὅταν ὑποδέχθηκε τὸ Χριστό, εἶπε:

— Κύριε, τὴν μισὴ περιουσία μου τὴν δίνω ἐλεημοσύνη στοὺς πτωχοὺς. Καὶ ἂν εἶναι κανεῖς, ποὺ τὸν ἀδίκησα, ἄς ἔλθῃ νὰ τοῦ δώσω τετραπλάσια.

Καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε ἐμπρὸς σὲ ὅλους:

— Σήμερα ἦλθε σωτηρία στὸ σπίτι αὐτό. Ἀλλως τε ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦλθε νὰ εὕρῃ καὶ νὰ σώσῃ τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Περίληψη : Ὁ Ζακχαῖος εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἰδῇ τὸν Χριστὸ καὶ ἀνέβηκε ἑπάνω σὲ μιὰ μουριά. Ὃταν ὁ Χριστὸς ἦλθε κάτω ἀπὸ τὴ μουριά εἶπε στὸν Ζακχαῖο ὅτι θὰ μείνῃ στὸ σπίτι του. Ὁ Ζακχαῖος ἐχάρηκε πολὺ γι' αὐτὸ καὶ μετένοησε γιὰ τὰ ἁμαρτήματά του.

Ἑρωτήσεις : Ποιὸς τελώνης ἔμενε στὴν Ἱεριχῶ; Γιατί τὸν ἀπέφευγε ὁ κόσμος; Ποιὰ ἐπιθυμία εἶχε; Γιατί ἀνέβηκε στὴ μουριά; Τί ἀπροσδόκητο τοῦ συνέβη; Γιατί ὅλοι ἀποροῦσαν; Ποιὰ ἐξήγησι ἔδωσε ὁ Χριστὸς; Τί ἔκαμε ὁ Ζακχαῖος γιὰ νὰ δείξῃ τὴ μετάνοιά του; Τί εἶπε ὁ Χριστὸς;

Δίδαγμα : Πρέπει νὰ μετανοοῦμε εἰλικρινῶς γιὰ τὶς ἁμαρτίες καὶ νὰ ἀποζημιώνουμε μὲ τὸ παραπάνω ὅποιον ἀδικήσαμε.

14. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα

Οἱ Ἰουδαῖοι δὲν περνοῦσαν ποτὲ ἀπὸ τὴ Σαμάρεια, ποῦ ἦταν μετὰξὺ Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας, γιατί μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες εὐρίσκοντο σὲ μεγάλη ἐχθρα. Τοὺς θεωροῦσαν ἁμαρτωλοὺς, γιατί ἐλάτρευαν τὸν Θεὸ στὸ ὄρος Γαριζὶν καὶ ὄχι

στον Ναό τοῦ Σολομῶντος. Ἐφοροῦσαν μάλιστα καί διαφορετικά ροῦχα ἀπὸ τοὺς Σαμαρεῖτες.

Ὁ Χριστὸς ὥστόσο, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι αὐτὰ δὲν ἦσαν σωστά, περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια ὅταν πῆγαινε στὴ Γαλιλαία ἢ ἐγύριζε στὴν Ἰουδαία. Κάποτε λοιπὸν ἔφθασε μὲ τοὺς μαθητὰς του ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Σαμάρειας Συχάρ καὶ σταμάτησαν στὸ πηγάδι, ποὺ εἶχε κάμει ὁ Ἰακώβ.

Οἱ μαθηταὶ πῆγαν στὴν πόλιν· ἀγοράσουν τροφές καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐκάθησε κοντὰ στὸ πηγάδι ν' ἀναπαυθῇ. Σὲ λίγο εἶδε νὰ πλησιάσῃ μιὰ Σαμαρείτιδα μὲ μιὰ στάμνα στὸν ὦμο. Χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία στὸν Χριστό, ποὺ τὸν γνῶρισε ἀπὸ τὰ ροῦχα πῶς ἦταν Ἰουδαῖος, ἄρχισε νὰ βγάζῃ νερό.

Ὁ Ἰησοῦς, διψασμένος ἀπὸ τὴν ὁδοιπορία καὶ τὴ ζέστη, παρεκάλεσε τὴ Σαμαρείτιδα νὰ τοῦ δώσῃ νὰ πιῇ.

Ἡ Σαμαρείτιδα ἀπόρησε τότε καὶ ρώτησε :

— Πῶς ἐσύ, ἓνας Ἰουδαῖος, ζητᾷς νερὸ ἀπὸ μιὰ Σαμαρείτιδα;

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἐξήγησε τότε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπορῇ, γιατί αὐτὸς δὲν ἦταν ἓνας τυχαῖος Ἰουδαῖος, ἀλλὰ κάποιος ποὺ δίνει ἄλλου εἶδους νερό. Ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ ὅποιος πιῇ, δὲν ξαναδιψᾷ γιατί γίνεται μέσα του πηγὴ ποὺ ἀναβλύζει ζωὴ αἰώνια.

Ἡ Σαμαρείτιδα δὲν κατάλαβε τὴ σημασία, ποὺ εἶχαν τὰ λόγια του, ἀλλὰ ὅταν ὁ Χριστὸς τῆς εἶπε διάφορα οἰκογενειακὰ περιστατικά της, πίστεψε πῶς εἶναι προφήτης.

Ὁ Χριστὸς εὗρῆκε τότε τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς διδάξῃ πῶς ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα καὶ δὲν ἔχει σημασία ἂν τὸν λατρεύουν στὸ ὄρος Γαριζὶν ἢ στὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος ἢ ὅπουδῆποτε ἄλλου, γιατί δὲν περιορίζεται σὲ τόπους. Σὰν Πνεῦμα θέλει νὰ τὸν λατρεύουν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὶς πνευματικὲς τοὺς δυνάμεις, μὲ ἀληθινὴ ἀφοσίωση τῆς καρδιάς καὶ τοῦ νοῦ. Τέλος τῆς ἀπεκάλυψε ὅτι εἶναι ὁ Μεσσίας.

Ἡ Σαμαρείτιδα ἄφησε τὴν στάμνα τῆς καὶ ἔτρεξε στὴν πόλιν μὲ χαρά. Εἶπε σὲ ὅλους πῶς ὁ Μεσσίας εὐρίσκεται στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ καὶ πολλοὶ ἔτρεξαν νὰ τὸν ἴδου.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ εἶχαν ἐπιστρέφει καὶ οἱ μαθηταὶ μὲ τὰ ψῶνια καὶ ἀπόρησαν βλέποντας τὸν Ἰησοῦ νὰ συνομιλῇ μὲ μιὰ Σαμαρείτιδα. Ὅταν ἔφυγε ἐκείνη, τὸν κάλεσαν νὰ φάγῃ.

— Ἰδική μου τροφή, εἶπεν ὁ Κύριος, εἶναι νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημα Ἐκείνου ποῦ μέ ἔστειλε καὶ νὰ τὸ τελειώσω.

Σὲ λίγο ἔφθασαν καὶ οἱ Σαμαρεῖτες καὶ ἄρχισε τὴ διδασκαλία. Τόσο δὲ πολὺ ἔμειναν εὐχαριστημένοι, ὥστε ὁ Κύριος ἔμεινε μαζί των δυὸ ἡμέρες καὶ τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Περίληψη : Ὁ Χριστὸς περνώντας ἀπὸ τὴ Σαμάρεια συνάντησε μιὰ Σαμαρεῖτιδα στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Ἐμίλησε μαζί της ἀρκετὴ ὥρα καὶ τῆς ἐξήγησε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ θέλει πνευματικὴ λατρεία ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀργότερα ἦλθαν ἐκεῖ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Συχάρ καὶ ἄκουσαν τὴ διδασκαλίαν του.

Ἑρωτήσεις : Γιατί οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν Σαμάρεια; Τί ἔκαμε ὁ Χριστὸς; Ποῦ ἐσταμάτησε; Γιατί ἦταν μοναχός; Ἀπὸ ποῖον ἐζήτησε νερό; Γιατί ἀπόρησε ἡ Σαμαρεῖτις; Τί εἶδους νερό ἔδινε ὁ Χριστὸς; Ποῦ εἶπε πὼς πρέπει νὰ λατρεύεται ὁ Θεός; Τί ἐξήγησι ἔδωσε στοὺς μαθητὰς του γιὰ τὴ συνομιλία του μετὰ τὴν Σαμαρεῖτιδα; Τί ἔκαμαν οἱ Σαμαρεῖτες;

Ἑργασίες : Νὰ γράψετε μετὰ καλλιγραφικὰ γράμματα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν».

Δίδαγμα: 'Ο Θεός εἶναι πνεῦμα καὶ πρέπει ν' ἀφοσιωθοῦμε μὲ τὴν καρδιά καὶ τὸν νοῦ μας σ' Αὐτόν.

η

15. Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος τους

Μερικὲς μέρες πρὸ τῶν Παθῶν τοῦ ὁ Κύριος ὁδήγησε τοὺς τρεῖς ἀγαπημένους μαθητάς του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἰάκωβο, σχεδὸν ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Θαβώρ.

Ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἄρχισε νὰ προσεύχεται καὶ ἔξαφνα οἱ τρεῖς μαθηταὶ τοῦ ἀντελήφθησαν κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ νὰ συμβαίνει. Ὁ Διδάσκαλός των ἄρχισε νὰ μεταμορφώνεται. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε σὰν ἥλιος καὶ τὰ ἐνδύματά του ἔγιναν κάτασπρα καὶ ἀστραφτερά, σὰν νὰ μὴν ἦσαν ὑφασμένα ἀπὸ βαμπάκι καὶ μαλλί, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ ἄλλη ἄγνωστη οὐσία, ἀπαλὴ καὶ φωτεινὴ. Τὴν ἴδια στιγμή φάνηκαν δύο ἄλλα πρόσωπα νὰ συνομιλοῦν μὲ τὸν Κύριο. Ἦσαν ὁ Μωϋσῆς, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ νόμου, καὶ ὁ Ἡλίας, ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν προφητῶν.

Οἱ μαθηταὶ τὰ ἔχασαν! Ὁ Πέτρος ὁμῶς πῆρε θάρρος καὶ εἶπε:
— Κύριε, καλὰ εἶναι νὰ μείνωμε ἐδῶ. Νὰ κάμωμε καὶ τρεῖς σκηνές:
μιά γιὰ σένα, μιὰ γιὰ τὸν Μωυσῆ καὶ ἄλλη γιὰ τὸν Ἡλία.
Ἀλλὰ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ μιὰ φωτεινὴ νεφέλη σκέπασε ὅλους.
Καὶ μέσα ἀπὸ τὴ νεφέλη ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ νὰ λέγῃ:

«Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε».

Τότε πιά οἱ μαθηταὶ τρόμαξαν πολὺ καὶ ἔπεσαν κάτω. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς τοὺς πλησίασε, τοὺς ἔπιασε καὶ τοὺς εἶπε:

— Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβεῖσθε!

Ἐσηκώθηκαν, ἀλλὰ δὲν εἶδαν κανένα ἄλλον, παρὰ μόνον τὸν Θεῖον Διδάσκαλόν των στὴ συνηθισμένη του μορφῇ.

Ὁ Κύριος, ὅταν κατέβαιναν ἀπὸ τὸ ὄρος, τοὺς εἶπε νὰ μὴ μιλήσουν σὲ κανένα γιὰ ὅ,τι εἶδαν ἕως ὅτου ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀναστήθῃ ἐκ νεκρῶν.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος στὶς 6 Αὐγούστου.

η

Περίληψη : Λίγες ἡμέρες πρὸ τῶν Παθῶν τοῦ ὁ Κύριος μὲ τοὺς μαθητάς του Πέτρο, Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννη ἀνέβηκαν στὸ ὄρος Θαβώρ. Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς μετεμορφώθη καὶ οἱ μαθηταὶ τὸν εἶδαν στὸ θεϊκὸ τοῦ μεγαλεῖο. Μαζί του ἐφάνηκαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας καὶ μιὰ νεφέλη φωτεινὴ τοὺς ἐσκέπασε, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

Ἐρωτήσεις : Μὲ ποιοὺς μαθητάς του ὁ Κύριος ἀνέβηκε στὸ Θαβώρ; Τί συνέβη τότε; Ποιοὶ ἐφανερώθησαν; Ποιὰ ἐντύπωση εἶχαν οἱ μαθηταί; Τί ἐπρότεινε ὁ Πέτρος; Τί ἄλλο ὑπερφυσικὸ συνέβη; Τί ἔλεγε ἡ οὐρανία φωνή; Ποιὰ σύστασι ἔκαμε ὁ Χριστὸς στοὺς τρεῖς μαθητάς του;

Ἐργασίες : Νὰ μάθετε καὶ νὰ γράψετε καλλιγραφικὰ τὸ ἀπολυτίκιο:
«Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἰδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα, Δόξα Σοι».

Δίδαγμα : Τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ εἶναι πολὺ λαμπρὸ καὶ ἀσύλληπτο γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

ΜΟΙ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ἡ Παραβολή τοῦ ἄφρονος πλουσίου

Ὁ Χριστὸς ἔβλεπε ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ἦσαν πλεονέκτες. Καὶ γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ πλεονεξία εἶναι φοβερὸ ἐλάττωμα εἶπε τὴν ἑξῆς παραβολήν:

Κάποιος πλούσιος πῆρε ἀπὸ τὰ χωράφια τοῦ ἄφρονου καρπὸν. Τὸν ἔβλεπε καὶ ἔλεγε:

— Τί νὰ κάμω; Οἱ ἀποθῆκες μου δὲν χωροῦν πιά ἄλλον καρπὸν. Ποῦ θὰ βάλω τὴν μεγάλην ἐσοδεῖάν μου;

Ἀφοῦ ἀγρύπνησε καὶ βασάνισε τὸ μυαλό του, στὸ τέλος ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν: «Νὰ τί θὰ κάμω! Θὰ γκρεμίσω τὰς ἀποθηκὰς μου καὶ θὰ κτίσω ἄλλες μεγαλύτερες. Ἐκεῖ μέσα θὰ συνάξω ὅλα τὰ εἰσοδήματά μου καὶ ὅλα μου τὰ ἀγαθὰ καὶ τότε πιά θὰ εἰπῶ στὴν ψυχὴ μου: Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ καὶ θὰ σοῦ φθάσουν νὰ περάσῃς καλὰ γιὰ κάμποσα χρόνια. Ἀναπαύσου, λοιπόν, τρῶγε, πίνε καὶ διασκέδαζε»!

Καὶ ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὶς ἀποθῆκες του.

Ἀφοῦ τὰ ἐτοίμασε ὅλα, ἔπεσε ἕνα βράδυ νὰ κοιμηθῇ εὐτυχισμένος. Τὴν ἴδια ὁμως ἐκείνη νύχτα τοῦ εἶπε ὁ Θεός :

— Ἀμυαλε καὶ ἀνόητε ἄνθρωπε, αὐτὴ τὴ νύχτα σοῦ ζητοῦν τὴν ψυχὴ. Αὐτὰ δέ, ποὺ ἐτοίμασες, σὲ ποιοὺν θὰ μείνουν;

Στὸ τέλος ὁ Κύριος εἶπε :

— Ἔτσι θὰ τὴν πάθῃ καὶ τέτοιο τέλος θὰ ἔχῃ καθένας, ποὺ θησαυρίζει γιὰ τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς καὶ δὲν φροντίζει νὰ γίνῃ πλούσιος σὲ καλὰ ἔργα, ποὺ ἀρέσουν στὸ Θεό.

Περίληψη : Ἐνας πλούσιος ἔβγαλε ἀπὸ τὰ χωράφια του μεγάλη ἐσοδεία. Ἐγκρέμισε λοιπὸν τὶς ἀποθῆκες του καὶ ἔκτισε μεγαλύτερες γιὰ ν' ἀποθηκεύσῃ τοὺς καρπούς του καὶ νὰ τοὺς ἔχῃ γιὰ πολλὰ χρόνια. Τὴν ἴδια ὁμως ἐκείνη νύχτα, ποὺ ἐνόμισε πὺς εἶναι πλεὺς εὐτυχισμένος, ἐπέθανε.

Ἑρωτήσεις : Τί εἶναι οἱ παραβολές; Γιατί ὁ Χριστὸς ἐδίδασκε μὲ παραβολές; Τί σημαίνει «ἀφρων»; Τί ἐβασάνιζε τὸν ἀφρονά πλούσιο; Σὲ ποιά ἀπόφασιν κατέληξε; Τί καλύτερο εἶχε νὰ κάμῃ; Τί τοῦ συνέβη τὴ νύχτα; Ποιὸ ἐλάττωμα καυτηριάζει ἡ παραβολὴ αὕτη;

Δίδαγμα : Τὰ πλούτη μᾶς τὰ δίνει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ κάνωμε καλὴ χρῆσιν των. Νὰ μὴν κάμνωμε θησαυροὺς ἀπὸ ὕλικά ἀγαθὰ, ἀλλὰ ἀπὸ ἀρετὰς καὶ καλὰς πράξεις.

11

2. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνη καὶ Φαρισαίου

Σὲ ἄλλη περίπτωσι, γιὰ νὰ δώσῃ ὁ Κύριος στοὺς ἀνθρώπους νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανοι καὶ νὰ περιφρονοῦν τοὺς ἄλλους καὶ ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι μεγάλη ἀρετὴ, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολήν:

Δὺο ἄνθρωποι ἀνέβηκαν στὸ Ἱερὸ γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ἀπὸ αὐτοὺς ὁ ἓνας ἦταν Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος Τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος ἑστάθηκε ὀρθίος, ὥστε νὰ φαίνεται καλὰ, καὶ ἔλεγε στὴν προσευχή του: «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού δὲν εἶμαι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἢ καὶ σὰν αὐτὸν ἐδῶ τὸν τελώνη. Αὐτοὶ εἶναι ἄρπαγες, ἄδικοι, αἰσχροί. Ἀντιθέτως ἐγὼ νηστεύω δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα καὶ δίνω τὸ δέκατο ἀπὸ ὅλα τὰ εἰσοδήματά μου, ὅπως λέγει ὁ Νόμος.

Ὁ Τελώνης ἑστεκόταν μακριὰ ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον, ὅπου ἐκαίοντο οἱ θυσίαι, καὶ δὲν τολμοῦσε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώσῃ πρὸς τὸν οὐρανόν. Μόνον ἐκτυποῦσε συνεχῶς τὸ στήθος του, πού φύλαγε τὴν ἁμαρτωλὴ καρδιά του, καὶ ἔλεγε: «Θεέ μου, λυπήσου με καὶ συγχώρεσέ με τὸν ἁμαρτωλόν!...».

Και ὁ Χριστὸς κατέληξε :

— Σᾶς βεβαιώνω ὅτι ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς, κατέβηκε συγχω-
ρεμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ ὁ Τελώνης καὶ ὄχι ὁ Φαρισαῖος. Γιατί
ὅποιος ὑψώνει τὸν ἑαυτό του, θὰ ταπεινωθῇ ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ
ὅποιος ταπεινώνει τὸν ἑαυτό του, θὰ ὑψωθῇ καὶ θὰ τιμηθῇ ἀπὸ
τὸν Θεό.

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες :

● Οἱ Ἑβραῖοι ἔκαναν τὴν προσευχή τους με ὑψωμένα τὰ χέρια ἢ σκεπάζοντας
τὸ κεφάλι τους ἢ κλίνοντας τὰ γόνατα ἢ χτυπώντας τὸ στήθος.

● Κατὰ τὸν Μωσαϊκὸ Νόμο οἱ Ἰσραηλῖτες ἔδιναν τὸ δέκατο ἀπὸ τὰ εἰσοδή-
ματά τους γιὰ τὴν συντήρησι τοῦ Ναοῦ, τῶν ἱερέων, γιὰ ἔργα φιλανθρωπίας καὶ
τῇ μόρφωσι τῶν τέκνων των στὸ σχολεῖο τοῦ Ναοῦ.

● Ὁ Ναὸς τοῦ Σολομῶντος ἦταν τὸ μοναδικὸ κέντρο λατρείας γιὰ τοὺς Ἰου-
δαίους, ποὺ ἐπίστευαν πῶς μόνο ἀπὸ ἐκεῖ ἀκούονται οἱ προσευχὲς ἀπὸ τὸν Θεό.

Περίληψη : Δύο ἄνθρωποι ἐπῆγαν στὸν Ναὸ νὰ προσευχηθοῦν. Ἐνας Φα-
ρισαῖος καὶ ἓνας Τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος προσευχήθηκε με ὑπερηφάνεια καὶ εὐχα-
ρίστηκε τὸν Θεό γιὰ τὸν ἑαυτόν του ἄνθρωπο. Ὁ Τελώνης με μεγάλη ταπεινοφο-
σύνη ἐξήγησε συγχώρησι ἀπὸ τὸν Θεό γιὰ τὶς ἁμαρτίες του.

Ἑρωτήσεις : Τί ἦσαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ τί οἱ Τελῶνες ; Σὲ ποιὸ Ναὸ ἐπῆ-
γε νὰ προσευχηθῇ ἓνας Φαρισαῖος καὶ ἓνας Τελώνης ; Ποιὰ ἦταν ἡ στάσις κατὰ
τὴν προσευχή τους ; Τίνος τὴν προσευχή ἀκούσε ὁ Θεός ; Ποιὰ κακία κατηγορεῖ
καὶ ποιὰ ἀρετὴ ἐπαινεῖ ἡ παραβολὴ αὕτη ;

Ἑργασίες : Νὰ ἐξηγήσετε καὶ νὰ γράψετε με καλλιγραφικὰ γράμματα τὸ :

«*Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται.*».

Διδάγματα :

● Νὰ μετανοοῦμε ἐιλικρινᾶ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας. Τότε ὁ Θεὸς μᾶς
συγχωρεῖ καὶ μᾶς δίνει τὴν χάρι του.

● Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ἡ πρώτη ἀρετὴ. Χάνεται με τὴν ὑπερη-
φάνεια.

3. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων

Ὁ Κύριος γιὰ νὰ μᾶς διδάξῃ πῶς πρέπει νὰ εἴμαστε ἑτοιμοὶ πάντοτε, γιὰτι
δὲν ξέρομε τὴν ὥρα ποῦ θὰ φύγωμε ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτό, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή :

Κάποτε γίνονταν γάμος καὶ κατὰ τὴν παλαιὰ συνή-
θεια δέκα παρθένες πῆραν τὰ λυχνάρια των καὶ βγῆ-
καν νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν γαμπρό, ποῦ θὰ ἔρχονταν τὴ
νύκτα γιὰ νὰ παραλάβῃ τὴν νύφη. Ἀπὸ αὐτὲς οἱ
πέντε ἦσαν προσητικὲς, ἐνῶ οἱ ἄλλες πέντε ἦσαν ἀσυλλόγιστες

καὶ ἀνόητες. Οἱ ἀνόητες αὐτές, ὅταν ἐπῆραν τὰ λυχνάρια των, δὲν ἐπῆραν μαζὶ καὶ λάδι σὲ χωριστὰ δοχεῖα, ὅπως ἔκαναν οἱ μυαλωμένες.

Ὁ γαμπρὸς ἄργησε νὰ ἔλθῃ καὶ ὅλες νύσταξαν καὶ ἀποκοιμήθηκαν. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁμως ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ ποὺ ἔλεγε: «Νά, ὁ γαμπρὸς ἔρχεται. Ἐβγάτε νὰ τὸν ὑποδεχθῆτε».

Τότε ξύπνησαν ὅλες οἱ παρθένες καὶ ἐτοίμασαν τὰ λυχνάρια των. Ἀλλὰ τὰ λυχνάρια τῶν ἀνοήτων τρεμόσβηναν, ἐπειδὴ εἶχε σωθῇ τὸ λάδι καὶ αὐτές δὲν εἶχαν φροντίσει νὰ πάρουν μαζὶ των. Γι' αὐτὸ εἶπαν στὶς ἄλλες, νὰ δώσουν καὶ σ' αὐτές ἀπὸ τὸ λάδι των. Ἐκεῖνες ὁμως ἀπάντησαν:

— Δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς δώσωμε, γιατί ὑπάρχει φόβος νὰ μὴ φθάσῃ οὔτε γιὰ σᾶς, οὔτε γιὰ μᾶς. Γι' αὐτὸ καλύτερα εἶναι, νὰ πᾶτε ν' ἀγοράσετε λάδι ἀπὸ τὴν ἀγορά.

Τὴν ὥρα ὁμως, ποὺ οἱ ἀνόητες παρθένες πῆγαιναν γιὰ λάδι, ἔφθασε ὁ γαμπρὸς καὶ μπηκε μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες στὴν αἴθουσα τοῦ γάμου καὶ ἔκλεισε ἡ θύρα. Τότε ἔφθασαν καὶ οἱ ἀνόητες καὶ ἐκτυποῦσαν νὰ τοὺς ἀνοίξουν, ἀλλὰ ὁ γαμπρὸς εἶπε πῶς δὲν τὶς γνωρίζει.

Καὶ ἔτσι, ἀφοῦ δὲν ἦσαν προνοητικές, δὲν μπόρεσαν νὰ πάρουν μέρος στὴ διασκέδαση τοῦ γάμου.

Περίληψη : Ἐγίνονταν ἓνας γάμος καί, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια, ἐβγήκαν τὴν νύχτα δέκα παρθένες νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν γαμπρό. Οἱ πέντε ἀπὸ αὐτές ἦσαν προνοητικές καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λάδι, ποὺ εἶχαν τὰ λυχνάρια, ἐπῆραν μαζὶ τοὺς καὶ σὲ ἰδιαιτέρως δοχεῖα. Οἱ ἄλλες δὲν ἐπῆραν. Ὁ γαμπρὸς ἄργησε νὰ ἔλθῃ καὶ τὸ λάδι ἐσώθηκε ἀπὸ ὅλα τὰ λυχνάρια. Τότε οἱ μωρὲς παρθένες ἔτρεξαν ν' ἀγοράσουν, ἀλλὰ ὅταν ἔλειπαν ἦλθε ὁ γαμπρὸς καὶ ἔχασαν τὴ διασκέδασι.

Ερωτήσεις : Πῶς ἐγίνοντο ἄλλοτε οἱ γάμοι; Τί ἔκαναν οἱ δέκα παρθένες; Πότε θὰ ἐρχόταν ὁ γαμπρὸς; Ποιὰ φωνὴ ἀκούσθηκε κατὰ τὰ μεσάνυχτα; Τί συνέβη τότε μὲ τὶς ἀνόητες παρθένες; Ποιοὶ ἀνθρώποι ὁμοιάζουν μὲ τὶς μωρὲς παρθένες;

Δίδαγμα : Πολλοὶ θέλουν τὸν νυμφίον Χριστό, ἀλλὰ δὲν ἐφοδιάζονται ὅλοι ἐγκαίρως μὲ τὸ ἔλαιον τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν. Ὁ καθένας πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἑτοιμος, γιατί ὅταν ἔλθῃ ὁ θάνατος, δὲν ὑπάρχει πλέον καιρὸς γιὰ ἐτοιμασίες.

5. Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη

Κάποτε ἓνας νομικός, διδάσκαλος δηλαδὴ τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, θέλοντας νὰ πειράξῃ τὸν Χριστὸ τὸν ἐρώτησε :

— Διδάσκαλε, τί νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ;

— Τί εἶναι γραμμένον στὸν Νόμο; Τί διαβάσεις; τοῦ ἀπάντησε ὁ Χριστός.

— Ὅτι πρέπει ν' ἀγαπᾷμε τὸν Θεὸ μὲ ὅλες μας τίς δυνάμεις καὶ τὸν πλησίον μας ὅπως τὸν ἑαυτὸ μας.

— Ἐ, αὐτὰ νὰ κάνης καὶ θὰ κερδίσης τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ποῖός εἶναι ὁ «πλησίον μου»; ἐρώτησε τώρα ὁ νομικός ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποστομωτικὴ ἀπάντησι τοῦ Χριστοῦ.

Τότε ὁ Χριστὸς ἐπῆρε ἀπὸ αὐτὸ ἀφορμὴ καὶ ἔκανε τὴν ὑψηλότερη διδασκαλία, ἀπὸ ὅσες ἀκούσθηκαν ποτὲ στὴ γῇ γιὰ τὸ θέμα αὐτό, μὲ ἡν ἐξῆς παραβολή:

*Μ*ιὰ φορὰ ἓνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἱεριχῶ. Ἀλλὰ στὸν δρόμο τὸν περίμεναν λησταί, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ τοῦ ἐπῆραν τὰ χρήματα, τὸν ἐγδυσαν, τὸν πλήγωσαν, τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένο καὶ ἔφυγαν.

Ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ ἐπέρασε σὲ λίγο ἓνας ἱερέας. Εἶδε τὸ θῆμα τῶν ληστῶν σὲ οἰκτρὴ κατάστασι ἀλλὰ προσπέρασε ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος.

Ἐπειτα ἐπέρασε καὶ ἓνας Λευίτης. Εἶδε καὶ αὐτὸς τὸν πληγωμένο, τὸν πλησίασε ἀπὸ περιέργεια καὶ ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε ἀδιάφορος καὶ συνέχισε τὴν πορεία του..

Τέλος φάνηκε καὶ ἓνας Σαμαρείτης. Εἶδε τὸν πληγωμένο, τὸν λυπήθηκε καὶ τὸν πόνεσε. Τὸν πλησίασε τότε, ἔπλυνε τὰ τραύματά του καὶ τὰ ἄλειψε μὲ λάδι καὶ κρασί. Ἐπειτα τὰ ἔδεσε μὲ ἐπιδέσμους, τὸν ἀνέβασε στὸ ζῶο του καὶ τὸν ὡδήγησε σὲ κάποιο πανδοχεῖο. Ἐκεῖ τὸν περιποίηθηκε ὅλη τὴ νύχτα καὶ τὸ πρωῒ ἔδωσε στὸν ξενοδόχο δυὸ δηνάρια καὶ τοῦ εἶπε :

— Περιποίησου τὸν γιὰ νὰ γίνη καλά καὶ ὅσα ἐξοδεύσης ἐπὶ πλέον, θὰ σοῦ τὰ δώσω κατὰ τὴν ἐπιστροφή μου.

Τότε ἐρώτησε ὁ Ἰησοῦς τὸν νομικό :

— Ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς νομίζεις ὅτι ἔκανε τὸ καθήκον του πρὸς τὸν «πλησίον» καὶ ἔγινε ἀδελφὸς ἐκείνου, ποὺ ἔπεσε στοὺς ληστές;

— Μὰ αὐτὸς ποὺ τὸν ἐπόνεσε καὶ τὸν ἐλέησε! ἀπάντησε ὁ νομικός.

— Ἔ, τότε πῆγαινε καὶ νὰ κάμνης καὶ ἐσύ τὸ ἴδιο! εἶπε ὁ Χριστός.

Συμπληρωματικὲς Πληροφορίες : ● Λευῖτες ἦσαν οἱ ἀπόγονοι τῆς φυλῆς τοῦ Λευί. Αὐτοὶ ὑπηρετοῦσαν τὸν Ναὸ, ἐβοηθοῦσαν στὶς ἱεροτελεστίας, ἐγίνοντο ψάλτες καὶ διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ. Ἀπὸ αὐτοὺς ἑπαιρναν καὶ ἔκαμναν τοὺς ἱερεῖς.

● Τὰ δηνάρια ἦσαν νομίσματα μεγάλης ἀξίας.

● Μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔπεσε στοὺς ληστές ὁμοιάζει τὸ ἀνθρώπινο γένος, ποὺ ἐφυγε ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ καὶ βασανίζεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

● Μὲ τὸν ἱερέα καὶ τὸν Λευῖτη ὁμοιάζουν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Αὐτοὶ, ἐνῶ ἔχουν ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ φροντίζουν γιὰ τὸν λαὸ καὶ βλέπουν τὸν λαὸ ὅτι ὑποφέρει, ἀδιαφοροῦν.

● Μὲ τὸν καλὸ Σαμαεῖτη ὁμοιάζει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ἐλυπήθη γιὰ τὴν κατάπτωσι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐθυσίασε τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Καὶ ὅταν ἔφυγε, ἄφησε τὸν ἄνθρωπο σὲ ἀσφαλισμένο μέρος : στὴν Ἐκκλησίαν. Ἐκεῖ οἱ ἀντιπρόσωποι του μὲ τὰ δύο δηνάρια ποὺ τοὺς ἔδωσε, δηλαδὴ μὲ τὴν Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, φροντίζουν γιὰ τὴ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Περίληψη : Ἐνας νομικός ἠθέλησε νὰ πειράξῃ τὸν Χριστὸ καὶ ἐπάνω στὴ συζήτησι εἶπε ὁ Κύριος τὴν παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαεῖτου : ὅτι ἓνας ἄνθρωπος ἐπῆγαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ στὴν Ἱεριχώ. Στὸ δρόμο τὸν ἐλήστεψαν καὶ τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένο. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπέρασε ἓνας ἱερέας, κατόπιν ἓνας Λευίτης καὶ τέλος ἓνας Σαμαεῖτης καὶ μόνον ὁ Σαμαεῖτης ἐπεριποίηθηκε καὶ ἔσωσε τὸν τραυματία.

Ἑρωτήσεις : Ποιὰ ἐρώτησι ἔκανε ὁ νομικός στὸν Κύριο ; Τί διδάσκει ὁ σχηματικὸς ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος ; Ποιὰ διδακτικὴ παραβολὴ εἶπε ὁ Χριστός ; Ποῦθεν ὁ Σαμαεῖτης ; καὶ τί ἔπαθε ; Ποιὰ διαγωγὴ ἔδειξε ὁ ἱερέας, ποιὰ ὁ Λευίτης ; πῆγαινε ὁ ταξιδιώτης ; Τί ἐδιδάχθη ὁ νομικός ;

Δίδαγμα : Ν' αγαπούμε και ν' βοηθοῦμε κάθε ἄνθρωπο, πού ἔχει τήν ἀνάγκη μας, ἀδιάφορο ἂν εἶναι ἐχθρός ἢ φίλος μας.

6. Ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου υἱοῦ

Ὁ Χριστός ἠθέλησε νά διδάξῃ μέ πόση χαρά δέχεται ὁ Οὐράνιος Πατέρας τήν ὀλιγομένη μετάνοια κάθε ἀμαρτωλοῦ καί εἶπε τήν παρακάτω παραβολή :

Ὁ πατέρας εἶχε δύο υἱούς, ἀπό τοὺς ὁποίους, ὁ μικρότερος ζήτησε κάποτε τὸ μερίδιό του ἀπὸ τῆς περιουσίας.

Ὁ πατέρας ἐμοίρασε τήν περιουσία του στὰ δύο παιδιά του καί ὁ μικρότερος πῆρε τὸ μερίδιό του καί ἔφυγε γιὰ χώρα μακρινή. Ἐκεῖ σπατάλησε ὅλα του τὰ χρήματα σὲ διασκεδάσεις. Ἐπειτα ἔπεσε μεγάλη πείνα σ' ἐκεῖνο τὸν τόπο καί ὁ ἄσωτος υἱὸς ἄρχισε νά στερῆται. Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νά γίνη χοιροβοσκός.

Ἐκεῖ στὰ χωράφια, πού ἔβοσκε τοὺς χοίρους, ἐπιθυμοῦσε πολὺ νά γεμίσῃ τὴν κοιλιά του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα, πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε. Οἱ ὑπηρέτες πού ἔκαμναν τὴν διανομὴ ἐπέβλεπαν νά τρέφονται οἱ χοῖροι μ' αὐτά.

Κάποια στιγμή συνῆλθε ὁ ἄσωτος υἱὸς καί σκέφθηκε :

— Πόσοι μισθωτοὶ τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἄφθονο τὸ ψωμὶ καί ἐγὼ κινδυνεύω νά πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα! Θὰ σηκωθῶ λοιπόν, θὰ ὑπάγω στὸν πατέρα μου καί θὰ τοῦ εἰπῶ : «Πατέρα. ἁμάρτησα καί πρὸς τὸν Θεὸ καί πρὸς ἐσένα καί δὲν εἶμαι ἄξιος πιά νά λέγωμαι παιδί σου. Πάρε με σὰν ἓνα ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς σου».

Καί μέ τὴν σκέψη αὐτὴ σηκώθηκε καί ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα του. Ἐκεῖνος τὸν εἶδε ἀπὸ μακριά, τὸν λυπήθηκε καί ἔτρεξε νά τὸν ὑποδεχθῇ. Ἐπεσε στὸν τράχηλό του, τὸν ἀγκάλιασε καί τὸν ἐφίλουσε μέ πόθο καί στοργὴ μεγάλη.

— Πατέρα, ἁμάρτησα καί δὲν εἶμαι πιά ἄξιος νά λέγωμαι υἱός σου.... ἄρχισε νά λέγῃ ὁ ἄσωτος υἱός.

Ὁ πατέρας ὁμως δὲν τὸν ἄφησε νά τελειώσῃ.

— Ἐλᾶτε ἃ τὸν ντύσετε μέ τὴν καλύτερη φορεσιά, ἐφώνασε στοὺς δούλους. Φορέσετε στὸ χέρι του δακτυλίδι, ὅπως φοροῦν ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι. Βάλετέ του ὑποδήματα γιὰ νά μὴν

Ἡ περιπατῆ ἀνυπόδητος σάν σκλάβος. Σφάζετε καὶ τὸ καλύτερ
ἀπὸ τὰ μοσχάρια ποὺ τρέφω χωριστὰ γιὰ κάποια χαρμόσυνη
καὶ ἐξαιρετικὴ περίστασι. Μετὰ δὲ τὸ φαγητὸ ν' ἀκολουθήσουν
τραγούδια καὶ χοροί, γιατί ὁ γυιὸς μου αὐτὸς ἦταν πεθαμένος
καὶ ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καὶ εὐρέθηκε.

Ὅλα ἔγιναν ὅπως ἐπρόσταξε ὁ πατέρας.

Ὁ μεγαλύτερος γυιὸς ἐπέστρεψε σὲ λίγο ἀπὸ τὸ χωράφι.
Ἄκουσέ τὰ ὄργανα καὶ τὰ γλέντια καὶ ἔμαθε ἀπὸ ἕναν ὑπηρέτη
τὰ κατέκαστα. Ἐθύμωσε λοιπὸν καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπῇ στὸ σπίτι.

Ὁ πατέρας ἔτρεξε τότε κοντά του μὲ τὴν ἴδια στοργή, ποὺ
εἶχε ὑποδεχθῇ τὸν νεώτερο γυιὸ του.

— Πατέρα, χρόνια τώρα σὲ δουλεύω καὶ ποτὲ δὲν σὲ παράκουσα.
εἶπε ὁ μεγάλος γυιός. Καὶ ἐσύ δὲν μοῦ ἔδωσες οὔτε ἓνα κατσικίσιο
γιὰ νὰ διασκεδάσω καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς φίλους μου. Τώρα ποὺ ἤλθες
ὁ προκομμένος γυιὸς σου, ποὺ κατέφαγε τὴν περιουσία σου, τοὺς
ἔσφαξες καὶ τὸ καλύτερο μοσχάρι.

Ὁ πατέρας τοῦ ἀπάντησε μὲ στοργή:

— Παιδί μου, σὺ εἶσαι πάντα μαζί μου καὶ ὅλα ὅσα ἔχω εἶναι
δικά σου. Ἐπρεπε δὲ καὶ ἐσύ νὰ χαρῆς γιατί ὁ ἀδελφός σου αὐτός
τὸς ἦταν γιὰ μᾶς νεκρὸς καὶ ἀναστήθηκε, χαμένος καὶ εὐρέθηκε.

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες :

- Σύμφωνα μὲ τὸν Μωσαϊκὸ Νόμο ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς ἔπαιρνε διπλὴ μερίδα ἀπὸ τὴν κληρονομιά.
- Μὲ τὸν πατέρα παρομοιάζεται ὁ Θεὸς, ποὺ χορηγεῖ σὲ ὅλους πλοῦσια τὸ ἀγαθὸ του.
- Μὲ τὸν ἄσωτο υἱὸ ομοιάζουν οἱ ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ καὶ βασανίζονται. Ὅταν ὅμως μετανοοῦν εἰλικρινὰ καὶ ἐπανερχοῦνται κοντὰ στὸ Θεό, γίνεται στὸν οὐρανὸ χαρὰ μεγάλη.
- Μὲ τὸν μεγαλύτερο υἱὸ τέλος παρουσιάζονται οἱ Φαρισαῖοι ποὺ ἐπεριθρονοῦσαν τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἐνόμιζαν ὅτι μόνον αὐτοὶ ἦσαν δίκαιοι καὶ ὅτι μόνον αὐτοὺς ἔπρεπε ν' ἀγαπᾷ ὁ Θεός.

Περίληψη : Ὁ ἄσωτος υἱὸς ἐπώλησε τὸ μερίδιό του ἀπὸ τὴν περιουσία καὶ ἔφυγε σὲ ξένο τόπο. Ἐκεῖ ἐσπατάλησε σὲ ἄσωτιες τὰ χρήματά του καὶ στὸ τέλος ἐκατάντησε νὰ γίνῃ χοιροβοσκός. Τότε συναισθάνθηκε τὰ σφάλματά του καὶ μετενόησε. ἤλθε στὸν πατέρα του καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τὸν κρατήσῃ στὸ σπίτι σὰν ὑπηρέτη του, γιατί ἐνόμιζε ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ὀνομασθῇ υἱὸς του. Ὁ πατέρας ὅμως ἀπὸ τὴν μεγάλη του χαρὰ, ποὺ ἐξαναγύρισε ὁ χαμένὸς γιὸς του, καὶ τὸν μόσχο τὸν σκευτὸ ἔσφαξε ἀκόμη γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ.

Ἑρωτήσεις : Τί ἐζήτησε τὸ νεώτερο παιδί ἀπὸ τὸν πατέρα του; Τί ἔκαμε μόλις ἐπῆρε τὸ μερίδιό του; Πόσον καιρὸ ἐκράτησε ἡ ἁμαρτωλὴ ζωὴ του; Σὲ ποιο κατάντημα ἔφθασε; Τί ἀπόφασι ἐπῆρε; Πῶς τὸν ἐδέχθηκε ὁ πατέρας του; Γιατί παραπονέθηκε ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός; Τί ἐξήγησι τοῦ ἔδωσε ὁ πατέρας του; Τί μᾶς διδάσκει ἡ παραβολὴ αὕτη;

Διδάγματα :

- Ἡ ἁμαρτία μᾶς ξεμακραίνει ἀπὸ τὴν θεία χάρι· δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ τὴν νοιώσουμε καὶ νὰ τὴν δεχθοῦμε μέσα μας.
- Νὰ μετανοοῦμε εἰλικρινᾶ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς συγχωρήσῃ.

ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Η ΑΠΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ἡ θριαμβευτική εἰσοδος τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα

Ἦν ἄλλη ἡμέρα μετὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου, ξεκίνησε ὁ Ἰησοῦς γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του τὸν ἀκολουθοῦσαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ ἔμαθαν γιὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου καὶ εἶχαν ἔλθει στὴ Βηθανίαν νὰ τὸν ἴδουν. Στὸ δρόμο ὁ Χριστὸς ἔλεγε ἑτοὺς δώδεκα Ἀποστόλους γιὰ τὰ πάθη, ποὺ, ἐπρόκειτο νὰ ὑποστῇ, καὶ γιὰ τὴν ἀνάστασή του.

Ὅταν πλησίασαν στὴν πόλη, σταμάτησαν κοντὰ στὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν. Τότε ὁ Ἰησοῦς κάλεσε δύο μαθητὰς του καὶ τοὺς εἶπε:

— Πηγαίνετε στὸ χωριὸ ποὺ βλέπετε ἀπέναντί σας. Στὴν εἴσοδο αὐτοῦ θὰ βρῆτε δεμένο ἓνα πουλάρι ὄνου, ποὺ δὲν ἔχει καθίσει κανεὶς στὴ ράχη του. Νὰ τὸ λύσετε καὶ νὰ τὸ φέρετε. Καὶ ἂν σὰς

ἐμποδίσῃ κανεῖς, νὰ τοῦ πῆτε ὅτι τὸ χρειάζεται ὁ Κύριος καὶ θὰ τὸ ἐπιστρέψῃ.

Οἱ δύο μαθηταὶ πῆγαν, βρῆκαν τὸ πουλάρι, ὅπως τοὺς εἶπε ὁ Χριστὸς, καὶ τὸ ἔφεραν. Ἔστρωσαν τότε τὰ ἐξωτερικὰ ροῦχα τοὺς πάνω στὴ ράχη του γιὰ νὰ καθίσῃ ὁ Χριστὸς καὶ ὅλοι ξέκριναν.

Στὸ δρόμο, ποὺ περνοῦσαν, τὰ πλήθῃ ἐστρωναν τὰ ἐξωτερικὰ τοὺς ροῦχα γιὰ νὰ περάσῃ ὁ Χριστὸς. Ἄλλοι σκόρπιζαν στὸ ἔδαφος κλαδιὰ ἀπὸ μυρτιές, φοινικιές καὶ ἄλλα δένδρα καὶ ὅλοι ἔψαλλαν :

— «Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβὶδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις».

Ἔτσι ὁ Ἰησοῦς ἔμπαινε στὴν Ἱερὴ πόλιν θριαμβευτικά. Ὁ λαὸς τὸν ἐζητωκραύγαζε σὰν βασιλέα καὶ ἐνόμιζε ὅτι πρόκειται σὲ λίγο ν' ἀναστηλωθῇ ἡ Βασιλεία τοῦ Δαβὶδ, τοῦ δοξασμένου Βασιλέα τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς.

Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ ἐγίνε στὸν Χριστὸ μέσα στὴν πόλιν ἦταν ἀποθεωτική. Ὅλοι οἱ κάτοικοι σηκώθησαν στὸ πόδι καὶ ἐζητωκραύγαζαν. Καὶ ὅσοι δὲν ἤξεραν τί συμβαίνει καὶ ρωτοῦσαν νὰ μάθουν, τὰ πλήθῃ τοὺς ἀπαντοῦσάν :

— Εἶναι ὁ νέος προφήτης, ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Ναζαρετ τῆς Γαλιλαίας.

Ὁ Χριστὸς ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Ναό. Ἐκεῖ εὗρῃκε ζωεμπόρους νὰ πωλοῦν στὴν αὐλὴ ἀρνιά γιὰ τὸ Πάσχα. Ἄλλοι ἐπωλοῦσαν περιστέρια γιὰ θυσίεις. Πολλοὶ ἀργυραμοιβοὶ εἶχαν στήσει τὰ τραπέζια τοὺς καὶ ἄλλαζαν τὰ ξένα νομίσματα μὲ ἰουδαϊκά, γιὰτὶ αὐτὰ μόνον ἔπρεπε νὰ ρίχνουν στὸ ταμεῖο τοῦ Ναοῦ μὲ τὰ δέκα τρία κουτιά του.

Ὅλους αὐτοὺς ὁ Χριστὸς τοὺς ἐξεδίωξε ἀπὸ τὸν Ναό. Μέσα ἐκεῖ μόνον εὐλαβεῖς ὕμνοι ἔπρεπε ν' ἀναπέμπωνται πρὸς τὸν Ὑψίστον.

— Εἶναι γραμμένο ἀπὸ τοὺς προφῆτες ὅτι ὁ οἶκος μου εἶναι οἶκος προσευχῆς, τοὺς εἶπε. Σεῖς ὅμως τὸν ἱκάνατε σπήλαιον ληστῶν.

Ὑστερα κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ Χριστὸς ἐθεράπευσε τοὺς χωλοὺς καὶ τοὺς τυφλοὺς, ποὺ τὸν ἀκολούθησαν, ἐνῶ τὰ παιδιὰ μέσα ἀπὸ τὸ Ἱερὸ ἔψαλλαν :

— «Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβὶδ...»

Οί άρχιερείς καί οί γραμματεῖς, πού εἶδαν ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια, ἀγανάκτησαν :

— Ἀκοῦς τί λένε τὰ παιδιά; τὸν ρωτοῦν μὲ θυμό.

— Γιατί ἀγανακτεῖτε; τοὺς ἀπαντᾷ ὁ Χριστός. Δὲν διαβάσατε στὴ Γραφή ὅτι «ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατάρτισαι αἶνον»;

Τέλος ὁ Χριστὸς τοὺς ἄφησε καὶ ἐβῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐπῆγε στὴ Βηθανία γιὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖ τὴ νύχτα του.

Τὴν θριαμβευτικὴ εἴσοδο τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα ἐορτάζουμε τὴν Κυριακὴ τῶν Βατίων. Τότε στίς ἐκκλησίες μοιράζονται βάργες, σ' ἀνάμνηση τῶν κλάδων τῶν δένδρων μὲ τὰ ὅποια ὁ λαὸς τῶν Ἱεροσολύμων ὑποδέχθηκε τὸν Κύριο.

Ἡ ἐβδομάδα, πού ἀκολουθεῖ, λέγεται Μεγάλῃ Ἑβδομάδῃ καὶ κατ' αὐτὴ ἐορτάζουμε τὰ Ἁγία Πάθη τοῦ Χριστοῦ μας.

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες : Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ἤθελαν νὰ ἐκφράσουν κάποιο μεγάλο ἐνθουσιασμό τοὺς ἐξητωκραύγαζαν κρατῶντες κλαδιὰ ἀπὸ δάφνες, φοῖνικες κ.λ.π. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ Ἑβραῖοι κατὰ τὴν εἴσοδο.

τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα, γιατί ἐνῆλ'αν ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ τοὺς ἐλευθέρωνε ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους.

Περὶ λήψη : Τὴν ἐπομένη ἀπὸ τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου ἐξεκίνησε ὁ Ἰησοῦς γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. "Ἐξω ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκαβαλλίκεψε σ' ἓνα πουλᾶρι. Τὰ πλήθη τοῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν ἔστρωναν τὸ δρόμο μὲ βᾶγια καὶ ροῦχα καὶ ἔψαλλαν χαροῦμενα. Ὁ λαὸς τῆς πόλεως τὸν ὑπεδέχθη σὰν βασιλεῖα μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμό. Στὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος ὁ Χριστὸς, ἀφοῦ ἐξεδίωξε τοὺς ἐμπόρους, ἐθεράπευσε πολλοὺς χωλοὺς καὶ τυφλοὺς.

Ἑρωτήσεις : Πότε ἐξεκίνησε γιὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ ὁ Χριστὸς; Ποιοὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν; Τί ἔλεγε στοὺς μαθητὰς του; Τί ἐγίνε ὅταν ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν; Τί ἔκαναν τὰ πλήθη πού τὸν ἀκολουθοῦσαν; Πῶς τὸν ὑπεδέχθη ὁ λαὸς τῆς Ἱερουσαλὴμ; Τί ἐγίνε στὸν Ναό; Γιατί ὁ Ἰησοῦς ἐδίωξε τοὺς ἐμπόρους; Τί ἔψαλλαν τὰ παιδιά;

Δίδαγμα : Νὰ καθαρίσωμε τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὴν ἁμαρτία γιὰ νὰ ὁρῶμε μέσα μας τὸν Χριστό.

2. Ὁ Χριστὸς ἐλέγχει τοὺς Φαρισαίους

Ὁ Χριστὸς κατηγοροῦσε πάντοτε τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους καθὼς καὶ ἄλλους ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων γιὰ τὴν ὑποκρισίαν τους. Πότε μὲ παραβολὰς, πότε ἀπ' εὐθείας ἤλεγχε διαρκῶς τὶς κακὰς τους πράξεις. Γι' αὐτὸ ὅλοι αὐτοὶ τὸν μισοῦσαν.

Τὸ μῖσος τους φούντωσε περισσότερο μετὰ τὴ θριαμβευτικὴ εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἡ ἐκδίωξις δὲ τῶν ἐμπόρων ἀπὸ τὸν Ναὸ ἀνησύχησε καὶ τοὺς ἄρχιερεῖς καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Ναοῦ, γιατί ἀπὸ τὶς ἀγοραπωλησίας εἶχαν αὐτοὶ τὰ μεγαλύτερα κέρδη. Ὅλοι λοιπὸν αὐτοὶ ζητοῦσαν εὐκαιρία νὰ συλλάβουν τὸν Χριστό καὶ νὰ τὸν θανατώσουν. Καὶ ἐκμεταλλοποίησαν σατανικὰ σχέδια.

Ἐπειδὴ ἐβλεπαν ὅτι ὁ λαὸς ἀγαπᾷ τὸν Χριστό προσπαθῆσαν μὲ διάφορες ἐρωτήσεις νὰ τὸν κάνουν νὰ μιλήσῃ κατὰ τρόπον πού θὰ ἀπογοήτευσεν τὰ πλήθη.

Ἐπίσης θέλησαν νὰ τὸν κάνουν νὰ μιλήσῃ ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων γιὰ νὰ τὸν θεωρήσουν αὐτοὶ ἐπαναστάτην.

Ὁ Χριστὸς ὁμῶς μὲ τὶς ἀπαντήσεις του τοὺς ἔφερνε διαρκῶς σὲ δύσκολη θέσι. Καὶ μὲ τὶς παραβολὰς του τοὺς ἤλεγχε καὶ ἐδίδασκε τὸ λαόν. Στὸ τέλος ὁμῶς ἀπ' φάσις ὁ Χριστὸς νὰ φανερώσῃ καὶ στὸ λαὸ τί ἀνθρώπους ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς καὶ εἶπε :

— Στὸ θρόνο τοῦ Μωϋσῆ ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Ὅσα σᾶς διδάσκουν νὰ κάμετε, νὰ τὰ κάνετε. Μὴν τοὺς μιμηθῆτε ὅμως καὶ στὰ ἔργα των, γιατί τίποτε ἀπὸ ὅσα λένε δὲν κάνουν. Καὶ ἂν κάποτε κάμουν καμμιά καλὴ πράξη, τὴν κάμνουν γιὰ νὰ ἐπιδειχθοῦν στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε στὶς συναγωγὰς καὶ στὰ δέιπνα πιάνουν τὶς πρῶτες θέσεις καὶ θέλουν νὰ τοὺς φωνάζη ὁ κόσμος «Ραββί» (Διδασκάλους).

Ἐπειτα ὁ Κύριος γύρισε πρὸς τοὺς ἰδίους τοὺς γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους καὶ τοὺς εἶπε :

— «Ἀλλοίμονό σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, πού δὲν ἀφήνετε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ πᾶνε στὸν Παράδεισο, ἐπειδὴ σεῖς δὲν πρόκειται νὰ πᾶτε.

Ἀλλοίμονό σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, πού τρώγετε τὸ σπίτι τῆς χήρας καὶ τοῦ ὀρφανοῦ· πού γυρίζετε ὅλο τὸν κόσμο γιὰ νὰ κάμετε ἓναν πρὸςῆλυτο καὶ ὕστερα τὸν καταντᾶτε χειρότερο ἀπὸ σᾶς· πού δίνετε τὸ δέκατο ἀπὸ τὸν δυόσμο καὶ ἀπὸ τὸν ἄνηθο στὸ Ναὸ καὶ παραμελεῖτε νὰ κάμετε ὅσα λέγει ὁ Νόμος : τὴ δικαιοσύνη, τὸ ἔλεος καὶ τὴν πίστη.

Ἀλλοίμονό σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, πού μοιάζετε μὲ τάφους ἀσπρισμένους, πού φαίνονται ἀπ' ἔξω ὡραῖοι καὶ ἀπὸ μέσα εἶναι γεμάτοι ἀπὸ κόκκαλα νεκρῶν καὶ κάθε ἀκαθαρσία...».

Καὶ ὅπως ὁ Ἰησοῦς προχωροῦσε σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ Ναοῦ καὶ εἶδε τὶς μεγάλες αὐλές, τὶς κλίμακες, τὰ ὡραῖα οἰκοδομήματα, τὰ κάτασπρα μάρμαρα καὶ τὰ χρυσὰ στολίδια, ἔρριξε μελαγχολικὸ βλέμμα πρὸς τὸ Ναὸ καὶ εἶπε :

— Θὰ ἔλθουν ἡμέρες, πού οἱ ἐχθροὶ θὰ σὲ περιζώσουν, ἀμοιρῇ πόλι, καὶ θὰ σὲ κλείσουν ἀπὸ παντοῦ καὶ θὰ σὲ ἰσοπεδώσουν. Καὶ μαζί μὲ σένα θὰ κάταστρέψουν καὶ τὰ παιδιὰ σου καὶ δὲ θ' ἀφήσουν λίθον ἐπὶ λίθου. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατί δὲν ἐνόησες τὸν καιρὸ πού σὲ ἐπεσκέφθηκε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ σὲ σώσῃ.

Ἡ προφητεία αὐτὴ ἀλήθεψε ὕστερα ἀπὸ 37 χρόνια.

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες : Ἡ προφητεία τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐπλήθυσεν. Ὑστερα ἀπὸ 37 χρόνια (τὸ 70 μ. Χ.) οἱ Ἑβραῖοι ἔκαναν ἐπανάστασι ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων. οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς ἐνίκησαν. κατέστρεψαν τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ κατέσφαξαν τοὺς κατοίκους τῆς.

Περίληψη : Ὁ Χριστὸς ἐκατηγοροῦσε τοὺς γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους γιὰ τὶς κακὲς τῶν πράξεις καὶ αὐτοὶ τὸν ἐμισοῦσαν. Ὑστερα μάλιστα ἀπὸ τὴ θριαμβευτικὴ εἰσόδου τοῦ στὰ Ἱερουσόλυμα τὸ μῖσος τῶν ἐφούντωσε. Γι' αὐτὸ μὲ διάφορες ἐρωτήσεις ἐπροσπαθοῦσαν νὰ τὸν κάνουν νὰ μιλῇ ἐναντίον τοῦ λαοῦ ἢ τῶν Ῥωμαίων. Ὁ Χριστὸς ὅμως στὶς ἀπαντήσεις του ἀπεκάλυψε στὸν λαὸ ὅλη τὴν ὑποκρισία τῶν γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων.

Στὸ τέλος ἐπροφήτεψε καὶ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ποὺ ἔγινε ὕστερα ἀπὸ 37 χρόνια.

Ἐρωτήσεις : Γιατί οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐμισοῦσαν τὸν Χριστό; Τί ἐπροσπάθησαν νὰ κάνουν; Γιατί ἤθελαν νὰ μιλῇ ὁ Χριστὸς ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων; Τί εἶπε στὰ πλήθη ὁ Κύριος γιὰ τοὺς ὑποκριτὰς αὐτοὺς; Τί εἶπε στοὺς ἰδίους; Ποιὰ προφητεία ἔκανε γιὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ πότε κατεστράφη ἡ πόλις;

Δίδαγμα : Πρέπει νὰ φροντίσωμε νὰ εἴμαστε ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

3. Τὸ Ἀνώτατο Συνέδριο καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα

Ὁ κατηγορητήριο τοῦ Χριστοῦ κατὰ τῶν Φαρισαίων ἐτρομοκράτησε ὅλους τοὺς ἄρχοντες τῶν Ἑβραίων. Ἀρχισαν νὰ φοβοῦνται ὅτι ὁ λαὸς θὰ στραφῇ ἐναντίον των. Ἐμαζεύθηκαν λοιπὸν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι γιὰ νὰ σκεφθοῦν τί θὰ κάνουν. Αὐτοὶ ἀποτελοῦσαν τὸ Μέγα Συνέδριο, ποὺ ἦταν τὸ ἀνώτατο θρησκευτικὸ δικαστήριο τῶν Ἑβραίων. Εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ δικάζουν καὶ σὲ θάνατο ἀκόμη, ὅποιον νόμιζαν ὅτι προσβάλλει τὴν θρησκεία.

Χωρὶς πολλὰς συζητήσεις τὸ Συνέδριο ἀπεφάσισε νὰ συλληφθῇ ὁ Ἰησοῦς τὸ ταχύτερο καὶ νὰ θανατωθῇ. Ἡ μόνη δυσκολία ἦταν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν πιάσουν κρυφὰ καὶ νὰ τὸν θανατώσουν προτοῦ καλὰ - καλὰ τὸ ἀντιληφθῇ ὁ λαός, ποὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσε. Ποῦ θὰ τὸν εὑρισκαν ὁμως; Ποιὸς θὰ ἐπρόδιδε ποῦ πηγαίνει τὴ νύχτα; Γιατί ὁ Χριστὸς κάθε βράδυ ἔφευγε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ πῆγαινε στὴ Βηθανία νὰ διανυκτερεύσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀμηχανία αὐτὴ ἤρθε νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπρόσκλητος ἓνας μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἰούδας!

Ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης ἦταν φιλάργυρος καὶ κακός. Ἀντὶ νὰ θαυμάζῃ τὸν Ἰησοῦ, τὸν φθονοῦσε. Ἐζητοῦσε καὶ αὐτὸς εὐκαιρία γιὰ τοῦ κάνει κακὸ

Ἦλθε λοιπὸν στὸ Συνέδριο καὶ εἶπε :

— Ζέρω γιατί συνεδριάζετε. Πέστε μου τί θὰ μοῦ δώσετε καὶ ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ τὸν συλλάβετε. Εἶμαι πάντοτε μαζί του καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσω σὲ κάποιο μέρος, ὥστε νὰ μὴν γίνη θόρυβος.

Ἐκεῖνοι τοῦ ἔδωσαν τριάντα ἀργύρια καὶ ὁ Ἰούδας ἔφυγε.

Ἀπὸ τότε ζητοῦσε τὴν εὐκαιρία νὰ προδώσῃ τὸν Διδάσκαλό του.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὸ θλιβερὸ γεγονός τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα τὴν Μεγάλῃ Τετάρτῃ.

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες : Τὸ Μέγα Συνέδριο τῶν Ἑβραίων ἀποτελεῖτο ἀπὸ ὅλους ὅσους εἶχαν χρηματίσει ἀρχιερεῖς, ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους, 71 περίπου άτομα. Πρόεδρος αὐτοῦ ἦταν ὁ ἀρχιερέας κάθε χρονιάς. Αὐτὴ τῇ χρονίᾳ ἦταν ὁ Καϊάφας.

Ἄν τὸ Συνέδριο ἐδίκαιε κάποιον σὲ θάνατο, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ποινὴ ἔπρεπε νὰ ἐπικυρωθῇ καὶ ἀπὸ τὸν Ῥωμαῖο διοικητὴ, γιατί οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν κάτω ἀπὸ τὴν Ῥωμαϊκὴ κυριαρχία.

● Τὰ ἀργύρια ἦσαν ἀσημένια νομίσματα μεγάλης ἀξίας (ἀξίζε δύο περίπου χρυσὰ φράγκα τὸ καθένα).

Περίληψη : Τὸ Μέγα Συνέδριο τῶν Ἑβραίων ἀπεφάσισε νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ καταδικάσῃ σὲ θάνατο τὸν Χριστό. Ἐπρεπε ὁμῶς νὰ τὸν συλλάβουν νύκτα, γιατί ἐφοβοῦντο τὸν λαόν, ἀλλὰ δὲν ἤξεραν σὲ ποῖο μέρος διανυκτερεῖ ὁ Χριστός. Ἀπὸ τὴν ἀμηχανία αὐτῇ τοὺς ἐβγαλε ὁ φιλάργυρος Ἰούδας, ποὺ ἐδέχθη νὰ προδώσῃ τὸν Κύριο γιὰ 30 ἀργύρια.

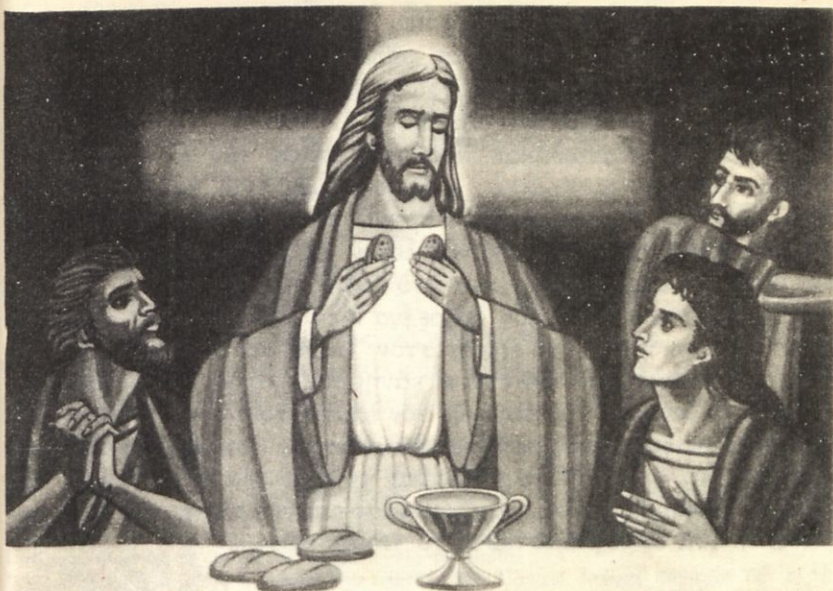
Ἐρωτήσεις : Ποιὸ ἀποτέλεσμα εἶχε ὁ ἔλεγχος τοῦ Κυρίου; Ποιὰ ἀπόφασις ἐπῆρε τὸ Ἀνάγματο Συμβούλιο; Γιατί δὲν συνελάμβρναν τὸν Χριστό ἡμέρα; Ποιὸς τοὺς ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν δυσκολία; Τί εἶπε ὁ προδότης μαθητῆς; Γιατί τὸ ἔκανε αὐτό; Τί τοῦ ὑποσχέθηκαν;

Δίδαγμα : Τὸ μῖσος, ὁ φθόνος καὶ ἡ φιλαργυρία ὁδηγοῦν στὰ φοβερὰ ῥωτέρα ἐγκλήματα.

4. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπτος

Ὁ πρωτὴ τῆς Μ. Πέμπτης ὁ Χριστὸς εὕρισκόταν στὴ Βηθανία, οἱ δὲ μαθηταί του τὸν ἐρώτησαν ποῦ θέλει νὰ ἐτοιμάσουν γιὰ νὰ φάνε τὸ Πάσχα. Ὁ Κύριος εἶπε τότε στὸν Ἰωάννη καὶ στὸν Πέτρο :

— Πηγαίνετε στὴν πόλιν. Στὴν εἴσοδον αὐτῆς θὰ συναντήσετε κάποιον μὲ μιά στάμνα. Θὰ τὸν ἀκολουθήσετε καὶ στὸν οἰκοδυσπότῃ τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ θὰ μπῇ, θὰ εἰπῇτε: «Ὁ καιρὸς τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου πλησιάζει καὶ θέλει ἀπόψε νὰ κάνῃ στὸ σπίτι σου τὸ νέο Πάσχα καὶ ὄχι ἐκεῖνο, ποῦ ἀπὸ αὔριο τὸ βράδυ θ' ἀρχίσουν νὰ κάνουν οἱ Ἰουδαῖοι».

Πραγματικά έγινε όπως είπε ο Χριστός και το βράδυ εύρέθηκε μαζί με τους μαθητάς του στο υπερώο του σπιτιού εκείνου.

— "Ήθελα πολύ - λέγει ο 'Ιησοῦς - νὰ φάμε ὅλοι μαζί αὐτό τὸ Πάσχα, γιατί εἶναι τὸ τελευταῖο, πὺ ἐορτάζουμε μαζί. Θὰ συναντηθοῦμε πάλι, ἀλλὰ ὄχι πιά σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Θὰ βρεθοῦμε μαζί στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

"Ὑστερα, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ δεῖπνο, γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ τὸ παράδειγμα τῆς ταπεινοφροσύνης, ἔκαμε ὁ ἴδιος τὸν καθαρισμὸ πὺ ἔκαναν οἱ 'Ιουδαῖοι σὲ ὠρισμένες περιστάσεις, ὅπως ἦταν πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό, πρὶν πᾶνε στὸ Ναὸ κλπ. Ὁ Κύριος δηλ. πῆρε ἓνα μεγάλο προσόψιο, τὸ ἔζωσε στὴ μέση του, πῆρε καὶ μιὰ λεκάνη μὲ νερὸ καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς πλένῃ τὰ πόδια. Ὅταν ἔφθασε στὸν Πέτρο, ἐκεῖνος ἀρνήθηκε καὶ μόνο ὅταν ὁ 'Ιησοῦς ἐπέμενε, δέχθηκε. Ἐπειτα ὁ 'Ιησοῦς τοὺς εἶπε :

— Σᾶς ἐπλυνα ἐγὼ τὰ πόδια γιὰ νὰ σᾶς δείξω πὺς καὶ σεῖς πρέπει νὰ ὑπηρετῆτε πρόθυμα τοὺς ἄλλους καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ θυσιάζετε καὶ τὴ ζωὴ σας γι' αὐτοὺς, ὅπως θὰ κάμω ἐγὼ.

Ἐπειτα ἄρχισαν νὰ τρώγουν, ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς ἔδινε συμβουλές. Σὲ κάποια στιγμή ὁμως, μὲ φανερὴ ταραχὴ τοὺς εἶπε:

— Ἕνας ἀπὸ σᾶς θὰ μὲ προδώσῃ καὶ θὰ μὲ παραδώσῃ σ' ἐκείνους ποὺ ζητοῦν νὰ μὲ συλλάβουν.

Ὅλοι ἀναστατώθηκαν. Ἐκοίταζε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ ἐρωτοῦσαν καθένας τὸν Χριστό: «Μήπως εἶμαι ἐγώ, Κύριε... μήπως εἶμαι ἐγώ...;». Ἰδιαίτερα τὸν παρεκάλεσε ὁ Ἰωάννης νὰ τοῦ εἰπῇ τὸν προδότη καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ λέγει: «Εἶναι αὐτὸς στὸν ὁποῖο θὰ δώσω ψωμὶ βουτηγμένο στὸ ζωμὸ τοῦ πιάτου».

Πραγματικὰ ὁ Ἰησοῦς πῆρε ἓνα κομμάτι ψωμὶ καὶ ἀφοῦ τὸ ἐβούτηξε στὸ πιάτο, τὸ ἔδωσε στὸν Ἰούδα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὅ,τι ἔχεις στὸ νοῦ σου νὰ κάνῃς, κάνε το τὸ γρηγορώτερο.

Καὶ ὁ Ἰούδας, ποὺ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτὸ του ξένο σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, ἔφυγε. Οἱ μαθηταὶ δὲν ἔδωσαν σημασία στὴν ἀναχώρησί του, γιατί δὲν κατάλαβαν τὴ σημασία τῶν λόγων τοῦ Κυρίου. Ἐνόμισαν πὼς τοῦ ἔδωσε κάποια παραγγελία νὰ ἐκτελέσῃ, ἐπειδὴ αὐτὸς κρατοῦσε τὸ ταμεῖο τους.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἰούδα ὁ Χριστὸς πῆρε τὸ ψωμὶ, τὸ εὐλόγησε, τὸ ἔκοψε σὲ κομμάτια καὶ τὰ ἔδωκε στοὺς μαθητάς του νὰ φάγουν, ἐνῶ τοὺς ἔλεγε:

— Λάβετε, φάγετε. Τοῦτο εἶναι τὸ σῶμα μου.

Ἐπειτα πῆρε τὸ ποτήρι μὲ τὸ κρασί, τὸ εὐλόγησε, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ καὶ ἔδωσε στοὺς μαθητάς νὰ πιοῦν λέγοντας:

— Πίετε ἀπὸ αὐτὸ ὅλοι. Τοῦτο εἶναι τὸ αἷμα μου, ποὺ θὰ χυθῇ σὲ λίγο γιὰ νὰ συγχωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες τοῦ κόσμου.

Τοὺς συνέστησε κατόπιν, νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὴν ἱερὴ αὐτὴ μυσταγωγίαν πάντοτε γιὰ νὰ ἐνώνωνται μὲ Αὐτόν!

Ἔτσι ὁ Χριστὸς συνέστησε τὸ μέγα μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ λέγεται Θεία Εὐχαριστία, γιατί ὁ Χριστὸς εὐχαρίστησε τὸν Θεό, πρὶν δώσῃ στοὺς μαθητάς του νὰ πιοῦν. Λέγεται ἀκόμα καὶ Μετάληψις καὶ Θεία Κοινωνία, γιατί οἱ Χριστιανοὶ μεταλαμβάνουν τὸ ἴδιο τὸ σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔτσι ἐνώνονται (κοινωνοῦν) μὲ αὐτόν.

Τέλος ὁ Χριστὸς ἔδωκε στοὺς μαθητάς του τὶς τελευταῖες οδηγίες καὶ τοὺς ἐβεβαίωσε πὼς δὲν θὰ τοὺς ἀφήσῃ μόνους στὸν κό-

σμο, αλλά θά τοὺς στείλῃ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ θά τοὺς φωτίσῃ καὶ θά τοὺς δίνη θεϊκὴ δύναμη.

Ἐπειτα σηκώθηκαν καὶ ἐβάδιζαν σιωπηλοὶ μέσα στὴ νύχτα πρὸς τὸν κῆπο τῆς Γεσθημανῆ. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε:

— Πολλοὶ τὴν νύκτα αὕτὴ θά φοβηθοῦν καὶ θά μὲ ἐγκαταλείβουν.

Ὁ Πέτρος εἶπε τότε:

— Καὶ ἂν ὅλοι, Κύριε, σὲ ἀφήσουν, ἐγὼ θά ἔλθω μαζί σου ὅπου καὶ ἂν πῶς, ἔστω καὶ στὴ φυλακὴ καὶ στὸ θάνατο!

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε:

— Πέτρο, μὴν λὲς μεγάλο λόγο, γιατί αὕτὴ τὴ νύκτα προτοῦ λαλήσῃ ὁ πετεινός, θά μὲ ἀρνηθῆς τρεῖς φορές.

Ἔτσι ἔφθασαν στὸν κῆπο τῆς Γεσθημανῆ, ποὺ ἦταν στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν.

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες: Τὸ Ἑβραϊκὸ Πάσχα ἐωρτάζετο εἰς ἀνάμνησι τῆς σωτηρίας τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῆς διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. Τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς σύμφωνα μὲ τὸν Μωσαϊκὸ Νόμο, ἔτρωγαν σὲ ὅλα τὰ σπίτια ἄρνι ψητὸ καὶ ψωμί ἄζυμο, καμωμένο δηλαδὴ χωρὶς προζύμι. Τὰ ἄρνια ἐσφάζοντο στὸ προαύλιο τοῦ Ναοῦ μὲ μεγάλῃ τελετῇ, καθένας δὲ ἄφηνε λίγο κρέας γιὰ τὴ θυσία.

Τὴ χρονιά αὕτὴ ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἔπεφτε Σάββατο καὶ οἱ Ἑβραῖοι θά ἔτρωγαν τὸ ἄρνι τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ. Ὁ Χριστὸς ὁμῶς ἔκανε μὲ τοὺς μαθητάς του τὸ Πάσχα τὴν Πέμπτη, γιατί ἐπρόκειτο νὰ σταυρωθῇ.

Περίληψη: Τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ τὸ βράδυ ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητάς του ἔκαναν τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο, γιὰ νὰ ἐορτάσουν τὸ Πάσχα. Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ Δεῖπνο ὁ Χριστὸς ἐπλυνε τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του.

Ἐπειτα ἔδωσε στὸν Ἰούδα ψωμὶ βρεγμένο ἀπὸ τὸ πιάτο του καὶ ἐκεῖνος ἔφυγε γιὰ νὰ τὸν προδώσῃ. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Δείπνου ἐλόγησε τὸν ἄρτο καὶ τὸν οἶνο καὶ συνέστησε ἔτσι τὸ μέγα μυστήριον τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας, ἔδωσε δὲ καὶ πολλὰς ἄλλας συμβουλὰς στοὺς μαθητάς του. Στὸ τέλος εἶπε καὶ στὸν Πέτρο ὅτι θά τὸν ἀρνηθῇ τρεῖς φορές ἐκείνῃ τῇ νύχτῃ.

Ἐρωτήσεις: Γιατί ἐώρταζαν τὸ Πάσχα οἱ Ἑβραῖοι; Τί ἔθιμα εἶχαν; Τί ἔκανε ὁ Χριστὸς, γιὰ νὰ ἐορτάσῃ τὸ Πάσχα μὲ τοὺς μαθητάς του; Τί ἔκανε πρὶν ἀρχίσῃ τὸ Δεῖπνο; Πῶς οἱ μαθηταὶ ἐδέχθησαν τὴν πληροφορίαν ὅτι μεταξύ τους εἶναι ὁ προδότης; Τί ἔγινε μετὰ; Ποιὸ μεγάλο μυστήριον συνέστησε ὁ Κύριος στὸν Μυστικὸ Δεῖπνο; Τί εἶπε στὸν Πέτρο;

Δίδαγμα: Νὰ εἴμαστε τολμηροὶ καὶ νὰ κάνωμε τὸ καθήκον μας πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὥς τὸ τέλος.

5. Ἡ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ

Οἱ μαθηταὶ ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὸν κήπο τῆς Γεθσημανῆ. Μέσα μπῆκε ὁ Ἰησοῦς μετὰ τοὺς τρεῖς ἀγαπημένους μαθητάς του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἰάκωβο.

Ὅπως προχωροῦσαν, λέγει ὁ Ἰησοῦς :

— Ἡ ψυχὴ μου εἶναι γεμάτη ἀπὸ λύπη... Μείνετε ἐσεῖς ἔδῳ καὶ ἀγρυπνῆτε μαζί μου.

Ἐπειτα προχώρησε πρὸς πέρα, γονάτισε, ἔπεσε μετὰ τὸ πρόσωπο πρὸς τὴν γῆ καὶ προσευχήθηκε :

— Πατέρα μου, ἂν εἶναι δυνατόν, ἄς μὴν πιῶ αὐτὸ τὸ ποτήρι. Ὅχι ὁμως νὰ γίνῃ ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλ' ὅπως ἐσύ θέλεις!

Ἐπειτα γύρισε στοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς βρῆκε νὰ κοιμοῦνται. Μὲ παράπονο τότε τοὺς λέγει :

— Οὔτε μιὰ ὥρα δὲ μπορεῖτε ν' ἀγρυπνήσετε μαζί μου ; Ζυπνήστε καὶ προσευχηθῆτε γιὰ νὰ μὴν πέσετε σὲ πειρασμό.

Ἔστερα ἀπὸ αὐτὰ τοὺς ἄφησε καὶ πῆγε πρὸ μακριὰ καὶ προσευχήθηκε καὶ πάλι. Στὸ γυρισμὸ τοὺς βρῆκε καὶ πάλι κοιμισμένους. Τοὺς ἄφησε χωρὶς νὰ τοὺς ξυπνήσῃ καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν προσευχή του. Ἡ ἀγία του ψυχὴ ἔφριττε πού θὰ ἀντίκρυζε τὴν ἀνθρώπινη ἁμαρτία στὴν πρὸ ταπεινὴ της μορφή. Ἡ προσευχὴ του γινόταν ὅλο καὶ πρὸ θερμὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία του ὁ ἰδρὼς ἔσταζε ἀπὸ τὸ κεφάλι του σὰν σταγόνες ἀπὸ αἷμα πού κατέβαιναν στὴ γῆ. Ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τότε παρουσιάσθηκε γιὰ νὰ τὸν ἐνισχύσῃ. Ἔτσι γαλήνεψε ἡ ψυχὴ του καὶ γύρισε στοὺς μαθητάς του ἑτοιμος πιά νὰ ὑποφέρῃ τὸ μαρτύριό του.

Τοὺς βρῆκε πάλι νὰ κοιμοῦνται καὶ τοὺς ξύπνησε:

Κοιμᾶσθε καὶ ἀναπαύεσθε! Φθάνει πιά, σηκωθῆτε! Νά, ἔφθασε κείνος πού θὰ μὲ προδώσῃ.

Οἱ μαθηταὶ σηκώθηκαν καὶ εἶδαν μέσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων ἀνθρώπους νὰ κατεβαίνουν μὲ δαυλοὺς καὶ φανάρια. Ἦσαν οἱ ὑπηρέτες τοῦ συνεδρίου, ὅπλισμένοι μὲ ρόπαλα καὶ ξίφη. Εἶχαν καὶ ἓνα λόχο Ρωμαίων στρατιωτῶν καὶ ἔμπρὸς ἀπὸ ὅλους τὸν Ἰούδα.

Ὁ Ἰησοῦς βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ μαζί μὲ τοὺς μαθητάς του τοὺς σταμάτησε καὶ τοὺς ρώτησε:

- Ποιὸν ζητᾶτε;
- Τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο! τοῦ ἀπάντησαν.
- Ἐγὼ εἶμαι! εἶπε ἀτάραχος ὁ Κύριος.

Ὅλοι δίστασαν νὰ τὸν πιστέψουν καὶ περίμεναν ἀπὸ τὸν Ἰούδα τὸ σύνθημα, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τοὺς ἔδειχνε τὸν Ἰησοῦ. Ἐκεῖνος ἔτρεμε σὰν φύλλο καὶ μόνο ὅταν ρώτησε καὶ πάλι ὁ Ἰησοῦς ποιὸν ζητοῦν καὶ ὠμολόγησε πῶς αὐτὸς εἶναι, ἐπῆρε θάρρος καὶ ἐφίλησε τὸν Χριστό, λέγοντας: «Χαῖρε, Ραββί!».

— Μὲ φίλημα παραδίδεις τὸν υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου; τοῦ εἶπε ὁ Χριστός, ἐνῶ τὸν περικύκλωναν καὶ τὸν συνελάμβαναν.

Ὁ Πέτρος δὲν συγκρατήθηκε. Ἐβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ ἔκοψε τὸ αὐτὶ ἐνὸς δούλου τοῦ ἀρχιερέα, πού τὸν ἔλεγαν Μάλχο.

Ὁ Χριστὸς τότε τοῦ εἶπε:

— Πέτρο, βάλε τὸ μαχαίρι στὴ θέσιν του. Νομίζεις πῶς δὲν ἔμπορῶσα νὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου νὰ μοῦ στείλῃ χι-

λιάδες ἀγγέλων; Ἀλλὰ ὅλα γίνονται γιὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν ὅσα εἶπαν οἱ προφῆτες.

Καὶ ἐγγίζοντας τὸ κομμένο αὐτὶ τοῦ δούλου, ποῦ κρεμόταν, τὸ ἐθεράπευσε.

Οἱ μαθηταὶ σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποῦ τοὺς εἶχε δώσει καὶ βλέποντας πῶς παρεδόθη χωρὶς ἀντίσταση, σκορπίσθηκαν. Μονάχα ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἔμειναν καὶ τὸν παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριά, καθὼς τὸν ὠδηγοῦσαν στὸ Συνέδριο.

Περίληψη : Ὁ Χριστὸς μὲ τὸν Πέτρο, τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἰάκωβο ἐπῆκαν στὸν κήπο τῆς Γεσθημανῆ. Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς προσευχήθηκε μὲ κατάνυξι τρεῖς φορές, ἐνῶ οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἐκοιμήθησαν. Σὲ λίγο ἔφθασε καὶ ὁ Ἰούδας μὲ τοὺς ὑπηρέτες τῶν ἀρχιερέων καὶ μὲ ἓνα φίλημα ἐπρόδωσε τὸν Κύριο. Ὁ Χριστὸς παρεδόθη χωρὶς ἀντίστασι, ἐθεράπευσε μάλιστα καὶ τὸν Μάλχο, ποῦ τοῦ ἔκοψε τὸ αὐτὶ ὁ Πέτρος.

Ἑρωτήσεις : Ποῦ ἐπῆγε ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς του μετὰ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο; Γιατί ἦταν λυπημένοι; Ποῦ κατέφυγε γιὰ νὰ παρηγορηθῇ; Τί ἐζήτησε στὴν προσευχή του; Τί ἔκαναν οἱ μαθηταὶ του στὸ διάστημα αὐτό; Ποιοὶ κατέφθασαν σὲ λίγο; Τί συνέβη μετὰ τὸ φίλημα τοῦ Ἰούδα; Ἐκάμε ὁ Πέτρος;

Δίδαγμα : Νὰ προσευχόμαστε μὲ πίστι στὸν Θεο καὶ νὰ τελειώνωμε κάθε καλὸ ἔργο ποῦ ἀναλαμβάνομε.

5. Ὁ Ἰησοῦς στὸν Ἀννα καὶ Καϊάφα, Ἀρνήσις τοῦ Πέτρου

Ἦταν περασμένα μεσάνυκτα, ὅταν ἡ συνοδεία ἐξεκίνησε ἀπὸ τὴν Γεσθημανῆ καὶ ἔφθασε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὅλοι κοιμοῦνταν τώρα. Ἡ κουστωδιά ἔφθασε ἐπὶ ἕως τὴν αὐλὴ τοῦ Ναοῦ, ὅπου ἦταν ἡ κατοικία τοῦ ἀρχιερέως, ἡ κατοικία τοῦ ἀρχιερέως τοῦ προηγουμένου ἔτους, ἡ αἴθουσα τοῦ Συνεδρίου καὶ στὴ μέση μεγάλη αὐλή.

Οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλή, γιατί μέσα ἐκεῖ μονάχα Ἰουδαῖοι ἐπιτρεπόταν νὰ μπαίνουν.

Μαζὶ μὲ τὴν συνοδεία ὅμως μπῆκε στὴν κατοικία καὶ ὁ Ἰωάννης, ποῦ ἦταν γνωστὸς τῶν Ἀρχιερέων. Ὁ ἴδιος παρεκάλεσε νὰ ἀφήσουν καὶ τὸν Πέτρο νὰ μπῇ. Ἀλλὰ ἡ ὑπηρέτρια, ποῦ τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, ὑποψιάσθηκε ὅτι ἦταν μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

— Μήπως εἶσαι καὶ ἐσὺ μαθητῆς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ; •

— "Όχι, όχι, δὲν εἶμαι! ἀπάντησε ὁ Πέτρος καὶ ἐκάθισε μαζί με τοὺς ὑπηρέτες, ποὺ εἶχαν ἀνάψει φωτιά στὴν αὐλὴ καὶ ἐξεσταίνονταν.

Στὸ μεταξύ ὠδήγησαν τὸν Ἰησοῦ στὸν Ἀννα, ποὺ ἦταν ὁ περυσινὸς ἀρχιερεὺς καὶ πεθερὸς τοῦ ἐφετεينوῦ ἀρχιερέως Καϊάφα. Ὁ Ἀννας ἦταν ἓνας γέρος πονηρός, ραδιοῦργος καὶ φιλάργυρος. Ἐρώτησε λοιπὸν τὸν Ἰησοῦν ποιοὶ ἦσαν οἱ μαθηταὶ του καὶ τί ἐδίδασκεν.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε:

— Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἐδίδασκα κρυφά. Ὡμιλοῦσα στὸ Ναὸ καὶ στὶς συναγωγές, ὅπου μαζεύνονται πολλοὶ Ἰουδαῖοι. Γιατί δὲν ἐρωτᾷς αὐτοὺς ποὺ μεῖ ἀκουσαν;

"Ενας ὑπηρέτης τοῦ Ἀννα ἐκτύπησε τότε τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔτσι ἀπαντᾷς στὸν ἀρχιερέα;

— Ἀν εἶπα τίποτε κακό, πές το, τοῦ ἀπάντησε ὁ Χριστός. Ἀν ὅμως μίλησα καλὰ, γιατί μεῖ κτυπᾷς;

Ὁ Ἀννας δὲν ἠθέλησε νὰ ξετάσῃ περισσότερο τὸν Ἰησοῦ. Δὲν εἶχε δὲ καὶ δικαίωμα νὰ κάμῃ ἀνακρίσεις, ἀφοῦ δὲν ἦταν πιά ἀρχιερεὺς. Γι' αὐτὸ τὸν ἔστειλε στὸν Καϊάφα.

Τῇ στιγμῇ ποὺ ἡ συνοδεία περνοῦσε τὴν αὐλὴ γιὰ νὰ μεταβῇ στὸν Καϊάφα, κάποιος πλησίασε τὸν Πέτρο καὶ τοῦ εἶπε:

— Μήπως εἶσαι καὶ ἐσύ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;

Ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε καὶ πάλι πῶς γινώριζε τὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Καϊάφας ἤθελε νὰ ἐκδοθῇ τὸ γρηγορώτερο ἡ ἀπόφασις ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος δὲν ἐπέτρεπε νὰ γίνῃ δίκη τὴν νύκτα, οὔτε νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις, ἐσκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν νύκτα ἐκείνη σὲ ἀνακρίσεις καὶ ἔτσι τὸ πρῶτὸ τὸ Συνέδριον θὰ ἔπαιρνε ἀμέσως τὴν ἀπόφασιν.

Γι' αὐτὸ ὁ Καϊάφας ἔδωσε διαταγὴ νὰ φέρουν διαφόρους ψευδομάρτυρες, οἱ ὅποιοι νὰ καταθέσουν ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ. Ὅλοι αὗτοί ὠμιλοῦσαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ οὔτε δύο δὲν ἔλεγον τὰ ἴδια. Ὁ νόμος ἀπαιτοῦσε νὰ εὑρεθοῦν δύο τουλάχιστον μάρτυρες νὰ ἀποδώσουν στὸν κατηγορούμενον τὴν ἴδια κατηγορίαν, γιὰ νὰ μπορέσῃ τὸ δικαστήριον νὰ τὸν καταδικάσῃ.

Ἐπὶ τέλους δύο ψευδομάρτυρες εἶπαν πῶς τὸν ἄκουσαν νὰ λέγῃ πῶς θὰ γκρεμίσῃ τὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ τὸν ξανακτίσῃ.

Πράγματι ὁ Χριστὸς εἶχε πῆ κάτι τέτοιο, ἀλλὰ ἐννοοῦσε τὸν ἑαυτό του, πού θὰ ἐνταφιασθῇ καὶ σὲ τρεῖς μέρες θ' ἀναστηθῇ.

Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῶν ἀνακρίσεων ὁ Χριστὸς σιωποῦσε. Τότε ὁ Καϊάφας τὸν ρώτησε.

— Σὲ ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς πῆς ἂν ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

Καὶ ὁ Θεάνθρωπος, πού δὲν ἦταν δυνατόν νὰ πῇ ψέμματα, ἀπάντησε ἥρεμα:

— Ἀληθινὰ λέγεις:

Ὁ Καϊάφας τότε ξέσχισε κατὰ τὴν Ἰουδαϊκὴ συνήθεια τὰ ἱμάτιά του, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἱερὴ του τάχα ἀγανάκτηση καὶ εἶπε πρὸς τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου, πού παρακολουθοῦσαν τὶς ἀνακρίσεις του:

— Τὸ ἀκούσατε πῶς βλάσφημεῖ! Κάμνει τὸν ἑαυτόν του Υἱὸ τοῦ Θεοῦ! Τί τοὺς θέλετε λοιπὸν τοὺς μάρτυρες; Σὰν ποιά τιμωρία λέτε νὰ τοῦ ἀξίξῃ;

— Εἶναι ἔνοχος θανάτου! ἀπάντησαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή.

Τότε ἐβγάλαν τὸν Ἰησοῦ ἔξω στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ τὸν πᾶνε στὸ δωμάτιο τῶν καταδίκων. Ἐκεῖ θὰ ἔμενε ὡς τὸ πρῶτ' ἵνα θὰ συνήρχετο τὸ Συνέδριο. Ἀλλ' οἱ φρουροὶ ἐφέροντο πρὸς τὸν Κύριο μὲ πολλὴ σκληρότητα. Τὸν ὕβριζαν, τὸν ἐκτυποῦσαν τὸν ἔπτυναν στὸ πρόσωπο καὶ ἔλεγαν: «Προφήτευσε, Χριστέ, ποίος σὲ ἐκτύπησε».

Ὁ Πέτρος ἐβλεπε τὰ ὅσα ὑπέφερε ὁ Διδάσκαλός του. Ἕνας μάλιστα ἀπὸ τοὺς φρουροὺς, συγγενὴς τοῦ Μάλχου, τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Σὰν νὰ σὲ εἶδα στὸν κῆπο μαζὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν...

— Δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ λέγεις. Οὔτε κἀν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπο αὐτό! ἀρνήθηκε γιὰ τρίτη φορὰ ὁ Πέτρος.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα. Καὶ ἕνα λάλημα πετεινοῦ ἀκούσθηκε. Ὁ Πέτρος ἐνοιωσε ἀνέκφραστη λύπη

καὶ ταραχή. Ἐβγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλή καὶ ἔχυσε πικρὰ δάκρυα μετανοίας.

Περίληψη : Ἡ κουστωδία μὲ τὸν Χριστὸ ἔφθασε στὴν κατοικία, τῶν ἀρχιερέων. Πρῶτα ὠδήγησαν τὸν Χριστὸ στὸν Ἄννα, ποὺ τὸν ἐρώτησε γιὰ τὴ διδασκαλία καὶ τοὺς μαθητάς του. Ὑστερα τὸν ὠδήγησαν στὸν Καϊάφα, ποὺ ἐκάλεσε τὸν Χριστὸ νὰ λέγῃ ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἔσχισε τὰ ἱμάτιά του καὶ ὅλοι εἶπαν πὺς ὁ Χριστὸς εἶναι ἐνοχος θανάτου. Στὸ μεταξύ ὁ Πέτρος εἶχε ἀρνηθῇ τρεῖς φορές τὸν Χριστὸ, ὅπως τοῦ εἶπε εἰπὴ ὁ Κύριος.

Ἐρωτήσεις : Ποῦ ὠδήγησαν τὸν Ἰησοῦ; Τί ἦταν καὶ τί ἐρώτησε ὁ Ἄννας; Τί ἐχρειάζονταν γιὰ νὰ τὸν καταδικάσουν; Τί εἶπαν οἱ ψευδομάρτυρες; Γιατί ὁ Καϊάφας ἐξέσχισε τὰ ἱμάτιά του; Πῶς ἐφέρθηκαν στὸν Ἰησοῦ οἱ φρουροί; Πόσες φορές ἀρνήθηκε ὁ Πέτρος τὸν Χριστό; Τί ἔκαμε στὸ τέλος;

Δίδαγμα : Ἡ σκληρότητα κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ χάνῃ τὸν ἄνθρωπισμό του. Ἀς τὴ διωξομε ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας καὶ ἄς φερνώμαστε μὲ τρυφερότητα καὶ στοργὴ ὄχι μόνον στοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ στὰ ζῶα καὶ στὰ φυτὰ ἀκόμη.

7. Καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ - Τὸ τέλος τοῦ Ἰουδα

Ὁ πρῶτὶ ὅλα πιά τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου εἶχαν καταλάβει τίς θέσεις των μὲ τὸν Καϊάφα στὴ μέση. Ἡ δίκη ἀρχισε ἀμέσως.

Ἐξετάσθηκαν οἱ ἴδιοι μάρτυρες καὶ ἐπανέλαβαν ὅσα εἶχαν εἰπῇ καὶ τὴν νύχτα. Ἐρωτήθηκε καὶ ὁ Χριστὸς καὶ ἐπανέλαβε πῶς εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀπόφαση βγήκε ἀμέσως. Ὁ Ἰησοῦς καταδικάσθηκε σὲ θάνατο ὡς βλάσφημος, ἐπειδὴ ἔλεγε πῶς εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ὁμως ἡ ποινὴ, ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὴν ἀδεια καὶ ὁ Ρωμαῖος ἐπίτροπος, ὁ Πόντιος Πιλάτος. Γι' αὐτὸ ὠδήγησαν τὸν Ἰησοῦ στὸ πραιτώριο (διοικητήριον); ποὺ εὐρίσκετο σὲ μιὰ πλευρὰ ἀπὸ τὸν περίβολο τοῦ Ναοῦ.

Ὁ Ἰουδαὸς ἔμαθε πῶς ὁ Ἰησοῦς καταδικάσθηκε σὲ θάνατο καὶ μετενόησε. Ἐπῆγε ἀμέσως στὸν Ναό, εὐρῆκε τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς ἐπέστρεψε τὰ τριάντα ἀργύρια καὶ εἶπε :

— Ἀμάρτησα, ποὺ παρέδωκα ἕναν ἁθῶο.

— Τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἐμᾶς; Γι' αὐτὸ ἐσύ θὰ δώσης λόγο! τοῦ ἀπάντησαν οἱ ἀρχιερεῖς.

Ὁ Ἰούδας ἔρριξε τὰ τριάντα ἀργύρια στὸν Ναὸ καὶ ἔφυγε. Ἀντὶ ὅμως νὰ μετανοήσῃ εἰλικρινὰ καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Θεὸ συγχώρηση ἕξαλλος καθὼς ἦταν ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀπελπισίαν, ἐπῆγε καὶ ἀπαγχονίσθηκε γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ.

Οἱ ἀρχιερεῖς πῆραν τὰ χρήματα, ἀλλὰ δὲν τὰ ἔβαλαν στὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ Ναοῦ. Αὐτά, εἶπαν, εἶναι ἡ τιμὴ αἵματος. Τὰ ἔδωσαν λοιπὸν καὶ ἀγόρασαν ἕνα γήπεδο ἑνὸς κεραμέως, γιὰ νὰ θάπτονται σ' αὐτὸ οἱ ξένοι. Γι' αὐτὸ τὸ γήπεδο αὐτὸ ὠνομάσθηκε «ἀγρὸς αἵματος».

Περίληψη : Τὸ πρωὶ τῆς Μ. Παρασκευῆς τὸ Συνέδριον κατεδίκασε τὸν Χριστὸν πρὸς θάνατον καὶ τὸν ἔστειλε στὸν Πιλάτον νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν καταδίκη. Ὁ Ἰούδας ἐπέστρεψε τὰ τριάντα ἀργύρια καὶ ἀπαγχονίσθηκε. Μὲ αὐτὰ ἀγόρασαν τὸν «ἀγρὸν αἵματος».

Ἑρωτήσεις : Ποιὰ ἦταν ἡ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου; Γιατί ἔπρεπε νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν καταδίκη ὁ Πιλάτος; Τί ἔκαμε ὁ Ἰούδας ὅταν ἔμαθε τὴν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ; Τί ἔκαμε τὰ χρήματα τῆς προδοσίας; Τί ἀγόρασαν μ' αὐτὰ οἱ ἀρχιερεῖς; Ποιὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ προδότου;

Δίδαγμα : Πραγματικὰ πλούτη εἶναι τὰ καλὰ ἔργα καὶ αὐτὰ τὰ παίρνει μαζί της ἡ ψυχὴ γιὰ νὰ παρουσιασθῇ στὸν Θεό.

8. Ὁ Ἰησοῦς στὸν Πιλάτον

Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ αὐτοὶ ὑπηρέτες των ὠδήγησαν τὸν Ἰησοῦν πρὸς τὸν Ῥωμαῖον διδικοτή. Δὲν ἐμπήκαν ὅμως στὸ πραιτώριο γιὰ νὰ μὴν μολυνθοῦν ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρεις, ἀφοῦ τὸ βράδυ θὰ ἔτρωγαν τὸ πασχαλινὸ τους ἀρνὶ καὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι καθαροί.

Ὁ Πιλάτος ἀναγκάσθηκε τότε νὰ βγῇ ὁ ἴδιος καὶ νὰ ρωτήσῃ τί ἔκανε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

— Ἄν δὲν ἦταν κακοποιός, δὲν θὰ τὸν φέρναμε ἐδῶ! τοῦ ἀπάντησαν ἐκεῖνοι.

— Τότε νὰ τὸν πάρετε καὶ νὰ τὸν δικάσετε σύμφωνα μὲ τὸν Νόμον σας.

— Ἐμεῖς δὲν ἔχομε δικαίωμα νὰ τὸν θανατώσωμε, ὅπως τοῦ ἀξίζει, ἐπεὶδὴ εἶναι ψευδοπροφήτης καὶ λαοπλάνος. Ἐπειτα ἐξερεθίζει τοὺς Ἰουδαίους νὰ ἐπαναστατήσουν κατὰ τῶν Ῥωμαίων. Μᾶς ἀπαγορεύει μάλιστα νὰ πληρώνωμε τοὺς φόρους στὸν Καίσαρα καὶ λέγει πῶς εἶναι βασιλέας.

Ὁ Πιλάτος μπήκε μέσα καὶ ρώτησε τὸν Χριστό: «Ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων»;

— Ἡ βασιλεία ἡ δική μου δὲν εἶναι τοῦ κόσμου τούτου. Ἦσαν, οἱ ὑπηρέτες μου θ' ἀγωνίζοντο γιὰ νὰ μὴν παραδοθῶ στοὺς Ἰουδαίους.

— Ὁ Πιλάτος βγῆκε τότε ἔξω καὶ εἶπε στοὺς ἀρχιερεῖς πῶς δὲν εὐρίσκει-καμμιὰ αἰτία γιὰ νὰ τὸν καταδικάσῃ.

Ἐκεῖνοι ἄρχισαν νὰ κατηγοροῦν πάλι τὸν Ἰησοῦ. Ἐλεγαν πῶς ἐπαναστατεῖ ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν Γαλιλαίᾳ ἕως ἐδῶ!

Μόλις ὁ Πιλάτος ἄκουσε τὴν λέξι «Γαλιλαία», ἐρώτησε καὶ ἔμαθε πῶς ὁ Ἰησοῦς ἦταν Γαλιλαῖος. Τότε τὸν ἔστειλε στὸν ἀρχοντα τῆς Γαλιλαίας, τὸν Ἡρώδη Ἀντύπα, ποὺ τὶς ἡμέρες αὐτὲς εὐρίσκετο στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τὸ Πάσχα.

Ὁ Ἡρώδης χάρηκε σὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦ, γιατί νόμισε πῶς θὰ κάνῃ κανένα θαῦμα, ἐπειδὴ εἶχε ἀκούσει πολλὰ γι' αὐτόν. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ τὸν ἐρωτᾷ, ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς σιωποῦσε. Ἀντιθέτως οἱ ἀρχιερεῖς ἐπανελάμβαναν καὶ ἐδῶ τὶς ἴδιες κατηγορίες.

Τότε ὁ Ἡρώδης ἄρχισε νὰ ἐμπαίζῃ τὸν Ἰησοῦ. Τὸν ἔντυσε ἓνα λευκὸ ἔνδυμα, σὰν ψευδομεσσία, καὶ τὸν ἔστειλε πάλι στὸν Πιλάτο.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ στὸ πραιτώριο εἶχε μαζευθῇ πολὺς κόσμος. Ἦταν συνήθεια κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα νὰ δίνῃ χάρη σὲ ἓνα καταδικο.

Ὁ Πιλάτος, ποὺ ἀπὸ νωρὶς εἶχε εἰδοποιηθῇ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του νὰ μὴν κάμῃ κακὸ στὸν Ἰησοῦ, γιατί εἶδε πολλὰ ὄνειρα στὸν ὕπνο τῆς γι' αὐτόν, θέλησε νὰ σώσῃ καὶ πάλι τὸν Χριστό.

Ἐσκέφθηκε λοιπὸν νὰ παρουσιάσῃ στὸν ὄχλον τὸν Χριστὸν Βαραββᾶ. Ἐπειτὰ εἶπε:

— Μοῦ ἐφέρατε τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν κατηγορεῖτε ὡς λαοπλάνο. Ἀλλ' οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ Ἡρώδης τοῦ εὐρήκαμε καμμιὰ αἰτία. Τώρα γιὰ τὸ Πάσχα ποῖόν θέλετε νὰ ἀπολύσω: τὸν Βαρραββᾶ ἢ τὸν Ἰησοῦν, τὸν λεγόμενον Χριστόν, τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

— Ν' ἀπολύσῃς τὸν Βαραββᾶ!

— Καὶ τὸν Ἰησοῦν, τί νὰ τὸν κάνω;

— Νὰ τὸν σταυρώσῃς!

Οἱ Ἑβραῖοι τοὺς κακούργους τοὺς ἐπνιγαν ἢ τοὺς λιθοβολοῦσαν. Ἀλλὰ τὸ μῖσος των κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ἦταν τέτοιο, πού ἐζήτησαν γι' αὐτὸν τὴν πιὸ ἀτιμωτική τιμωρία: τὴν Σταύρωσι.

Ἡ ἀπαίτηση μάλιστα ἦταν τόσο ἔντονη, πού ὁ Πιλάτος ἐφοβήθηκε καμμιά ἐπανάσταση. Γι' αὐτὸ διέταξε ν' ἀπολύσουν τὸν Βαράββᾶ. Ἐσκέφθηκε ὁμως νὰ κάνῃ μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Ἰησοῦ. Καὶ διέταξε νὰ τὸν βασανίσουν, γιὰ νὰ τὸν ἴδουῖν ὕστερα οἱ Ἑβραῖοι καὶ νὰ τὸν λυπηθοῦν.

Οἱ στρατιῶτες τότε πῆραν τὸν Χριστό, τὸν ἐγύμνωσαν, τὸν ἔδεσαν σὲ μιὰ κολώνα καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν κτυποῦν μὲ τὰ μαστίγια. Ἐπειτα ἔφεραν μιὰ κόκκινη χλαμύδα καὶ τὴν ἔβαλαν στοὺς ὤμους του ὡς βασιλικὸ ἔνδυμα. Ἐμάζεψαν κατόπιν καὶ μερικά ἀγκάθια καὶ ἔκαναν μὲ αὐτὰ ἓνα στεφάνι, πού τὸ ἔβαλαν στὸ κεφάλι του σὰν στέμμα. Τέλος πῆραν καὶ ἓνα καλάμι καὶ τοῦ τὸ ἔδωσαν στὰ χερία γιὰ νὰ τὸ κρατᾷ σὰν σκῆπτρο. Ὑστερα ἄρχισαν νὰ τὸν ἐμπαίζουν. Ἐγονάτιζαν ἐμπρὸς του, τὸν ἐπροσκυνοῦσαν καὶ ἔλεγον: «Χαῖρε, βασιλεῖα τῶν Ἰουδαίων». Καὶ τὸν

ἐκτυποῦσαν στὸ κεφάλι, τὸν ἐρράπιζαν καὶ τὸν ἔφτυναν στὸ πρόσωπο.

Ὁ Πιλάτος διέταξε τότε νὰ τὸν φέρουν ἔξω, τὸν ἔδειξε στοὺς Ἰουδαίους καὶ εἶπε.

— Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ παριστάνετε γιὰ κακοῦργο.

Ἐκεῖνοι ἐπέμεναν :

— Σταύρωσέ τον! Σταύρωσέ τον! Σύμφωνα μὲ τὸν ἰδικό μας Νόμο πρέπει νὰ πεθάνῃ, γιατί λέγει πῶς εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἄν τὸν ἀπολύσης δὲν θὰ εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρα, ἀφοῦ αὐτὸς ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του βασιλέα. Ἐμεῖς δὲν ἔχομε ἄλλον βασιλέα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Καίσαρα.

Τότε πια ὁ Πιλάτος ἐπείσθηκε πῶς ἄδικα βασάνισε τόσο τὸν Ἰησοῦ. Ἐζήτησε καὶ τοῦ ἔφεραν μιὰ λεκάνη μὲ νερό, ἔπλυνε τὰ χέρια του καὶ εἶπε :

— Ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ δικαίου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Σεῖς νὰ ὀψεσθε!

Καὶ ὁ ὄχλος φώναζε :

— Τὸ αἷμα του ἐπάνω μας καὶ ἐπάνω στὰ παιδιὰ μας!

Ἔτσι ὁ Πιλάτος διέταξε νὰ σταυρωθῇ. Ἦταν ἡ ὥρα ἑννέα τὸ πρωὶ τῆς Μ. Παρασκευῆς, τῆς παραμονῆς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα.

Περίληψη : Οἱ ἀρχιερεῖς μὲ πολλοὺς φανατισμένους Ἑβραίους ὠδήγησαν τὸν Χριστὸ στὸν Πιλάτο γιὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν καταδίκη. Ὁ Πιλάτος ἐδίσταξε στὴν ἀρχή, γιατί ἀπὸ πρόχειρη ἀνάκρισι ποὺ ἔκανε δὲν εὗρεκε τίποτε κακὸ στὸν Χριστό. Τὸν ἔστειλε στὸν Ἡρώδη, οὔτε ὅμως καὶ αὐτὸς εὗρεκε τίποτε ἐνοχοποιητικό. Ἐδειξε στοὺς Ἑβραίους τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν Βαραββᾶ καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἐζήτησαν νὰ χαρίσῃ τὴν ζωὴ στὸν Βαραββᾶ. Διέταξε καὶ ἐμυστίγισαν τὸν Χριστό, ὥλλὰ οὔτε καὶ τότε τὸν ἐλυπήθηκαν οἱ φανατισμένοι Ἑβραῖοι. Τέλος ἔπλυνε τὰ χέρια του καὶ ἐνόμιζε ἔτσι ὅτι δὲν εἶχε εὐθύνῃ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπεκύρωσε τὴν καταδίκη.

Ἐρωτήσεις : Γιατί οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἔμπαιναν μέσα στὸ πραιτώριο; Τί ἐρώτησε ὁ Πιλάτος τὸν Χριστό; Τί τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος; Τί ἐφώνασαν οἱ Ἑβραῖοι; Γιατί ἔστειλε τὸν Χριστὸ στὸν Ἡρώδη καὶ τί ἔκανε ἐκεῖνος; Τί εἶδε στὸν ὕπνο τῆς ἡ γυναῖκα τοῦ Πιλάτου; Γιατί ὁ Πιλάτος διέταξε νὰ βασανίσουν τὸν Χριστό; Τί βασανιστήρια τοῦ ἔκαναν; Γιατί ἔπλυνε τὰ χέρια του;

Δίδαγμα : Νὰ κάμνωμε τὸ καθήκον μας, ἀδιαφορῶντας γιὰ τίς συνέπειες.

9. Ἡ Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ

Χιερουσαλήμ ἦταν ἱερὴ πόλις καὶ δὲν ἐπιτρεπόταν μεσα
σ' αὐτὴ νὰ γίνωνται θανατικὲς ἐκτελέσεις. Ἡ σταύ-
ρωση θὰ γινόταν σ' ἓνα λόφο, ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη.
Ἐπειδὴ τὸ σχῆμα τοῦ λόφου αὐτοῦ ἔμοιαζε μὲ κρα-
νίσι, ὠνομάζετο «Κρανίου τόπος» καὶ ἐβραϊκὰ «Γολγοθᾶς».

Σύμφωνα μὲ τὸν Νόμο, ὅποιος κατεδικάζετο σὲ σταύρωση
ἔπρεπε νὰ μεταφέρῃ ὁ ἴδιος τὸν σταυρὸ στὸ μέρος, ποῦ θὰ τὸν
ἐσταύρωναν.

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν φορτωμένος μὲ τὸν σταυρὸ του ἐβάδιζε
τὴν ὁδὸ τοῦ μαρτυρίου του, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ληστές, ποὺ εἶχαν
καταδικασθῇ ἀπὸ καιρό. Ἀλλ' ὁ σταυρὸς ἦταν βαρὺς καὶ ὁ δρό-
μος ἀνηφορικὸς. Ἔτσι ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, ἐξαντλημένος πιά ἀπὸ
τὰ βασανιστήρια, δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ τὸ βάρος τοῦ σταυ-
ροῦ καὶ ἔπεσε κάτω.

Ἐκείνη τὴν ὥρα περνοῦσε ἓνας διαβάτης, ὁ Σίμων ὁ Κυρη-
ναῖος, καὶ οἱ στρατιῶτες τὸν ἀγγάρεψαν νὰ σηκώσῃ τὸ σταυρό.

Ἔτσι ἡ φρικτὴ συνοδεία βάδιζε στὸν τόπο τῆς καταδίκης. Ἀκολουθοῦσε ἓνα πλῆθος περιέργων καὶ πολλὲς γυναῖκες τῆς Ἱερουσαλὴμ, ποὺ ἔκλαιαν καὶ μοιρολογοῦσαν καὶ χτυποῦσαν τὰ στήθη τους ἀπὸ λύπη.

Τότε ὁ Κύριος γύρισε καὶ εἶπε σ' αὐτές :

— Κόρες τῆς Ἱερουσαλὴμ, μὴν κλαῖτε γιὰ μένα. Νὰ κλάψετε τὸν ἑαυτό σας καὶ τὰ παιδιὰ σας, ποὺ θὰ ἔλθουν μέρες καὶ θὰ σᾶς ποῦν : Καλότυχες ὅσες δὲ γέννησαν καὶ δὲν ἔθρεψαν παιδιὰ. Τότε θὰ παρακαλοῦν τὰ βουναὶ καὶ θὰ τοὺς λένε : Πέσετε πάνω μας. Καὶ θὰ παρακαλοῦν τοὺς λόφους καὶ θὰ τοὺς λένε : Σκεπάσετε μας.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ Γολγοθᾶ, οἱ στρατιῶτες ἔβγαλαν τὰ ἐνδύματα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἅπλωσαν τὸ ἄχραντο σῶμα του πάνω στὸ σταυρό.

Ἐκάρφωσαν τὰ χέρια του πάνω σ' αὐτὸν μὲ σιδερένια καρφία καὶ ἔπειτα τὰ πόδια. Τέλος ὕψωσαν τὸ σταυρό. Οἱ πόνοι πιά ἦσαν ἀφόρητοι. Ἀλλ' ὁ Κύριος τοὺς ὑπέμενε. Καὶ τὰ ἅγια χεῖλη του ψιθύριζαν στὸν οὐράνιο πατέρα νὰ συγχωρήσῃ τοὺς σταυρωτὲς του :

— *Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι.*

Πλαῖ στὸν Ἑσταυρωμένο Ἰησοῦ σταύρωσαν δύο ληστές.

Σὲ κάθε σταυρὸ ἦταν καὶ ἀπὸ τέσσερες στρατιῶτες. Ἐκεῖνοι ποὺ σταύρωσαν τὸν Χριστό, μοιράσθηκαν τὸν μανδύα του, ποὺ ἦταν καμωμένος ἀπὸ τέσσαρα κομμάτια. Ὁ χιτῶνας του ἦταν μονοκόμματος καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν κομματιάσουν ἔρριξαν κλῆρο καὶ τὸν πῆρε ἕνας.

Ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰησοῦ κάρφωσαν μιὰ σανίδα μὲ μιὰ ἐπιγραφή σὲ τρεῖς γλώσσες : Ἑλληνικὴ, Λατινικὴ καὶ Ἑβραϊκὴ, ποὺ ἔλεγε :

« *Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων* ».

Ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀνέβηκαν καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι στὸν Γολγοθᾶ. Ἐστάθηκαν γύρω στὸν Ἑσταυρωμένο καὶ ἔλεγαν περιπαικτικά :

— Ἄν εἶναι βασιλέας τοῦ Ἰσραὴλ, ἅς κατεβῇ τώρα ἀπὸ τὸν Σταυρὸ καὶ θὰ πιστέψουμε σ' αὐτὸν.

Οἱ στρατιῶτες τὸν πότισαν ξύδι, τὸν περιέπαίζαν καὶ τοῦ ἔλεγον :

— "Ἄν εἶσαι βασιλέας τῶν Ἰουδαίων, σῶσε τὸν ἑαυτὸν σου!
Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες ἔλεγον μὲ σατανικὸ χαμόγελο.

— "Ἄλλους ἔσωσε, τὸν ἑαυτό του δὲν μπορεῖ νὰ σώσῃ!

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ληστὰς βλασφημοῦσε καὶ αὐτὸς καὶ ἔλεγε :

— "Ἄν εἶσαι ὁ Χριστὸς, σῶσε τὸν ἑαυτὸν σου, σῶσε καὶ ἐμᾶς!

Ὁ ἄλλος ὁμως ληστής, βλέποντας τὴν καρτερίαν μὲ τὴν ὁποία ὑπέφερε τὸ μαρτύριό του ὁ Ἰησοῦς, εἶπε :

— Δὲν φοβᾶσαι τὸν Θεό; Ἐμεῖς δίκαια τιμωρούμεθα. Αὐτὸς ὁμως τίποτε δὲν ἔκαμε καὶ ἀδίκῃ πάσχει.

Ἐπειτα ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν Ἰησοῦ καὶ παρεκάλεσε :

— Κύριε, θυμήσου με, ὅταν ἔλθῃς στὴ βασιλείαν σου!

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν παρηγόρησε :

— Ἀλήθεια σοῦ λέγω, σήμερον θὰ εἶσαι μαζί μου στὸν Παράδεισο.

Ἀπὸ μακριὰ ἀκολουθοῦσε ἡ μητέρα του, μαζί μὲ ἄλλες γυναῖκες. Εἶδε τὸν Υἱό της καρφωμένο στὸν σταυρὸ καὶ ἡ θλίψις ἔσφιγγε τὴν ψυχὴ της.

Τὴν εἶδε καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ ταραχθῆκε ἡ ψυχὴ του. Μὲ ἓνα βλέμμα τῆς ἔδειξε τὸν Ἰωάννη καὶ τῆς εἶπε : «Νά, ὁ υἱός σου». Ἐπειτα εἶπε στὸν Ἰωάννη : «Νά, ἡ μητέρα σου».

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ Ἰωάννης πῆρε στὸ σπίτι του τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὴν ἀγάπησε σὰν ἀληθινὴ του μητέρα.

Ἦταν μεσημέρι τῆς Μ. Παρασκευῆς, ὅταν σταυρώθηκε ὁ Χριστός. Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἓνα βαθὺ σκοτάδι σκέπασε τὴν γῆ, ποὺ κράτησε καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μαρτυρίου του.

Ἐπέρασαν ἔτσι τρεῖς ὥρες φοβερῶν βασανιστηρίων. Ὁ ἥλιος εἶχε κρυφθῇ καὶ ὁ οὐρανὸς φαινόταν σὰν νὰ ἤθελε νὰ πέσῃ καὶ νὰ συντρίψῃ τὴν γῆ.

Ἐξαφνὰ ἀπὸ τὰ σιωπηλά του χεῖλη βγῆκε ἓνα παράπνοο :

— Ἡλί, Ἡλί, λαμὰ σαβαχθανί! ποὺ σημαίνει: Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μὲ ἐγκατέλειψες;

Σὲ λίγο εἶπε πάλι ὁ Κύριος — Διψῶ!

Ἕνας στρατιώτης βούτηξε ἓνα σπόγγον σὲ ξύδι καὶ χολή, τὸν ἔβαλε σὲ καλάμι καὶ τὸν πλησίασε στὸ στόμα του. Ὁ Χρ. στὸς δοκίμασε, ἀλλὰ δὲν ἤπιε. Ἐκλινε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε: «Τετέλεσται!» Δηλ. Ἐτελείωσαν ὅλα ὅσα εἶχα νὰ κάμω γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπειτα ἐφώνασε: «Πατέρα μου, στὰ χέρια σου παραδίδω τὸ πνεῦμα μου».

Τὴν στιγμή ἐκείνη ἡ γῆ ἀναταράχθηκε ἀπὸ φοβερὸ σεισμό. Τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχίσθηκε στὴ μέση. Οἱ βράχοι ξεκόλλησαν, τὰ μνημεῖα ἀνοίχθηκαν καὶ πολλὰ σώματα ἁγίων ἀνδρῶν ἀναστήθηκαν καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἐφανερώθηκαν σὲ πολλοὺς στὴν Ἱερουσαλὴμ.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς ἐκατόνταρχος, τρόμαξε καὶ εἶπε: — Πραγματικὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

Καὶ ὅσοι Ἰουδαῖοι εὐρέθηκαν ἐκεῖ, ἐκτυποῦσαν τὰ στήθη των γιὰ τὴν ἁμαρτία ποὺ ἔκαμαν καὶ μὲ βῆμα ταχύ γύρισαν στὴν πωλὴ.

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες: Τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ἦταν μιὰ μεγάλη καὶ βαρεῖα κουρτίνα, ποὺ ἐχώριζε τὸ Ἱερὸ ἀπὸ τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων. Εἶχε μᾶκρος 20 μέτρα, πλάτος 15 καὶ πάχος μιᾶς παλάμης. Γιὰ νὰ τὸ μετακινήσουν ἐχρειάζοντο 300 ἱερεῖς.

Πρὶν ἀπὸ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, ὁ σταυρὸς ἦταν σύμβολο ἀτιμίας καὶ ἐσταυρωναν ἐπάνω τοὺς κακοῦργους. Τὸ Ἅγιο Αἷμα ὅμως τοῦ Κυρίου τὸν ἁγίασε καὶ τὸν ἔκανε σύμβολο παρηγορίας καὶ γαλήνης: Τὸν ἔκανε ὄπλο κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ σύντροφο ἀχώριστο τοῦ κάθε Χριστιανοῦ.

Ἔργασίες: Νὰ μάθετε καὶ νὰ γράψετε μὲ καλλιγραφικὰ γράμματα τὸ τροπαιο:

«Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας· στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται ὁ τῶν ἀγγέλων Βασιλεὺς· ψευδῇ πορφύραν περιβάλλεται ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ράπισμα κατεδέξατο ὁ ἐν Ἱορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδὰμ· ἥλοις προσηλώθη ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας· λόγχῃ ἐκεντήθη ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμεν σου τὰ πάθη, Χριστέ· δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξὸν σου Ἀνάστασιν».

Δίδαγμα: Ἄς ἔχωμε μαζί μας ὡς φυλακτὸ τὸν σταυρὸ τοῦ Κυρίου καὶ ὡς ζητοῦμε τὴν βοήθειά του σὲ κάθε μας ἀνάγκη.

Ἑρωτήσεις : Τί ἔπρεπε νά γίνη τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς; Τί ἔκαμαν στοὺς δυὸ ληστές; Γιατί δὲν ἔκαμαν τὸ ἴδιο καὶ στὸν Χριστό; Τί ἔκαμε ὁ στρατιώτης; Ποιὸς ἐφρόντισε γιὰ τὴν ταφή τοῦ Χριστοῦ; Ποῦ ἐτάφη; Ἡσύχασαν οἱ σταυρωταί του; Τί μέτρα ἐπῆραν;

10 Ἡ Ἀποκαδήλωση καὶ ἡ ταφή τοῦ Χριστοῦ

Ἐπειδὴ ἡ ἄλλη ἡμέρα ἦτο Σάββατο καὶ Πάσχα, δηλ. διπλὴ ἑορτὴ γιὰ τοὺς Ἰουδαίους, δὲν ἔπρεπε νά μείνουν τὰ σώματα τῶν σταυρωθέντων στοὺς σταυροὺς. Γι' αὐτὸ παρυσιάσθηκαν στὸν Πιλάτο οἱ Ἰουδαῖοι καὶ τὸν παρεκάλεσαν νά δώσῃ ἐντολὴ νά θανατωθοῦν οἱ σταυρωμένοι καὶ νά κατεβασθοῦν ἀπὸ τοὺς σταυροὺς. Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν σχετικὴ διαταγὴ καὶ οἱ στρατιῶτες ἔσπασαν τὰ πόδια τῶν δύο ληστῶν καὶ πέθαναν. Ὁ Χριστὸς ὅμως εἶχε πεθάνει καὶ δὲν τοῦ ἔσπασαν τὰ πόδια. Μόνον ἓνας στρατιώτης κίνησε μὲ τὴ λόγχη του τὴν πλευρὰ τοῦ Κυρίου καὶ τότε βγῆκε ἀπὸ αὐτὴν αἷμα καὶ νερό.

Τὰ σώματα τῶν σταυρωμένων τὰ ἔρριπταν τότε σὲ ἰδιαίτερα μνήματα ἢ τὰ ἄφηναν νὰ τὰ φάγουν τὰ ὄρνεα. Κάτι παρόμοιο ἐκινδύνευε νὰ πάθῃ καὶ τὸ ἄχραντο σῶμα τοῦ Κυρίου, ἂν δὲν εὕρισκετο κάποιος νὰ τὸ ἐνταφιάσῃ. Πραγματικὰ εὐρέθη ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, ὁ ὁποῖος πῆγε στὸν Πιλάτο μὲ θάρρος καὶ τοῦ ζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ἰωσήφ ἦτο πλούσιος καὶ μέλος τοῦ Συνεδρίου, ἀλλὰ κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Πιλάτος ἔμαθε ἀπὸ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸ ὅτι ἐπέθανε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔδωρσε τὸ Σῶμα τοῦ στὸν Ἰωσήφ. Ὁ Ἰωσήφ ἀγόρασε καθαρὸ σεντόνι καὶ ὅταν ἀνέβηκε στὸν Γολγοθᾶ εὕρηκε ἐκεῖ καὶ τὸν Νικόδημο, ἄλλον ἐπίσημο Ἰουδαῖο, μέλος τοῦ Συνεδρίου καὶ αὐτὸν καὶ κρυφὸ μαθητὴ τοῦ Σωτῆρος. Ὁ Νικόδημος, ποῦ

είχε συνεννοηθῇ με τὸν Ἰωσήφ, ἔφερε ἄφθονο καὶ πολυτελέστατο ἄρωμα. Οἱ δύο εὐσεβεῖς ἄνδρες ἐξεκάρφωσαν καὶ κατέβασαν ἀπὸ τὸν σταυρὸ (ἀποκαθήλωσαν) τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, τὸ ἄλειψαν με τὸ ἄρωμα; ὅπως ἐσυνήθιζαν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ κατόπιν τὸ ἐτύλιξαν με τὸ σεντόνι.

Ἐκεῖ κοντὰ ὁ Ἰωσήφ εἶχε δικό του κῆπο καὶ μέσα σὲ ἓνα βράχο εἶχε σκαλίσει τάφο οἰκογενειακό. Μέσα σὲ αὐτὸν τώρα ἔθεσαν τὸ ἅγιο σῶμα τοῦ Κυρίου. Κατόπιν ἐκύλισαν στὸ ἀνοιγμα ἓνα μεγάλο λίθο καὶ ἔφυγαν, γιατί ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς Μ. Παρασκευῆς ἄρχιζε ὁ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα.

Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐνδιεφέροντο νὰ σταματήσῃ κάθε κίνηση γύρω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτο νὰ γίνῃ μιὰ καλὴ ἐπιθεώρηση καὶ ἔπειτα σφράγισμα τοῦ τάφου, νὰ τεθῇ δὲ φρουρὰ ἔξω ἀπὸ αὐτόν, μήπως οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος κλέψουν τὸ σῶμα του καὶ ἔπειτα διαδώσουν πῶς ἀναστήθηκε. Καὶ δὲν ἠσύχασαν παρὰ μόνον ὅταν οἱ ἴδιοι ἐπέβλεψαν νὰ γίνουν ὅλα αὐτά.

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες : Ὁ Χριστὸς ἦλθε στὸν κόσμον νὰ διδάξῃ καὶ νὰ σώσῃ ὄχι μόνον τοὺς ζωντανούς, ἀλλὰ καὶ ὅσους εἶχαν πεθάνει πρὶν ἀπὸ Αὐτόν. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐνταφιασθῇ. Ὅταν δὲ τὸ Σῶμα του εὕρισκόταν στὸν τάφο, ἡ ψυχὴ του ἐπήγε στὸν Ἀδὴ καὶ ἐδίδαξε στὶς ψυχὰς τῶν πεθαμένων. Ὅσες ἐπίσπεψαν ἐσώθησαν. Ἔτσι ὁ Κύριος ὁλοκλήρωσε τὸ ἀπολυτρωτικὸ τοῦ ἔργου.

Περίληψη : Οἱ στρατιῶτες ἔσπασαν τὰ πόδια τῶν δύο ληστῶν γιὰ νὰ πεθάνουν καὶ νὰ τοὺς κατεβάσουν ἀπὸ τὸ σταυρὸ. Τὸν Ἰησοῦ δὲν τὸν ἐπείραζαν, γιατί εἶχε πεθάνει. Μόνον τὸν ἐκέντησαν στὴν πλευρὰ καὶ ἐβγήκε αἷμα καὶ νερὸ. Ὑστερὰ ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος ἐπῆραν τὸ ἄχραντο σῶμα καὶ τὸ ἔθαψαν. Οἱ ἀρχιερεῖς ἐσφράγισαν τὸν τάφο, ἔφησαν ἀπ' ἔξω φρουρὰ καὶ ἔτσι ἠσύχασαν.

Ἔργασίες : Γράψετε με καλλιγραφικὰ γράμματα καὶ μάθετε τὰ τροπάρια:
«Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρὰ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο».

• «Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρὸν ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε, σμύρνη καὶ σινδόνι Σε, Χριστέ, ἐκήδευσεν, καὶ πόθῳ ἠπείγετο, καρδίᾳ καὶ χεὶρ, σῶμα τὸ ἀκήρατόν σου περιπτύξασθαι. Ὅμως συστελλόμενος φόβῳ, χείρων ἀνεβόα Σοι : Δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, φιλάνθρωπε».

Δίδαγμα : Ἡ εὐγνωμοσύνη μας πρέπει νὰ εἶναι αἰωνία πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ Σωτῆρα μας.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ

Τὴν Ἀποκαθήλωσιν καὶ Τάφην τοῦ Σωτῆρος παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ καὶ ἡ Σαλώμη.

Ἐπειτα ἔτρεξαν στὴν ἀγορὰ καὶ ἀγόρασαν ἀρώματα.

Περίμεναν νὰ περάσῃ τὸ Σάββατο, ποῦ δὲν ἐπιτρεπόταν καμμιὰ ἐργασία, καὶ τὴν Κυριακὴ πρῶτῃ - πρῶτῃ ἔτρεξαν πρὸς τὸν τάφο τοῦ Ἰησοῦ γιὰ ν' ἀρωματίσουν τὸ σῶμα του.

Καθὼς πλησίαζαν πρὸς τὸν τάφο, ἔλεγαν μεταξύ τους :

— Ποιὸς θὰ μᾶς κυλίσῃ τὴν βαρεῖα πέτρα ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ μνημείου;

Ἀλλὰ ὅταν ἔφθασαν στὸν τάφο, εἶδαν πὼς ἡ πέτρα ἦταν βγαλμένη καὶ ἐπάνω της καθόταν ἓνας ἄγγελος, ποῦ τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο καὶ τὰ ἐνδύματά του ἦσαν λευκὰ σὰν τὸ χιόνι.

Τί εἶχε συμβῆ;

Κατὰ τὸ μεσονύκτιο τοῦ Σαββάτου ἐγίνε μεγάλος σεισμός καὶ ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κύλισε τὴν πέτρα ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ τάφου.

Οἱ στρατιῶτες φρουροὶ ἀπὸ τὸν φόβο τοὺς ἔπεσαν κάτω μετὰ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ χῶμα καὶ ἔμειναν σὰν νεκροί.

Οἱ μυροφόρες γυναῖκες δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν. Ἐστάθηκαν καὶ κοίταζαν ταραγμένες καὶ δὲν μπορούσαν νὰ ἀρθρώσουν λέξι.

Ὁ λευκοφορεμένος ἄγγελος τὶς ἤσυχασε :

— Γιατί ζητᾶτε τὸν ζωντανὸ μετὰ τοὺς νεκρούς ; Δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀλλ' ἀναστήθηκε. Νὰ καὶ ὁ τόπος ποὺ τὸν εἶχαν βάλει. Πηγαίνετε νὰ πῆτε στοὺς μαθητὰς του πῶς θὰ τοὺς περιμένη στὴ Γαλιλαία.

Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες τρόμαξαν πολὺ καὶ ἔτρεξαν νὰ τὸ ποῦν στοὺς μαθητὰς του. Ἐνῶ ὁμως προχωροῦσαν, εἶδαν ἐμπρὸς τῶν τὸν Ἰησοῦ.

Τὸν πλησίασαν μετὰ χαρὰ καὶ φόβο, γονάτισαν καὶ τὸν προσκύνησαν. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε :

— Μὴ φοβᾶσθε ! Πηγαίνετε νὰ πῆτε στοὺς μαθητὰς μου νὰ πᾶνε στὴν Γαλιλαία. Ἐκεῖ θὰ μεῖ ἰδοῦν :

Οἱ Μυροφόρες ἔτρεξαν καὶ βρῆκαν τοὺς μαθητὰς, τοὺς ὁποίους ἀνήγγειλαν τὴν εὐχάριστη εἶδηση. Ὁ Πέτρος μετὰ τὸν Ἰωάννη ἔτρεξαν ἀμέσως στὸν τάφο καὶ τὸν βρῆκαν ἀδειανό.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ στρατιῶτες, ποὺ φύλαγαν τὸν τάφο, ἔτρεξαν τρομαγμένοι στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς εἶπαν τὰ συμβάντα. Ἐκεῖνοι οὔτε καὶ τότε πίστεψαν. Μόνο ἔδωσαν πολλὰ χρήματα στοὺς στρατιῶτες νὰ μὴν εἰποῦν ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Ἰησοῦς, ἀλλὰ ὅτι ἔκλεψαν τὸ σῶμα του οἱ μαθηταὶ του τὴν ὥρα ποὺ αὐτοὶ κοιμοῦνταν. Τοὺς ὑποσχέθηκαν δὲ ὅτι θὰ μεσολαβήσουν στὸν Πιλάτο νὰ μὴν τοὺς τιμωρήσῃ.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἐνῶ οἱ δέκα μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος ἔμεναν μέσα σὲ ἓνα σπῆτι κλεισμένοι, παρουσιάσθηκε ἀνάμεσά τοὺς ὁ Ἰησοῦς, τοὺς χαιρέτισε, τοὺς ἔδειξε τὰ χέρια καὶ τὴν πλευρά, τοὺς φύσῃε στὸ πρόσωπο καὶ τοὺς εἶπε :

— Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. Εἰς ὅσους συγχωρεῖτε τὶς ἁμαρτίες, θὰ εἶναι συγχωρεμένες, εἰς ὅσους δὲν τὶς συγχωρεῖτε, δὲν θὰ εἶναι συγχωρεμένες.

“Όταν παρουσιάσθηκε ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητάς του τὸ ἴδιο βράδυ, ποὺ ἀνεστήθη, ἔλειπε ὁ Θωμᾶς.

Ἀργότερα, ποὺ ἦλθε, τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι χαρούμενοι :

— Εἶδαμε τὸν Κύριο.

— Δὲν θὰ πιστέψω, ἂν δὲν βάλω τὸ δάκτυλό μου στὶς τρύπες τῶν καρφίων καὶ στήν πλευρά του.

“Ὑστερὰ ὅμως ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες, δηλ. τὴν ἄλλη Κυριακή, παρουσιάσθηκε πάλι ἀνάμεσά τους ὁ Χριστὸς καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔχει-ρέτισε, ἐκάλεσε τὸν Θωμᾶ νὰ βάλῃ τὰ δάκτυλά του στὶς πληγὲς τῶν καρφίων καὶ στήν πλευρά του, γιὰ νὰ πιστεύσῃ.

— Σὺ εἶσαι ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου! εἶπε ὁ Θωμᾶς.

Συμπληρωματικὲς πληροφορίες : Οἱ τρεῖς Μυροφόρες ἀγόρασαν ἀρώματα καὶ ἦλθαν ν’ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, γιὰτὶ ἐπίστευαν, ὅπως ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι τότε, ὅτι αὐτὰ διατηροῦν τὸ σῶμα ἀκέραιο καὶ εὐωδιαστό.

Περὶ ἰληψη : Μόλις ἄρχισε ἡ τρίτη ἡμέρα, ἕνας δυνατὸς σεισμὸς ἐτάραξε τὸν τόπο, οἱ ἄγγελοι ἐκύλισαν τὸν λίθο καὶ ὁ Χριστὸς ἀνεστήθη ὅπως εἶπε στοὺς μαθητάς του. Πρῶτες τὸν εἶδαν οἱ τρεῖς γυναῖκες, ὕστερα ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ κατόπιν οἱ ἑνδεκα μαθηταί. Οἱ ἀρχιερεῖς ἔδωσαν πολλὰ χρήματα στοὺς στρατιῶτες νὰ εἰποῦν ὅτι οἱ μαθηταὶ ἐκλεψαν τὸ σῶμα του, ὅταν ἐκοιμοῦντο.

Ἑρωτήσεις : Πότε εἶδαν οἱ μαθηταὶ τὸν Κύριο μετὰ τὴν Ἀνάστασι; Πῶς τοὺς ἔχειρέτισε; Ποιά ἀποστολὴ τοὺς ἀνέθεσε; Ποιὸς ἀπουσίαζε; Πότε ἐπίστεψε ὁ ἄπιστος Θωμᾶς;

Ἑργασίες : Νὰ μάθετε καὶ νὰ γράφετε καλλιγραφικὰ τὰ τροπάρια :

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος».

«Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα ἐκ τοῦ ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου μαθήτριά καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψαται, τοῖς Ἀποστό-λοις παύσασθαι ἔλεγον: Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἡγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος».

«Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινόν, ἅγιον, Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἁω-μον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδεί-σου ἀνοῖξαν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς».

Δίδαγμα : «Ἀληθῶς Ἀνέστη» ὁ Κύριος καὶ μᾶς ἐχάρισε τὴν αἰώ-νιον ζωὴν.

Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ

Ὁ Κύριος ἔμεινε σαράντα ἡμέρες μετὰ τὴν Ἀνάστασιν του στὴ γῆ. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἐμφανιζόταν διαρκῶς στοὺς Ἀποστόλους καὶ στοὺς ἄλλους μαθητάς του καὶ τοὺς ἔδινε συμβουλὲς καὶ ὁδηγίες.

Τὴν τεσσαρακοστὴ ἡμέρα, πῆγε μὲ τοὺς μαθητάς του καὶ μὲ τὴν ἁγία μητέρα του στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ τοὺς ἔδωσε τὶς τελευταῖες του ἐντολὲς γιὰ τὸ Ἀποστολικὸ τους ἔργο, τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τοὺς εὐλόγησε. Ἐνῶ δὲ τοὺς εὐλογοῦσε, ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ μιὰ νεφέλη τὸν ἔκρυψε ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Οἱ Ἀπόστολοι ἐκπληκτοὶ ἐκοίταζαν ἀκόμα πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ τότε παρουσιάσθηκαν δυὸ ἄγγελοι μὲ λευκὰ ἐνδύματα καὶ τοὺς εἶπαν :

— Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, γιατί κοιτάζετε ἐκθαμβοί; Ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς, ποὺ τώρα ἀνελήφθη στὸν οὐρανό, θὰ ἔλθῃ καὶ πάλι στὴν γῆ, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ τὸν εἶδατε νὰ ἀνεβαίνει.

Τότε οἱ Ἀπόστολοι ἐπέστρεψαν στήν Ἱερουσαλήμ καί ἔμειναν ὅλοι μαζί. Προσηύχοντο διαρκῶς καί ἐπερίμεναν νά φωτισθοῦν καί νά λάβουν θεία δύναμι. Τούς εἶχε εἰπεῖ ὁ Χριστός ὅτι θά τοὺς στείλῃ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νά τοὺς φωτίσῃ.

Περίληψη : Μετὰ τὴν ἀνάστασί του ὁ Κύριος ἔμεινε σαράντα ἡμέρες στὴ γῆ. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐπαρουσιαζόταν τακτικὰ στοὺς μαθητάς του καί τοὺς ἐσυμβούλευε. Τὴν τεσσαρακοστὴ ἡμέρα τοὺς ὠδήγησε ὅλους μαζί στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καί ἀφοῦ τοὺς εὐλόγησε, ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς.

Ἑρωτήσεις : Τί συνέβη σαράντα ἡμέρες μετὰ τὴν Ἀνάστασι. Ποῦ ὠδήγησε τοὺς μαθητάς του ὁ Κύριος ; Ποιές συμβουλὲς τοὺς ἔδωσε ; Τί συνέβη, ἀφοῦ τοὺς εὐλόγησε ; Ποιοὶ παρουσιάσθηκαν σ' αὐτοὺς καί τί τοὺς εἶπαν ; Τί ἔκαναν ἔπειτα οἱ Ἀπόστολοι ;

Ἐργασίες : Νὰ γράψετε καλλιγραφικὰ καί νὰ μάθετε τὸ ἀπολυτίκιο τῆς Ἀναλήψεως :

« Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς μαθητάς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου ».

Δίδαγμα : Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ μοναδικὸν φῶς εἰς τὴν ζωὴν μας καί μόνον πλησίον του ὑπάρχει σωτηρία.

